Enigma Tunguska
MARELE MISTER AL SECOLULUI XX

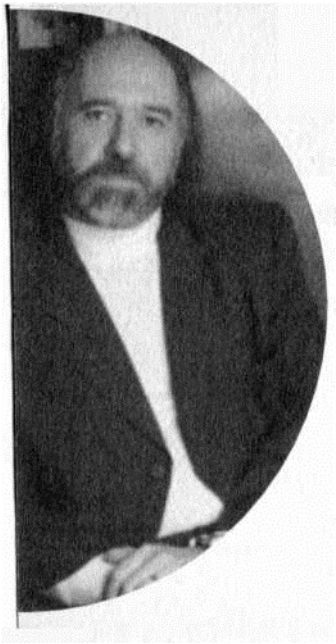

ANTONIO LAS HERAS Enigma Tunguska

MARELE MISTER AL SECOLULUI XX

LITERA
INTERN AJION Al

Editura „Litera International”.
O. P 53; C.E. 212, sector 4, Bucureşti, România tel. /fax (021) 3196390; email: comenzilitera.ro
Traducere şi adaptare: Ioana Ionescu
Edición original en castellano © 22006 Ediciones Nowtilus SL, Madrid, Spain www.nowtilus.com
© Antonio Las Heras
Copyright © 22008, Litera International pentru versiunea în limba română

Ne puteţi vizita pe
M **www.litera.ro**
Editor: Vidraşcu şi fiii Redactor: Sorinei Şerb Concepţia grafică şi coperta: Faber Studio SRL Tehnoredactare şi prepress: Ofelia Coşman
Tipărit în Germania
HERAS, ANTONIO LAS
Enigma Tunguska. Marele mister al secolului XX / Antonio Las Heras – Bucureşti: Litera International, 2008 ISBN 978 – 973 – 675 – 448 – 7
I. Ionescu, Ioana (trad.)
523.68 (47 Tunguska)” 1908”.

Nimic nu s-a descoperit până la urmă, niciodată, fiindcă nu există nimic de descoperit în cele din urmă.
CHARLES FORT
În memoria lui Alejandro Vignatti

Prefaţă 9
Capitolul **I – 30 iunie 1908, zona Tunguska.**
Siberia Centrală **20**
Unele declaraţii îngrijorătoare **26**
Prima noastră bombă cu hidrogen **33**
În căutarea unei soluţii **40**
O descoperire extraordinară:
seismogramele **43**
Un nonsens straniu **44**
Ipoteza atomică s-a confirmat! **47**
Antimateria 48

Inelele copacilor sunt cheia enigmei **50**
Venus şi o coincidenţă îngrijorătoare **54**
Un nou corp ceresc? **57**
Capitolul II – Viziunea lui Kazanţev **59**
Capitolul III **– întâmplările** din octombrie! **976...66**
Capitolul IV – **Dosarul** arheologic **72**
Capitolul V – **Enigmatica distrugere** a Sodomei şi Gomorei **92**
Biblia povesteşte **93**
Ipoteze 94
În negura timpului **97**
Vizitatorii misterioşi **101**
Îngeri ori extratereştri? **102**
Salvatori sau extratereştri recunoscători? **103**
Rezumatul unei nopţi **106**
Ipoteza profesorului Agrest **107**
Manuscrisele de la Marea Moartă **109**
Capitolul VI – **Dosarul** marţian **113**
Explozii atomice pe Marte? **116**
Dovezile 117
Incidentul ciudat al sondei Mariner IX **121**
Apendice I – **O planetă** distrusă în sistemul solar? **129**
Apendice II – **Teorii** despre antimaterie **131**
Epilog – **72 de ipoteze** despre explozia din Tunguska **135**
Bibliografie

Prefaţă

Nu cu multă vreme în urmă, mai precis pe 10 august 2004, agenţia EFE[1] a transmis ştirea că o expediţie ştiinţifică siberiană susţinea că descoperise dovezi care *„ar putea confirma exotica teorie că meteoritul tungus, cel mai mare dintre toate cele căzute vreodată pe pământ, a fost, în realitate, o navă spaţială extraterestră* Conform unui comunicat al Administraţiei regiunii autonome

1 Agenţia publică de ştiri din Spania.

Evenkia, *„Exploratorii fundaţiei de stat **Fenomenul Spaţial Tungus** declară că au găsit elemente ale unei construcţii tehnice extraterestre* Directorul ştiinţific al expediţiei şi preşedinte al acestei fundaţii, Iuri Labrin, a declarat: *„am găsit ceea ce căutam”*, referindu-se la dovezile de care avea nevoie pentru a susţine ipoteza conform căreia la 30 iunie 1908, în regiunea Tunguska din Siberia, s-ar fi prăbuşit un OZN.

Sergio Imbert, corespondentul agenţiei EFE la Moscova, relatează acest fapt în următorii termeni:

„La 30 iunie 1908, a avut loc fenomenul tungus, numit aşa după râul Tunguska în a cărui albie a căzut şi a provocat o explozie puternică, echivalentă cu 1.000 de bombe atomice de mărimea celei de la Hiroshima. A fost o explozie al cărei suflu a nimicit2 200 de kilometri pătraţi de pădure. Explozia este sursa uneia dintre marile enigme ale secolidui trecut, care încă mai generează înflăcărate confruntări între oamenii de ştiinţă, deşi versiunea cea mai răspândită susţine că Pământul a fost atins de un asteroid ori un fragment de cometă. Fenomenul tungus a inspirat peste 30 de ipoteze şi teorii cu privire la cele întâmplate. Cele mai excentrice fac referire la catastrofa unei nave extraterestre, la un meteorit alcătuit din antimaterie[2] şi chiar la o gaură neagră de mici dimensiuni, care ar fi traversat Pământul.

Lipsa unui crater în epicentrul catastrofei, faptul că niciuna dintre cele peste 200 de expediţii nu a găsit nici măcar un singur fragment de corp ceresc, ca şi poziţia copacilor, fie a celor căzuţi în afara unui perimetru circular enorm, cu o rază de 60 de kilometri, fie a celor rămaşi în picioare, chiar în centrul zonei de impact, au demonstrat că explozia a avut loc pe suprafaţa terestră.

Cei peste o mie de specialişti ai Observatorului din Irkutsk, care au urmărit căderea corpului ceresc în taigaua siberiană, au lăsat însemnări surprinzătoare

---

2 Formă de existenţă a materiei compusă din prticule elementare (antiparticule) care au particularităţi fizice opuse acelora ale unei particule cu aceeaşi masă. Sursă: Noul Dicţionar Universal al Limbii Române, Ed. Litera Internaţional.

despre „manevrele" pe care le făcea bolidul în cursul traiectoriei sale, ca şi cum ar fi fost pilotat.

Teoria lui Iuri Labrin, care a condus ultima expediţie, susţine că fenomenul a fost produs de o navă interplanetară extraterestră, care a salvat Pământul de la o catastrofă, distrugând ori deviind un corp spaţial care se îndrepta spre el. Conform comunicatului oficial, expediţia, alcătuită din 14 cercetători, geologi, profesori şi studenţi ai Universităţii din Krasnoiarsk, a cercetat, vreme de două săptămâni, un sector ales în baza analizelor unor fotografii făcute din spaţiul cosmic. În acea regiune din apropierea satului Poligus din raionul Baikit, cu 500 de kilometri mai la vest de terenurile unde au lucrat expediţii anterioare, au fost detectate, după Labrin, fenomene fizice anormale.

Conform comunicatului, exploratorii au găsit şi una dintre aşa-numitele «pietre-ren», menţionate de unii dintre martorii oculari ai catastrofei, şi au transportat la Krasnoiarsk un fragment care avea o greutate de 50 de kilograme, pentru analize şi cercetări. Conform cotidianului NEWSru.com, în urma conferinţei care a avut loc în 1998 la Krasnoiarsk, cu ocazia aniversării fenomenului, Labrin a arătat două bare, despre care presupunea că ar fi fost dintr-un metal necunoscut, pe care le-ar fi găsit el însuşi în cursul unei expediţii anterioare, lângă satul Vanavara, la 65 de kilometri de locul exploziei. «Conform directorului ştiinţific al expediţiei, rezultatele obţinute dau speranţe că misterul acelui fenomen cosmic ar putea fi cu siguranţă dezlegat cu ocazia împlinirii a o sută de ani de la producerea fenomenului tungus», a semnalat agenţia Interfax. În urma acestui comunicat, ziarul Utro.ru a explicat ironic că «meteorit trebuie scris între ghilimele, deoarece acolo a explodat un OZN», şi a avertizat că «însufleţiţi de noile descoperiri, ufologii[3] *se pregătesc să facă o călătorie în regiunea cercetată de expediţie»*

Acest fapt deschide drumul către analizarea unor ipoteze mai puţin explorate, lor fiindu-le preferate teoriile

3 Cercetători ai farfuriilor zburătoare.

conform cărora explozia din Tunguska ar fi fost declanşată de căderea unui meteorit, a unui fragment de cometă sau a unei bucăţi de antimaterie. Cartea noastră are tocmai acest scop: să sugereze o alternativă, pe care, după mulţi ani de studiu şi în baza probelor colectate şi inventariate de diverse cercetări ştiinţifice, putem s-o considerăm drept cea mai apropiată de cele petrecute în Tunguska.

Acum douăzeci şi cinci de ani, am citit primele date despre unele fenomene ciudate petrecute în apropierea râului Podkamennaia

Tunguska din Siberia Centrală. Din acel moment am fost mereu fascinat de acest subiect.

Este neîndoielnic faptul că, la 30 iunie 1908, omenirea căreia îi aparţinem cu toţii fusese în contact cu un eveniment de origine artificială, pe care nu-l produsese ea.

Eram abia la începutul secolului XX şi, sub impactul progresului materializat în *boom*-ul tehnologic, aproape că nu s-a observat că acele ţinuturi ale planetei fuseseră scena unui fenomen extraordinar. Da, era un experiment pe care noi aveam să-l punem în practică abia trei decenii mai târziu. Cineva (probabil ar fi mai bine să spunem „ceva”) se mişcase pe cerurile îngheţatei Siberii din apropierea stepei ruse, aruncând o încărcătură mortală, ale cărei efecte sunt analizate abia acum. Mai teribilă decât evenimentele petrecute la Hiroshima şi Nagasaki, de două mii de ori mai puternică şi eficientă decât prima bombă atomică americană, ciuperca din Tunguska s-a ridicat în spaţiu şi a aprins fitilul curiozităţii, repede stins în uitarea unde aruncăm, îndeobşte, tot ceea ce nu poate fi înţeles. Cu toate acestea, oamenii de ştiinţă şi-au păstrat vie dorinţa de a şti mai multe despre ciudata întâmplare care făcuse să tremure nervos indicatoarele seismografelor de pe toate continentele. Un fapt inexplicabil, din pricina căruia norii de deasupra Eurasiei păreau să nu se mai risipească: nori de o luminozitate intensă, care, vreme de 72 de ore, le-au îngăduit londonezilor neîncrezători şi parizienilor uluiţi să-şi

citească jurnalele şi să facă fotografii în plină noapte, fără să recurgă la lumina artificială.

Întâmplarea aceea, stranie din toate punctele de vedere, m-a interesat în aşa de mare măsură, încât, foarte puţin după ce i-am aflat amănuntele, am început să studiez diverse ipoteze, consultând şi alţi oameni de ştiinţă, mulţi colegi de-ai mei.

Aceasta era situaţia când, în octombrie 1976, a avut loc un fapt verificabil care, după opinia mea, a revoluţionat istoria ştiinţei: *după 17 ani de cercetări meticuloase în pustia regiune Tunguska, un grup de cercetători sovietici a ajuns la concluzia că explozia de la 30 iunie 1908 a fost de origine artificială şi de natură atomică.*

Vremurile s-au schimbat, nu încape îndoială. Într-un prezent în care se vorbeşte atât de mult despre dezvoltarea vechilor civilizaţii, când oamenii de ştiinţă tradiţionalişti încep să studieze şi să confirme prezenţa vehiculelor extraterestre dirijate (VED) provenite din spaţiul cosmic şi conduse de entităţi inteligente, aşadar vremuri pline de semnificaţii şi deschidere, ştiinţa oficială admite că, mult înainte de inventarea bombei atomice, a avut loc explozia altei bombe, dar cu caracteristici asemănătoare. Prin cea mai simplă deducţie, acea explozie este direct legată de prezenţa unui dispozitiv interplanetar dirijat prin telecomandă de membrii unui echipaj, născuţi în alte zone ale Cosmosului, deşi nu suntem siguri de acest ultim amănunt şi ne e greu chiar şi să ni-l imaginăm. Cel puţin, aceasta este singura explicaţie pe care au găsit-o savanţii ruşi în faţa acumulării dovezilor rezultate din propria lor cercetare, pentru a lămuri natura unei explozii atât de înfricoşătoare.

Până aici, sunt de acord cu ipoteza de lucru emisă de grupul de experţi întruniţi la Moscova şi cu cea a expediţiei siberiene din august 2004. Dar părerile mele nu mai coincid cu ipoteza că explozia ar fi fost provocată de dezintegrarea unui vehicul spaţial, în urma unor nereguli ori din cauze neprevăzute, care au intervenit când nava se afla la mică înălţime, deasupra scoarţei terestre.

Cercetările mele despre fenomenul OZN (Obiect Zburător Neidentificat) şi, mai precis, studiile în legătură cu VED (Vehicul Extraterestru Dirijat) pe care le-am efectuat, coordonându-mă cu alţi cercetători din diferite colţuri ale lumii, mi-au permis să ajung la concluzia că aparatele extraterestre nu se folosesc de energia nucleară ca mijloc de propulsie. Pentru ele s-a dezvoltat o metodă mult mai eficace şi avansată: electromagnetismul, care permite vehiculului să dezvolte un câmp gravitaţional propriu, extins chiar şi dincolo de limitele fizice ale aparatului.

Ca să fiu cinstit, asta nici nu-i o mare descoperire în domeniul ufologiei. Încă de la jumătatea secolului XX, faimoşi cercetători ai fenomenului OZN, cum ar fi, bunăoară, inginerul francez Aimé Michel, au ajuns la concluzia că aşa-numitele (pe atunci) „farfurii zburătoare" erau, probabil, propulsate de un mecanism necunoscut nouă. Nu după multă vreme, cercetătorii vorbeau despre „electromagnetism", una dintre puţinele surse de energie în stare să furnizeze unui VED mijloacele necesare pentru uimitoarea lui mobilitate atât în atmosfera terestră, cât şi în spaţiul cosmic, unde cercetătorii americani şi ruşi au observat asemenea aparate.

Acesta este un punct important în analiza problematicii OZN. Tot la mijlocul secolului XX, pe când se afla la datorie în Indochina, căpitanul francez René Plantier a enunţat ipoteza că straniul comportament al vehiculelor provenite din alte lumi nu poate fi explicat decât prin formarea unui câmp gravitaţional propriu aparatului. În acest scop, ar fi necesară o sursă de energie electromagnetică, nu de propulsie atomică.

În caz că Einstein a formulat corect teoria câmpului unificat (şi totul tinde să demonstreze că aşa şi este), rezultă că, dacă am influenţa magnetismul, am putea ajunge să stăpânim şi forţa gravitaţională fiindcă, pentru genialul savant, gravitaţia şi magnetismul erau unul şi acelaşi lucru.

Să analizăm un scurt paragraf scris de Aimé Michel, în care acesta explică pe scurt teoria căpitanului Plantier:

„Experienţa cotidiană ne dovedeşte că orice obiect lipsit de propriul său punct de sprijin cade, îndreptându-se către centrul Pământului: acesta este mărul lui Newton. Forţa care face mărul să cadă se numeşte gravitaţie. Să presupunem că, datorită unei descoperiri, a cărei posibilitate abia dacă putem s-o întrevedem acum, ajungem să stăpânim această forţă, s-o anulăm, dirijăm, multiplicăm cu ajutorul voinţei. Ce s-ar întâmpla?

1°. Ar fi suficient să o îndreptăm în sus şi să facem această forţă mai puternică decât atracţia pământului pentru ca un obiect aşezat în raza ei de acţiune să-şi ia zborul, ori, mai precis, să-l determinăm să cadă în sus.

2°. În loc să cadă în sus, s-ar putea obţine o cădere în orice direcţie, în funcţie de modul în care orientăm această forţă.

3°. Tras de câmpul de forţă al obiectului, aerul din jurul lui l-ar urma pe traiectoria descrisă de acesta, astfel că obiectul n-ar mai atinge aerul. De aceea se presupune că nu se produce nici încălzire, nici zgomot (glonţul plecat din puşcă fluieră pentru că se freacă cu aerul), nici Big Bang-ul[4] transonic. Aşa s-ar explica lipsa de zgomot din timpul nebuneştilor manevre atribuite farfuriilor zburătoare. La fel s-ar explica şi rezistenţa lor termică, aparent nelimitată.

Mai mult decât atât, târâţi tot de câmpul de forţă, ocupanţii lor cad odată cu acesta.

Astfel, ei nu sunt nici turtiţi, nici răniţi la plecări, opriri şi viraje bruşte.

Teoria căpitanului Plantier explică şi norii care se formează uneori în jurul ori deasupra aparatelor imobile. În practică, ea explică totul"[5].

După o vreme, când s-a înapoiat în Europa, căpitanul Plantier şi-a expus teoria, aplicând-o direct la VED, în

---

4 Big Bang - una dintre cele mai răspândite teorii cosmologice, admisă de majoritatea astrofizicienilor ca model standard de formare a Universului. Teoria Big Bang se referă la o explozie de energie şi materie care a dus la formarea Universului.

5 Michel, Aime; autorul lucrării *Misterioasele farfurii zburătoare* (în fr. Mysterieuses soucoupes volantes). Unul dintre primii cercetători ştiinţifici ai fenomenelor OZN. A descoperit reţelele ortotenice *(n.a.).*

cartea sa intitulată *Propulsia farfuriilor zburătoare* (în fr. La propulsion des soucoupes volantes), editată la Paris. Cei interesaţi în mod deosebit de propulsia vehiculelor conduse de vizitatorii cosmici vor găsi în acest volum o valoroară sursă de informaţii.

Astfel, din anii 1950 până în zilele noastre, noi, cei care am abordat tema OZN, suntem de acord că propulsia acestor aparate poate fi electromagnetică ori, în cel mai bun caz, *nu este atomică.*

Prin propriul său câmp gravitaţional (imposibil de creat pentru moment cu tehnologia de care dispunem, dar imaginabil în plan ipotetic), VED efectuează în atmosferă mişcări care ne uimesc: curbe de 90° fără reducerea vitezei, accelerări bruşte, viteze de peste 40.000 km/h etc. Niciuna dintre toate acestea n-ar fi posibile fără ca obiectul să dispună de un câmp gravitaţional propriu însă, după cum am văzut, energia atomică nu ajută la aceasta.

Mai mult decât atât, în ultimii 30 de ani, marile puteri şi industrii aerospaţiale experimentează noi căi de propulsie, renunţând la cele atomice, din nenumărate motive. Acest tip de energie, considerat, până nu demult, o soluţie general valabilă, este abandonat treptat. Pe de o parte, el face să crească dezechilibrele ecologice, care sunt deja evidente; pe de alta, manevrarea acestui tip de energie este primejdioasă. În plus, depozitarea şi anihilarea reziduurilor radioactive sunt încă o problemă nesoluţionată. Pe scurt, cercetătorii caută alte surse de energie, capabile să propulseze navele care, în viitor, îi vor duce pe pământeni în locurile imaginate de autorii de literatură ştiinţifico-fantastică: stelele. Printre posibilele surse, electromagnetismul este cap de listă. Dovadă stă faptul că, începând din 2002, cercetătorii de la Centrul Spaţial Marshall al NASA investighează posibilitatea de a lansa rachete în spaţiu cu ajutorul electromagneţilor, adică, al energiei electromagnetice, fiindcă, printre altele, aceasta ar reduce serios costul lansărilor. De la construirea, în anul 2002, a primului tren cu propulsie magnetică, Transrapid (conceput de ingineri germani în

oraşul Shanghai din China), ideea de a dispune, nu peste mulţi ani, de nave spaţiale care să folosească acest tip de energie este tot mai realistă.

Iată, deci, o parte din teoria pe care încerc s-o demonstrez în această carte: *Explozia din Tunguska a fost provocată deliberat de entităţi extraumane inteligente (EEI), care au efectuat, pe această cale, un experiment de tip atomic, similar celor duse la bun sfârşit în Antichitate pe planeta noastră, celor de pe Marte, fratele nostru din Cosmos, şi celor de pe satelitul natural al Pământului, Luna.*

Interesul pe care mi l-a trezit răscolitorul eveniment din 30 iunie 1908 m-a făcut să studiez profund şi cu mintea foarte deschisă fapte asemănătoare petrecute de-a lungul istoriei pe planeta unde locuim. Aşa am observat că existau din abundenţă referiri la explozii atomice; mai ales când reluam lectura cărţilor sacre ale celor mai vechi religii, între ele există o coerenţă, o continuitate şi o asemănare care ne fac să credem că nimic nu este întâmplător.

Paralele fără seamăn există între descrierile găsite în acele texte, cele făcute de supravieţuitorii de la Hiroshima şi Nagasaki, referirile la enigma din Tunguska şi unele întâmplări care au avut loc pe suprafaţa ruginie a planetei Marte şi pe solul prăfuit al Lunii. De la clasica ciupercă uriaşă, simbol al eliberării atomului, alcătuită din nori denşi de culoarea sângelui, până la praful fin şi albicios care, la câteva minute după explozie, a căzut ca o macabră ploaie radioactivă pe toată întinderea undei explozive provocate de bomba detonată. Incontestabil. Piesele se îmbinau ca într-un *puzzle,* pe care un copil îl monta şi demonta de sute de ori. Maşini zburătoare, oraşe devastate de *„un obiect unic încărcat cu forţa Universului”* şi pădurile nimicite din Siberia Centrală, în apropierea veşnic plinului râu Tunguska.

Zile şi nopţi la rând m-au obsedat întâmplări pe care le legam între ele. Practic nu mai dormeam, cufundat în lecturi şi cercetări. Îmi neglijam obligaţiile cotidiene. Nu mă mai puteam concentra decât asupra pieselor acestui

inimaginabil *puzzle,* pe care încercam din răsputeri să-l montez cât mai repede şi mai logic posibil. În această stare de spirit mă aflam când mi-am amintit de un raport (rătăcit pe rafturile din biblioteca mea) despre o serie de observaţii ciudate, înregistrate de navele Viking I şi Viking II pe suprafaţa planetei Marte în anii 1970.

Planeta Roşie, zeul războiului pentru antici, care a atras atenţia oamenilor în toate etapele prin care a trecut omenirea, a fost şi ea scena silenţioasă a detonării mai multor bombe nucleare. Dovezile stau la dispoziţia oricui doreşte să le vadă.

Diverse observatoare astronomice înregistraseră în decursul timpului asemenea deflagraţii, considerându-le nişte întâmplări inexplicabile, având „trăsături caracteristice comune cu o explozie atomică". Ceva asemănător s-a întâmplat şi cu Luna. Încă din vremea lui Galileo Galilei, pe suprafaţa lunară au fost observate nu numai cratere sau circuri şi lanţuri muntoase, ci şi lumini stranii, obiecte insolite în mişcare, formaţiuni şi accidente geologice petrecute cu o rapiditate neobişnuită şi multe alte fenomene stranii. Toate par să confirme miezul misterului: extratereştrii vin să viziteze nu numai Pământul, ci şi toate corpurile din sistemul solar (fapt care, pe de altă parte, este logic şi raţional). Şi iată a doua parte a ipotezei mele de lucru: *Extratereştrii veniţi din alte lumi folosesc sistemul solar pentru a face experimente atomice.*

Care ar fi motivul? De ce ar dori inteligenţe care au depăşit bariera atomică să facă asemenea experimente în locuri situate atât de departe de locurile lor de obârşie? Sunt întrebări serioase, care merită un răspuns la fel de serios, pe care am să-l rezum într-un singur cuvânt: cercetare. Poate că analizează rezistenţa solurilor, provocând seisme artificiale în vederea unor studii geologice speciale. La urma urmelor, şi noi, pământenii, provocăm cutremure artificiale şi fenomene asemănătoare când, de pildă, forăm pentru petrol. Fireşte, un cititor minuţios mi-ar pune o nouă întrebare: Dacă nu mai

folosesc energia atomică, dacă au depăşit acest stadiu, de ce recurg la ea în vederea unor experimente ştiinţifice? încercând să dăm un răspuns la o asemenea întrebare, să nu uităm că noi avem bombe cu hidrogen, infinit superioare celor detonate în Japonia la sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial, dar continuăm, cu toate acestea, să facem experimente cu explozibil convenţional. Ca atare, faptul că extratereştrii au surse de energie superioare celor atomice nu-i opreşte să le folosească pe acestea în diverse scopuri.

Pentru fizicianul bielorus Matest M. Agrest, mitul biblic referitor la distrugerea Sodomei şi Gomorei revelează un cataclism de tip atomic, aşa cum susţine într-un articol publicat în 1961, „Astronauţii din Antichitate": *„Aceste oraşe au fost distruse de o explozie atomică din timpurile biblice* Dar Agrest merge şi mai departe, până în punctul unde teoria lui se întâlneşte cu cea pe care o expunem aici.

Se pare că, în anume locuri de pe Pământ, au fost găsite ciudate fragmente de compuşi care conţin izotopi radioactivi vitrificaţi, cu perioade surprinzător de scurte. Aceste resturi au fost botezate *tectite* şi au forme aerodinamice delicate, ca şi cum s-ar fi solidificat alunecând în văzduh şi căzând de la înălţimi considerabile. Compoziţia lor chimică indică siliciu în unele cazuri, izotopi radioactivi de aluminiu 26, în altele şi, în fine, beriliu 10, în alte cazuri.

Ţinând seama de faptul că aceşti izotopi au perioade scurte de înjumătăţire (niciunul nu depăşeşte 3 milioane de ani), ajungem la concluzia că nu au apărut în perioada de formare a Pământului. Ca atare, izotopii trebuie să fie rezultatul unui *fapt* pe care geologii nu-l pot explica. În faţa acestei evidenţe, profesorul Agrest expune o teorie care, în caz că s-ar dovedi exactă, ar putea explica prezenţa ciudatelor tectite care se găsesc doar în anumite locuri precise de pe planetă:

„Într-o epocă îndepărtată, dar istorică, o navă cosmică interstelară s-a apropiat de Pământ. Ajungând la o

distanţă de 36.000 de kilometri, nava şi-a redus viteza până la trei kilometri/s, cu scopul de a deveni un satelit artificial, şi, deconectând reactoarele, a început să se învârtească pe orbita prestabilită, a cărei perioadă era de 24 de ore. Atunci, cu ajutorul unor proiectile îndreptate spre puncte foarte precise, astronauţii au început să studieze structura geologică a suprafeţei Pământului. Şocul exploziv al acestor proiectile a produs tectitele.

De aceea, cred că terenul de tectite din Libia, de pildă, este rodul acelui bombardament ori, în lipsa lui, a sistemului de pliere al vehiculului spaţial, când extratereştrii au hotărât să coboare pe pământ..."

Afirmaţiile savantului bielorus ne pun, pe neaşteptate, în faţa unei ipoteze de lucru care oferă posibilitatea de a studia morfologia planetară prin utilizarea exploziilor, unele dintre ele capabile să dezvolte o putere distructivă uriaşă.

Suntem de acord cu Agrest că extratereştrii îşi propun să detoneze bombe pe suprafaţa Pământului şi a altor planete. Şi că motivele unor asemenea activităţi au caracter ştiinţiţife.

Când s-a aflat explicaţia pe care ruşii o dădeau în 1976 fenomenului din Tunguska, mulţi au spus: „Bine că n-

a căzut într-un ţinut locuit! 11. E adevărat, ce catastrofă s-ar fi produs! Astronautul englez Kirkpatrick a calculat că, dacă „proiectilul cosmic” ar fi ajuns pe Pământ cu 5 ore şi 57 de minute mai devreme, ar fi pulverizat întreaga metropolă a ţarilor, Sankt-Petersburgul. Dar, ca prin miracol, aşa ceva nu s-a întâmplat. Bomba a explodat într-un loc îndepărtat al planetei, aproape lipsit de mijloace de comunicare (şi de aceea foarte slab populat), unde a afectat doar câţiva locuitori izolaţi, deşi a ucis mii de animale şi a distrus o enormă suprafaţă de pădure.

Dar nici până astăzi nu s-a luat în considerare şi posibilitatea ca o asemenea întâmplare să fi avut loc şi într-unul dintre oceanele noastre. E uşor să ne închipuim ce consecinţe ar fi putut avea, chiar mai teribile decât distrugerea pur şi simplu a unui oraş.

Mari şi groaznice valuri de zeci de metri înălţime, similare celor care apar după cutremurele subacvatice, ar fi nimicit plaje pline cu oameni, distrugând totul în trecere, inundând oraşe, lăsând numai resturi în locul impresionanţilor zgârie-nori.

Navele surprinse în larg s-ar fi scufundat, transformând fundurile mărilor în cimitire enorme pentru mii de vieţi omeneşti, dispărute pe veci, fără să ştie ce se întâmpla, dată fiind rapiditatea catastrofei. O viziune apocaliptică.

Dar deznodământul ar fi putut fi şi mai tragic, dacă locul ales pentru detonare ar fi fost oricare dintre cei doi poli ai Pământului. Fiindcă, în acel caz, creşterea bruscă a temperaturii ar fi început să topească gheţurile veşnice, aruncând sute de mii de tone de apă în oceane. Consecinţa imediată ar fi fost creşterea treptată a nivelului apelor oceanice şi inundarea lentă a tuturor oraşelor de pe ţărmurile lor.

Din fericire, nu s-a întâmplat nimic din toate acestea. Explozia a avut epicentrul într-un ţinut pustiu, practic nelocuit, neutru în ceea ce priveşte evenimentele ce ar fi putut provoca orice tip de perturbare ulterioară detonării. Prea multe coincidenţe şi întâmplări.

Şi, după cum ştim, nu există întâmplări. Cauzalitatea, în schimb, e stăpână. Totul are un temei. Un asemenea dezastru n-a existat fiindcă, pur şi simplu, *locul unde a avut loc explozia a fost ales în prealabil. L-au ales ei. Vizitatorii extratereştri care ne studiază, ne cercetează. În tăcere, fără să intre în contact cu noi.*

ANTONIO LAS HERAS

Capitolul I

30 IUNIE 1908, ZONA TUNGUSKA.

SIBERIA CENTRALĂ

Dacă un om de ştiinţă spune că un lucru este posibil, are dreptate; dar, dacă spune că este cu neputinţă, se înşală.

Arthur C. Clarke

Câteva râuri importante se varsă în Marea Kara, care se uneşte la un capăt cu Marea Barents, Marea Laptev şi Marea Siberiei de Est, formând enorma şi înfrigurata Mare Glaciară Arctică. Unul dintre aceste râuri este Eniseiul, care străbate Siberia ca un meridian şi se desface după aceea în trei afluenţi, care poartă numele Tunguska: Superioară, Mijlocie, Inferioară. Acolo unde din Enisei se desprinde Tunguska Mijlocie, se află o localitate, care în 1962 n-ajunsese încă la 50.000 de locuitori. Localitatea este Vanovara şi se află în Siberia Centrală. La vreo 60 de kilometri de ea, la 30 iunie 1908, a avut loc un eveniment cu adevărat enigmatic.

Era în zorii limpezi ai unei zile din vara care abia

începuse. Locuitorii din taigaua siberiană, puţini şi răsfiraţi ici şi colo, îşi începuseră treburile de zi cu zi, devenite aproape rituri milenare, transmise de la o generaţie la alta, din tată în fiu. Cerul era cum nu se putea mai senin, revărsându-şi lumina peste arborii din codrul stufos. Până în clipa aceea, totul era normal. Ceasurile arătau şapte dimineaţa. Începând din acel moment, câteva sute de oameni aveau să contemple un spectacol straniu şi inexplicabil.

Pe neaşteptate, o lumină a traversat ca un fulger firmamentul, îndreptându-se precis spre nord-est, coborând pe măsură ce parcurgea tot mai mulţi kilometri. Ca întotdeauna, când ceva se petrece pe neaşteptate, mărturiile diferă. După ani, unii au mărturisit expediţiilor ştiinţifice că observaseră *„un obiect alungit, de dimensiuni colosale, care a*

O imagine neobişnuită şi foarte puţin cunoscută a pădurilor din zona Tunguska, aşa cum sunt ele astăzi, în zilele verii boreale. Frunzişul rar creşte, totuşi, plin de vigoare. Copacii, un simplu triunghi alungit, se înalţă, căutând să capete cât mai multă lumină solară din puţina care ajunge până la ei. Abia s-a împlinit un secol de la fenomenul enigmatic, dar urmele vizibile rămase sunt dea foarte puţine. Cu toate acestea, privirea atentă a unui cercetător poate să dea de ele. Sub ţărâna în care acum îşi

înfig rădăcinile arbuşti micuţi şi foarte rezistenţi la temperaturi extreme, se ascund indicii care ar putea lămuri definitiv misterul.

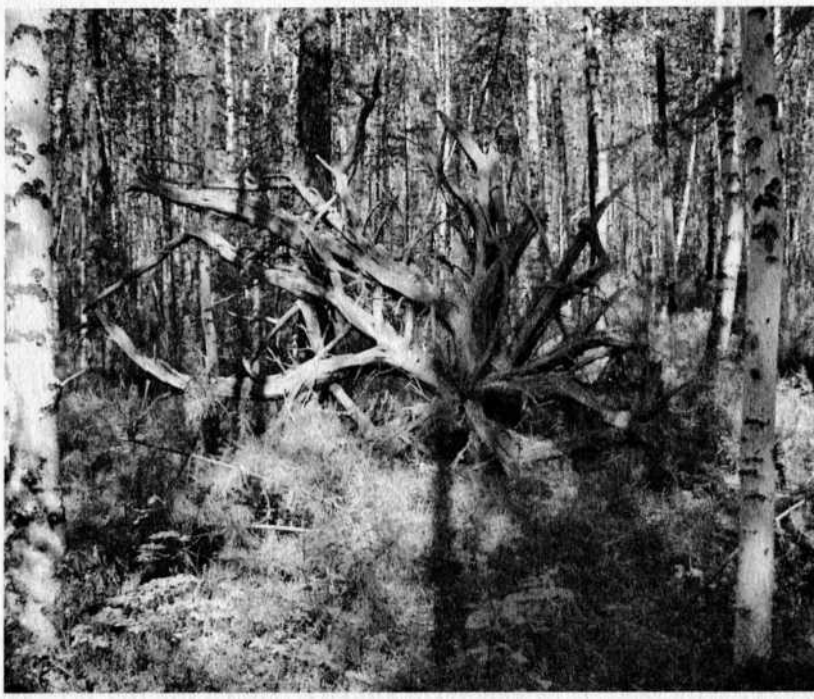

Enigma **Tunguska**

Pe cărarea care pare astăzi sănătoasă se pot găsi urme ale celor întâmplate pe 30 iunie 1908. Acest trunchi enorm şi uscat, care pare un păianjen straniu şi uriaş, a rămas chiar în locul unde l-a aruncat explozia. La fel ca toţi copacii afectaţi atunci, rădăcinile lui indică nordul; adică, locul exploziei. Este interesant de observat că niciun pic de muşchi şi niciun soi de ciuperci n-au crescut pe acest

copac. El rămâne izolat de restul naturii, ca un schelet uitat la locul unei crime.

traversat cerul cu o viteză fără pereche". Plecând de la câteva descrieri suplimentare, s-ar putea deduce că obiectul zburător avea forma unei torpile, asemenea celor folosite în cursul celui de-al Doilea Război Mondial. Alţi martori au afirmat că asistaseră la căderea necontrolată a unei mase incandescente, însoţită de o lumină strălucitoare, nemaivăzută până atunci, a cărei intensitate ar fi putut rivaliza cu aceea a soarelui la amiază. Orice-ar fi fost masa aceea, ea a traversat firmamentul cu o viteză care depăşea câteva mii de kilometri/h.

Imediat după aceea, s-a auzit o explozie zgomotoasă, a cărei undă s-a resimţit pe o rază de 3.000 de kilometri în jur. În epicentrul acesteia, ţărani uluiţi şi vânători au observat că se forma o coloană groasă de foc, care se ridica spre cerul fără nori.

Câteva momente după ce coloana a devenit tot mai groasă, parcă pentru a da consistenţă celor care susţin versiunea exploziei atomice, deasupra s-a ridicat pălăria unei ciuperci alcătuite dintr-un nor gros, care s-a destrămat mult mai târziu.

Imediat, un vânt de puterea unui uragan a început să sufle din inima exploziei, târând după el cu violenţă tot ce găsea în cale: pietre enorme s-au dus de-a rostogolul în toate direcţiile, ca şi cum ar fi fost din carton, casele precare şi-au împrăştiat resturile la sute de metri jur-împrejur, animale şi oameni au zburat prin văzduh. Unii istorici susţin că, la câteva sute de kilometri de epicentrul exploziei, trecea chiar în acele momente trenul transsiberian, care a deraiat complet, astfel încât locomotiva şi vagoanele au zburat de pe linii şi au căzut violent la câţiva metri mai departe, după ce plutiseră în văzduh câteva secunde. În plus, din pricina exploziei, s-au produs perturbări meteorologice imprevizibile. Pământul părea să se cutremure.

Explozia a fost considerată inexplicabilă tocmai din cauza forţei pe care a degajat-o.

Staţiile seismografice de pe toate continentele au înregistrat impactul. Acele aparatelor au sărit în sus. Efectele cele mai importante s-au simţit pe o rază de zeci de kilometri jur-împrejur şi au provocat cutremure în lanţ. Seismele au fost atât de puternice că, în locurile cele mai îndepărtate, s-au înregistrat cel puţin două cutremure. Chiar

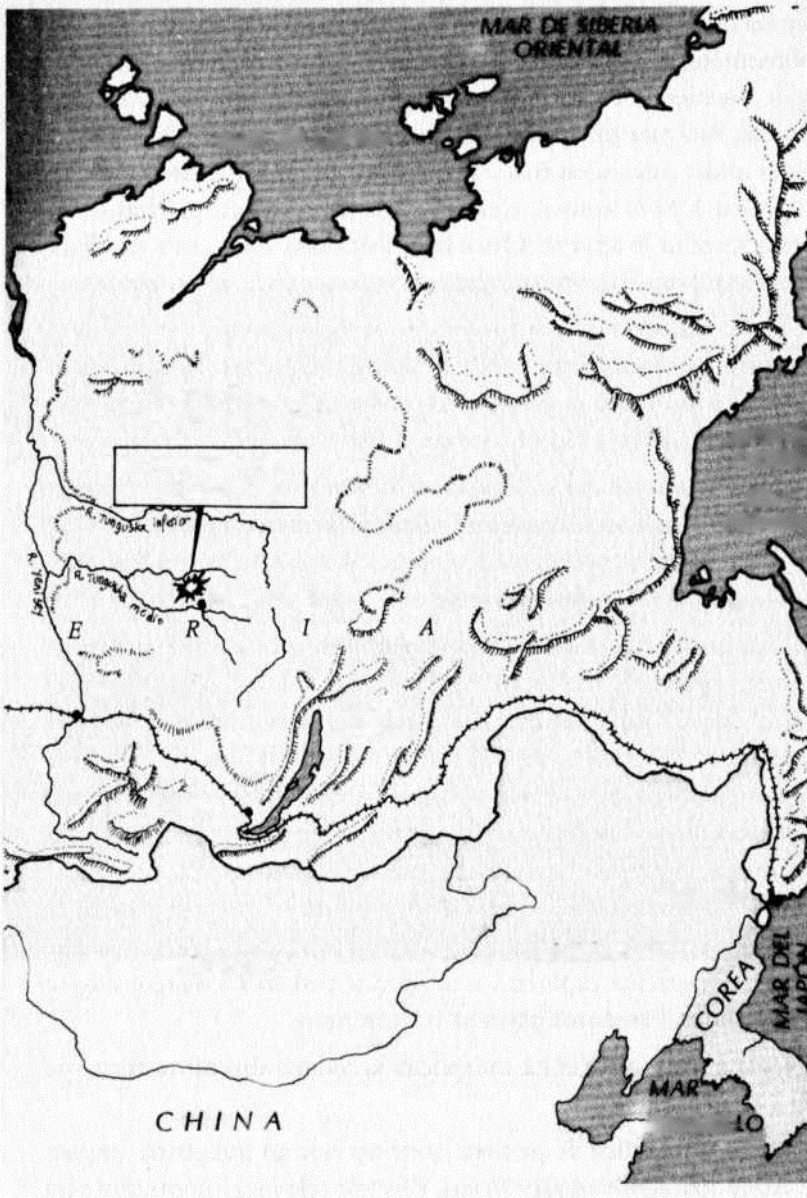

MAS Of *IAPTfv*

Vanavara

Krasnoyarsk
LAGO BAIKAL

Irkutsk

Vladiveswk

MaNLHURIA
AMA kui

Pe această hartă este localizat cu exactitate locul exploziei de la Tunguska, într-o gubernie din Siberia. La sute de kilometri distanţă, pasagerii trenului transsiberian au fost surprinşi de o lumină fulgerătoare, care i-a scos din monotonia călătoriei. Instrumentele de control (precare şi aproape elementare, dacă le comparăm cu cele utilizate astăzi, în secolul XXI) şi laboratoarele din întreaga Europă au înregistrat cu claritate episodul.

şi în nisipurile din deşertul Gobi, în îndepărtata Mongolie, a fost simţit cutremurul.

Conform datelor care au fost înregistrate şi ţinând seama de raza vastă de acţiune a dezastrului, se poate bănui că ciuperca presupus atomică a crescut până la 80 de kilometri înălţime deasupra suprafeţei terestre. Ca urmare, s-au format nori stranii, care străluceau nu datorită luminii reflectate, ci pentru că emanau lumină proprie, în gama culorilor verde, roz şi auriu. Panorama creată sugera, prin multe detalii, ceea ce numim Apocalipsa.

Unda termică de expansiune a provocat, la rândul său, tot soiul de anomalii şi dezastre. Toate metalele s-au topit în câteva secunde. Cei care aveau brăţări, coliere ori alte accesorii metalice, le-au văzut topindu-se pe propria lor carne, provocându-le răni dureroase, de pe urma cărora mulţi dintre ei nu şi-au mai putut reveni, murind nu după mult timp.

Fermierul Vasili Ilici se afla în acele momente la o distanţă de 45 de kilometri de epicentrul exploziei, odihnindu-se în casa lui şi savurând un ceai delicios, preparat în propriul lui samovar. În câteva secunde şi fără să-i fi atras atenţia nimic deosebit, Ilici s-a transformat într-o masă amorfă, împrăştiată pe covorul său colorat. Se topise. În alte câteva secunde, peste casa lui s-au năpustit vânturi puternice, de intensitatea uraganelor, care i-au transformat ferma într-o grămadă de rămăşiţe fumegânde.

Explozia a trântit la pământ tot ce se înălţa pe o suprafaţă de peste
2.000 de kilometri pătraţi, incendiind toate pădurile din ţinut. Doar câţiva arbori au mai rămas în picioare. Uscaţi, fără frunze şi fără crengi. Pare-se că soarta i-a cruţat, pentru a rămâne martori neclintiţi şi muţi ai iadului în care se transformase acel ţinut înfrigurat din Siberia, atins de explozie în dimineaţa zilei de 30 iunie 1908.

UNELE DECLARAŢII

NELINIŞTITOARE

În 1927, Academia de Ştiinţe din Moscova a hotărât să trimită o misiune ştiinţifică (prima dintr-un şir numeros), care să dezlege misterul celor întâmplate cu aproape 20 de ani înainte în Tunguska.

Până atunci, nu existau decât simple ipoteze. Nu existau nici dovezi, nici mărturii veridice ale oamenilor de la faţa locului, care supravieţuiseră ca prin minune (doar câţiva, în comparaţie cu numărul celor care muriseră), aşa că ei ar fi putut să aprecieze succesiunea evenimentelor care provocaseră fenomenul.

Oamenii de ştiinţă se mulţumiseră să afirme că un meteorit gigantic, căruia îi calculaseră dimensiunile (1.000.000 de tone ori, mai precis, greutatea aproximativă pe care trebuie s-o aibă un mic asteroid), se lovise probabil de Pământ, provocând o serie de cutremure şi anomalii în comportamentul atmosferei, aşadar şi în cel al climei.

Contrar celor prevăzute, expediţia s-a întors la bază cu date foarte stranii. Înainte de orice, n-a găsit craterul

enorm pe care, după cum presupuneau oamenii de ştiinţă, era logic să-l fi produs un asemenea corp, care s-a lovit violent de Pământ, venind cu o viteză pe care geologul Leonid Kulik o stabilise cu aproximaţie la 200.000 de kilometri/h. Asta crezuseră la început, fiindcă, aşa cum spun, presupusul crater n-a fost niciodată descoperit.

Dacă acest crater ar fi existat, el ar fi trebuit să fie mai mare decât cel existent în Arizona, Statele Unite, despre care se presupune că ar fi fost produs în urmă cu milioane de ani, când un planetoid metalic căzuse în acel ţinut, după ce forţa gravitaţională terestră îl deviase de pe orbita lui obişnuită în jurul Soarelui.

Grupul de cercetători care a fost în Tunguska în 1927 a adus la Moscova, printre alte informaţii valoroase, şi câteva declaraţii culese de la localnici. Aşa cum vom vedea, relatările lor nu se potriveau cu niciuna dintre cele pentru care se pregătiseră cercetătorii înainte de expediţie.

Să vedem câteva dintre descrierile păstrate:

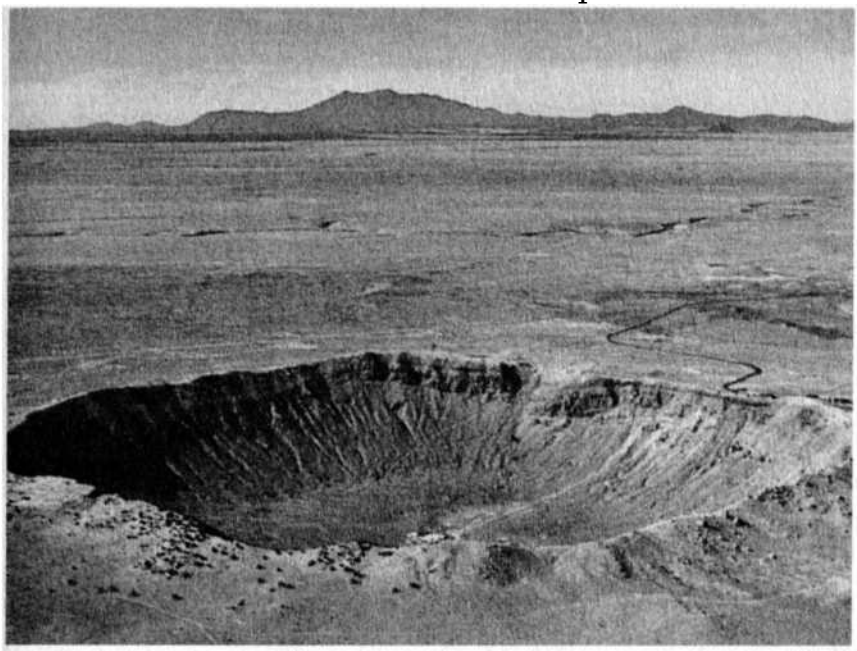

În ţinutul cunoscut sub numele de Canionul Diavolului, în plin deşert al Arizonei, Statele Unite, se

poate vedea acest crater gigantic, rodul unei puternice coliziuni între un meteorit şi suprafaţa terestră, catastrofă care a avut loc în urmă cu milioane de ani. Ori de câte ori intră în atmosfera terestră, un corp cosmic nu este complet consumat de temperaturile ridicate pe care le generează frecarea, el lovindu-se de Pământ şi provocând un crater similar celui din Arizona. Pe Lună, unde nu există atmosferă aceste fenomene sunt mult mai frecvente. Dar, în cazul incidentului din Tunguska, nu apare niciun fel de loc de impact. Orice ar fi fost, obiectul n-a ajuns să se lovească de suprafaţa terestră.

„Pământul acesta este blestemat. Nici măcar fiii fiilor noştri nu vor putea să uite ce s-a întâmplat. O zguduitură îngrozitoare a dat naştere unui nor în formă de copac, care a ajuns până la cer, iar coroana acelui copac a continuat să crească, să tot crească, emanând o strălucire albă de nesuportat. Acolo unde s-au întâmplat toate acestea, pământul a devenit deşert, trunchiurile s-au uscat, au rămas tari ca piatra şi nu creşte nici măcar un fir de iarbă. Zeul Ogda a coborât aici şi ne-a ars oamenii cu un foc nevăzut".

„Nenorociri grave şi fără sfârşit s-au năpustit peste ai noşti, începând chiar din acea zi. Cei care n-au murit imediat, cei care s-au crezut salvaţi, au început să se îmbolnăvească: suferinţe tainice s-au tot ivit multă vreme după aceea".

„Răni care se deschideau şi nu se vindecau niciodată

„Ne-au lovit boli ciudate. Puterea lui Ogda s-a revărsat asupra noastră. Unii se îmbolnăveau fără vreun simptom specific şi mureau în suferinţe înfiorătoare".

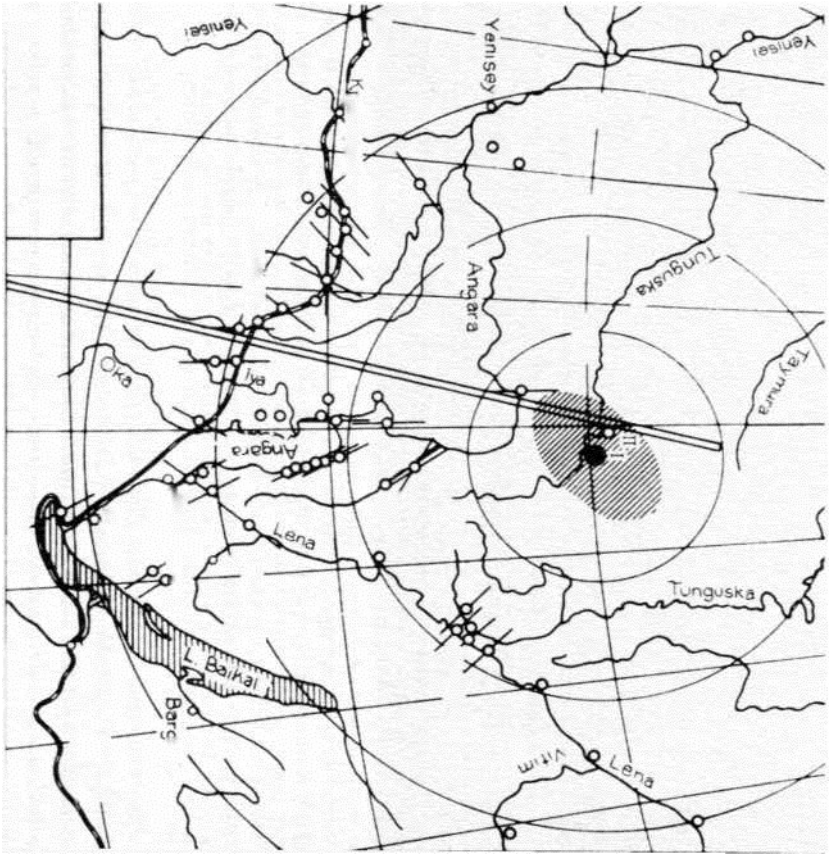
Yenisey
Angara
Tunguska
Taymura
Oka
Lena
L. Baikal
Vitim

Kirens.

Achin & K

gsnoyarşK

Nizhneuoinsk

BologonsK.

Hartă întocmită de A. Voznejenski (1925), iar zonele haşurate indică locul ocupat de pădurea distrusă Liniile care traversează localităţile indică direcţia de unde „mingea de foc” a fost urmărită de numeroş martori. Pentru autorul hărţii, ruta de zbor a OZN (marcată cu o linie dreaptă dublă) era sud-est-nord-est.

Relatări ale oamenilor care îşi aminteaţi, cu teamă şi deznădejde, o zi, ceva din trecutul apropiat, unde groaza venise din cer. O aluzie clară la ciuperca atomică.

Nu trebuie să fii mare expert, ca să observi că bolile despre care vorbesc localnicii sunt cele obişnuite pentru persoanele expuse la doze mari de radioactivitate, o radioactivitate atât de devastatoare, încât corpul omenesc o poate suporta doar un timp, căci produce asupra lui efecte iremediabile. În majoritatea cazurilor, una dintre bolile cele mai frecvente ale acestor persoane este, după datele de care dispunem, *leucemia.* Dar să nu ne oprim aici. Să citim relatări ale fiilor care au ascultat această istorie de la părinţii lor, ori spusele bătrânilor ce-şi amintesc întâmplarea. Să nu uităm că este foarte important să reţinem parametrii biologici înregistraţi după explozie. Au fost copiii normali? Culturile au mai dat rod ori au suferit modificări? Ce s-a întâmplat cu tuberculii şi

cu legumele ale căror părţi comestibile se dezvoltă sub pământ?

„În tot ţinutul s-au produs fenomene nemaivăzute, nemaiîntâlnite. S-au născut copii cu deformaţii, fiinţe monstruoase care, în majoritatea cazurilor, mureau la scurtă vreme după ce veneau pe lume. Deznădăjduite, mamele o ţineau tot într-un bocet după ce aduceau monstrul pe lume. Cu animalele se întâmpla la fel: se năşteau ba cu şapte, ba cu două labe. Uneori aveau capete uriaşe şi un trup mic sau chiar inexistent. La fel, vegetalele creşteau până atingeau forme respingătoare, mai ales cele care se nasc sub pământ”.

Kulik, care s-a angajat să adune probe din locul considerat epicentrul dezastrului, a căutat fără niciun rezultat craterul pe care ar fi trebuit să-l provoace presupusul meteorit, notând în jurnalul său de călătorie:

„Membrii tribului nomad Evenk, oameni simpli şi analfabeţi, mi-au spus că într-un sat din gubernia Podkamennaia Tunguska, vreo 1.500 de reni au murit în acelaşi timp. Oamenii cred, ori cel puţin aşa spun, că se apropie sfârşitul lumii”.

În alt pasaj din jurnalul său, Kulik semnalează că, atunci când a vizitat-o, zona *„era atât de caldă, încât părea că pământul avea să înceapă să ardă”.* Să nu uităm că trecuseră deja 20 de ani din ziua exploziei, ceea ce ne dă o idee destul de limpede despre căldura intensă pe care aceasta o răspândise.

Am văzut o lumină care ne orbea şi am auzit, totodată, un zgomot infernal”.

Enigma **Tunguska**

Tunguska după decenii de la incident zăpadă şi trunchiuri uscate, care cândva au fost copaci tineri şi viguroşi. Pe o rază de zece kilometri în jur, copacii mari au fost complet carbonizaţi. Cum explozia a avut loc la o oarecare înălţime – la fel cum s-a întâmplat la Hiroshima şi Nagasaki – versanţii dealurilor au fost cel mai mult afectaţi.

yA trebuit să ne aruncăm la pământ ca să nu ne devoreze suflul focului şi morţii".

Frumoasă metaforă pentru a exprima prezenţa undei de expansiune a căldurii, care distrugea totul în drumul ei. Un adevărat simbol pentru cine a observat ce se petrecea, dar care, nedispunând de elemente culturale pentru a-i da o explicaţie logică, a considerat că incidentul a fost produs de spiritele locului. De aici, constantele referiri la zeul

Ogda.

„Orice obiect de metal purtat de noi se topea şi ne ardea trupul”.

Alţii sunt mai riguroşi descriind bolile, până atunci necunoscute, care începuseră să-i secere pe supravieţuitorii incidentului:

„Celor care au văzut îndeaproape boala care ardea le-au căzut părul şi dinţii”. „Apoi au murit treptat, fiindcă n-am ştiut ce să le facem ca să se însănătoşească”.

Nici nu trebuie să mai insistăm asupra faptului că descrierea seamănă cu efectele emanaţiilor radioactive asupra celor care nu se protejează suficient.

Cine ar fi bănuit aşa ceva la începutul acestui secol?

În momentul exploziei, un tren care venea de la Irkutsk sosea în staţia satului Hantaisk, la 800 de kilometri la nord de Tunguska. Mecanicul şi fochistul convoiului povestesc că în clipa aceea au văzut *„un corp gigantic, incandescent şi zgomotos, care cădea din cer, şi un nor enorm care clocotea şi îşi schimba forma fără încetare, în elipse contorsionate, până când s-a ridicat de la sol, în cele din urmă, mulţi metri în văzduh, întinzându-se deasupra stepei sălbatice* Ce semnificaţie au aceste vorbe? Ce obiect cădea din cer? Meteorit nu putea fi, fiindcă ar fi trebuit să fie descoperit craterul, dar acela nu există. A fost, poate, un vehicul interplanetar, care se îndrepta cu mare viteză spre suprafaţa terestră? Ipoteza aceasta pare mai realistă. Ochii uluiţi ai celor doi muncitori feroviari de la începutul secolului n-au putut traduce altfel scena pe care tocmai o văzuseră. Nu, obiectul *nu cădea, ci cobora* cu mare viteză. Şi o navetă Apolo (dintre cele folosite în călătoriile cu echipaj spre Lună) pare *să cadă* în ocean. Cu toate acestea, coborârea ei este controlată precis pentru a pregăti aterizarea, astfel încât, la un moment dat, se deschid paraşutele, iar coborârea este amortizată.

Ceva similar s-a petrecut şi cu acest obiect, care era, în realitate, purtătorul bombei. El s-a apropiat în mare viteză, până a ajuns la mică distanţă de sol, apoi şi-a aruncat încărcătura mortală în locul dinainte stabilit.

Limitele exploziei sunt foarte greu de precizat. Totul este în strânsă legătură cu semnificaţia pe care vrem s-o dăm cuvântului limită. Am mai spus că seismografele au tresărit puternic pe toată planeta şi că perturbările lor au fost maxime. Se mai poate spune şi că acelaşi lucru s-a petrecut şi cu ciudaţii nori luminoşi care, duşi de vânt, au uluit principalele metropole europene. Atât la Londra, cât şi la Paris, pe durata a trei zile consecutive, începând cu ziua exploziei, lumea a putut să citească ziarele şi să facă fotografii noaptea, fără ajutorul

Enigma **Tunguska**

Leonid Kulik (1883 – 1942) a descoperit, după o lungă şi grea călătorie, locul exact deasupra căruia s-a produs marea explozie, Kulik a vrut să demonstreze că ea avusese loc din cauza impactului unui meteorit cu scoarţa terestră. N-a izbutit, fiindcă nici nu există locul unui impact, niciun crater. Dar important este că s-a putut preciza, pentru prima oară, care era locul unde s-au petrecut evenimentele: lângă râul Podkamennaia Tunguska din Siberia Centrală.

luminii artificiale. Atât de intensă era lumina trimisă de norii compacţi care acopereau aproape întreaga Europă, intrigându-i pe toţi oamenii de ştiinţă şi neliniştindu-i pe toţi oamenii obişnuiţi, care nu izbuteau să înţeleagă ce se petrecuse.

Amintim că, de obicei, cenuşa aruncată până în straturile înalte ale atmosferei de marile erupţii vulcanice este, apoi, purtată de vânturile puternice care suflă la acele înălţimi. Cenuşa ajunge, astfel, până în locuri foarte îndepărtate. Acolo oamenii privesc cenuşa aruncată în atmosferă de un vulcan situat la sute ori, poate, la mii de kilometri distanţă, şi se întreabă ce este şi de unde vine. Ceva similar trebuie să se fi petrecut şi cu explozia din Tunguska. Vânturile din atmosfera superioară au împins, în mare măsură, norii mari şi luminoşi, risipindu-i spre apus. Astfel că aceştia au ajuns, mai întâi, deasupra Europei şi apoi deasupra Atlanticului. După aceea au fost împrăştiaţi tot de vânt, până când extraordinarul fenomen luminos s-a mistuit cu totul.

Un om de ştiinţă rus, care la vremea evenimentelor lucra în Siberia, a scris următoarele:

„Cerul s-a acoperit cu un strat gros de nori”. […] „Plouă fi, în acelaşi timp, noriiemană o lumină atât de extraordinară, încât noaptea se poate citi. Probabil că nu se vede Luna, iar norii au o lumină galben-verzuie, care uneori se îmbujorează”.

PRIMA NOASTRĂ BOMBĂ
CU HIDROGEN

Aşa au descris locuitorii din regiunea Tunguska incidentele trăite primilor exploratori şi cercetători ajunşi la locul dezastrului.

De aceea, ţinând seama de mărturiile lor, am considerat că era foarte interesant să cercetez ziarele din 20 mai 1956, când Statele Unite au detonat prima lor bombă cu hidrogen, cunoscută şi cu numele de bomba H. Iată de ce am luat acea hotărâre: după cum s-a calculat, explozia din Tunguska a fost de 1.000 de ori mai puternică decât cea de la Hiroshima, ceea ce este, doar în parte, un element de comparaţie; în schimb, detonarea bombei H se apropie mult mai

j*
l/l
3
W>
C
(2
<t3

op
e

mult ca intensitate, deşi, fireşte, n-o atinge. În plus, doream să văd care a fost prima reacţie umană, fiindcă în faţa necunoscutului, prima reacţie a omului este curiozitatea. La fel s-au petrecut lucrurile şi când s-a ajuns pe Lună. Zborul navei Apolo 11 a fost urmărit de sute de milioane de ochi, pe când cel al lui Apolo 14 i-a emoţionat pe mult mai puţini. Capacitatea noastră de uimire se consumă, se pare, repede.

De aceea, am vrut să găsesc în presă cum a descris explozia bombei cu hidrogen un bărbat care, până atunci, abia dacă ştia despre ce era vorba.

Acesta era jurnalist la *United Press* şi a comentat faptul astfel:

„Prima bombă termonucleară a Statelor Unite,

lansată dintr-un avion pe atolul Bikini din Pacificul Central, a fost un succes. Odată cu explozia, un nor uriaş s-a ridicat la orizont, iarfantasticei flame produse i-a urmat o minge de foc. Când s-a produs explozia, unii dintre cei de faţă ne-am întors cu spatele la ea, în timp ce alţii şi-au acoperit cu braţele ochii protejaţi cu ochelari fumurii. Odată cu explozia, lumina fantastică a durat câteva secunde, iar apoi s-a format o coloană densă de culoare roz. Imediat, mingea de foc a urcat la 12.000 – 18.000 de metri înălţime, iar miezul ei a atins o culoare liliachie, care a ajuns de un violet tot mai închis, până ce mingea s-a mistuit pe cer. Odată cu producerea atât de temutului nor termonuclear, unda de şoc a străbătut rapid o distanţă de 64 de kilometri, înspăimântând cele 14 nave pline cu observatori. Vasele în care se aflau aceştia s-au clătinat înfiorător, însă abia după două minute şi 53 de secunde de la aruncarea bombei.

Aceasta a căzut când avionul, un B-52, se afla la 15.000 de metri înălţime, dara explodat abia când a ajuns la 3 200 de metri".

Alţi martori au scris următoarele:

„15 minute mai târziu, norul în formă de ciupercă continua să ia înălţime şi s-a calculat că se afla la 27.000 de metri înălţime".

„Unda de şoc a fost impresionantă. A cutremurat navele cu un zgomot similar celui pe care l-ar face o escadrilă de avioane cu reacţie şi, pentru moment, i-a lăsat surzi pe observatori".

„Explozia a emanat o uriaşă minge de foc incandescentă. Apoi, s-a format un nor radioactiv mortal, din apă şi praf de coral, care s-a întins pe o rază mai mare de 150 de kilometri. Se calculează că bomba avea o putere echivalentă cu cea a 10.000.000 de tone de trinitrotoluen (TNT)".

„Luminozitatea sa a fost de 500 de ori mai mare ca a Soarelui".

„La zece secunde după detonare, lumina era atât de intensă, că nu putea fi privită cu ochiul liber".

Acestea sunt câteva paragrafe extrase din paginile ziarului de după-amiază *La Razon* din Buenos Aires, apărut în zilele de 20, 21 şi 22 mai 1956. Au fost scrise de jurnalişti care au fost de faţă la explozia experimentală. Cunoştinţele lor pe această temă erau minime. Chiar dacă primiseră „informaţii de presă” special pregătite de forţele armate ale Statelor Unite, datele nu puteau merge dincolo de puterea exploziei, forţa sa distructivă şi câteva date tehnice. Pentru analiza pe care o efectuăm, sunt importante descrierea celor văzute, forma în care sunt descrise şi evaluate diferitele fenomene care se succed odată cu trecerea timpului.

Lucru curios, observăm că jurnaliştii au folosit termenul *„minge de foc”,* pe care, după cum am văzut, l-au folosit şi cei care au descris explozia din Tunguska. Pe de altă parte, sunt descrise diversele culori ale formaţiunilor noroase observate de martori, culori similare şi ele celor descrise după explozia din Tunguska, pe 30 iunie 1908. Aşa se întâmplă şi cu descrierea modului în care se formează ciuperca nucleară, până ajunge la aproape 30 de kilometri înălţime.

Dar asocierile posibile nu se opresc aici. Mai sunt multe de spus. Fiindcă, inspirându-ne din aceste paragrafe, putem face analogii interesante, dacă ne reamintim de distrugerea enigmatică a Sodomei şi Gomorei. Să nu uităm că s-a spus că fenomenul era imposibil de privit cu ochiul liber, pentru că altminteri riscai orbirea. Aşa au orbit cei care n-au ştiu să se apere în îndepărtatele peşteri din Pentapoli (fapt pe care îl voi analiza mai departe), aşa cum, conform unora dintre descrierile făcute de localnici siberieni, mulţi locuitori din Tunguska, deşi n-au murit, au rămas orbi pe viaţă.

Din nou totul se leagă, se înlănţuie, începe să semene cu plasa labirintică în care un păianjen harnic prinde muşte, o plasă unde niciun fir nu este în plus, dar nici nu lipseşte vreunul.

Toate sunt necesare. Toate au un rol anume.

Impactul pe care l-a avut explozia bombei H asupra

observatorilor are tocmai această semnificaţie. Dar nu e singura. Cititorul bine informat mi-ar putea spune că Statele Unite mai detonaseră bombe similare. E adevărat. Dar erau experimentale, imposibil de transportat cu avionul. În schimb, în acest caz, suntem, pentru întâia oară, în faţa unei bombe transportabile, care, pe deasupra, este lansată dintr-un vehicul în zbor. La 15.000 de metri înălţime, bomba se desprinde de avion; la 3 200 de metri explodează. Am căutat cel mai asemănător fenomen cu cel din Tunguska şi am ajuns la concluzia că acesta este similar nu numai cu bomba termonucleară, ci şi cu alte evenimente catastrofice, precum cele istorisite în Biblie sau în cărţile indiene.

De la ziua exploziei, încep să se petreacă unele fapte ciudate, similare însă celor deja investigate în cazul fenomenului din Tunguska. De pildă, se înregistrează bolnavi fără cauze aparente.

Astfel, *La Razon* din 28 mai 1956 (la 8 zile după producerea exploziei) scria despre *„căpitanul unei nave comerciale japoneze, care se molipsise de o boală misterioasă ce a fost atribuită, iniţial, radiaţiilor atomice*

Tot atunci, o altă navă sub pavilion japonez, cargoul *Chowa Maru,* a lansat un mesaj, afirmând că detectase o radioactivitate de câteva mii de puncte Geiger/minut la o distanţă de 1 600 de kilometri vest de zona de impact, a doua zi după explozie. Cu privire la pericolul de contaminare radioactivă, Doctorul Ralph E. Lapp a semnalat (referindu-se în mod special la cazul bombei H) că *„explozia lansează la mare înălţime particule radioactive, care cad iar pe pământ, în proporţie de 10% pe an. Substanţa radioactivă, identificată drept* strogiu, *este un element creat prin înjumătăţirea atomilor de uraniu. Este similar cu calciul şi poate produce cancer dacă se concentrează în oasele oamenilor”.*

Ne aflăm, aşadar, în faţa altei explicaţii a bolilor misterioase apărute după explozia din Tunguska. Acum ne devin clare expresiile *„cei care credeau că se salvaseră s-au îmbolnăvit, totuşi* după cum povestesc unii dintre

urmaşii celor care au supravieţuit catastrofei. Ploile radioactive au fost cauza acestor boli, mai ales, a cancerului la oase. O boală care i-ar fi putut afecta chiar şi cei aflaţi departe de locul exploziei. Mai ales dacă aceştia au trăit mulţi ani în zone unde strogiul provenea din atmosfera superioară, întinzându-şi cu lentă cruzime macabrul văl al morţii.

Mult timp după aceea, oamenii de ştiinţă au observat că fauna şi flora marine din locurile unde se experimentaseră bombe cu hidrogen

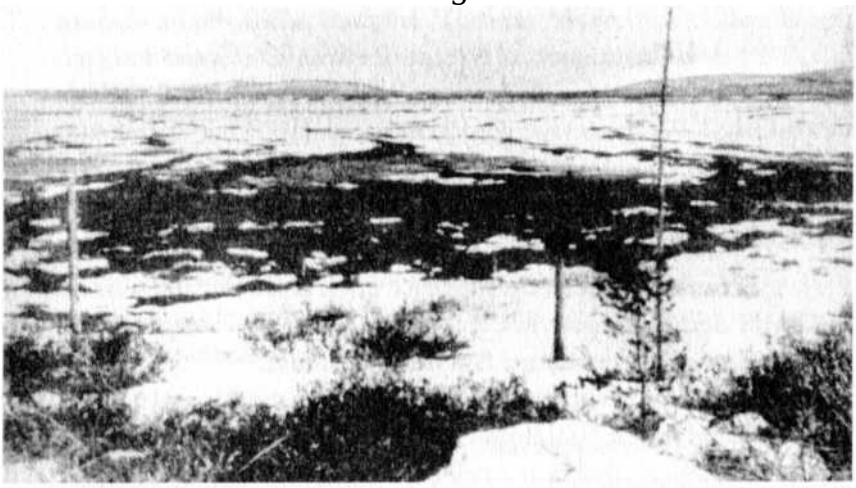

O expediţie realizată în 1930 a făcut această fotografie, în care se poate vedea limpede zona centrală a catastrofei, complet lipsită de copaci. Înaintea enigmaticei întâmplări, toată regiunea vizibilă în fotografie era ocupată de o pădure întinsă de conifere, unde vara creştea şi vegetaţie măruntă.

Fotografie realizată de o expediţie (1940) care explora malul râului Chamb e, în apropiere de râul Makirta. Cu ajutorul fotografiei putem avea o idee despre vegetaţia din ţinut pe timpul verii şi observăm că peisajul nu este tot anul sălbatic şi acoperit de zăpadă. Taigaua din Siberia Centrală este alcătuită din păduri foarte verzi şi vegetaţie măruntă.

suferiseră mutaţii ciudate. Şi pe insulele din apropiere, bancurile de corali cu forme insolite suferiseră

efectele radiaţiilor. Nimic nu mai era ca înainte; animalele şi plantele erau diferite, se schimbaseră ori modificaseră, devenind bizarii mutanţi ai secolului XX, născuţi din cotidiana şi iresponsabila neglijenţă a oamenilor. Astăzi, aceste descrieri ni le amintesc pe cele făcute de oamenii din Tunguska, uluiţi de malformaţiile fiilor, puilor de animale domestice şi ale culturilor lor. Să amintim şi că, la câteva luni după detonarea bombei H, nişte pescari peruvieni au prins, la mică distanţă de ţărm, bancuri de peşti cu un indice înalt de contaminare radioactivă. Pentru că erau toxici, i-au aruncat în apă. Însă cum puteau peştii aceia să trăiască fără să sufere modificări? Cum de nu murise tot bancul de peşti? Fără îndoială, acesta era încă un mister, misterul inexplicabil şi prodigios al capacităţii de adaptare, pe care, în situaţii extreme, îl au anumite specii de animale.

Dar este, oare, posibil să se determine cu exactitate cât de departe poate ajunge ploaia radioactivă produsă de o explozie nucleară? De fapt, ştim câte ceva. În semestrul al doilea al anului 1976 a avut loc la Mendoza, în Republica Argentina, o întrunire a unor cercetători din diferite ţări care lucrau în Antarctica. Cu acea ocazie, mai mulţi oameni de ştiinţă au prezentat rezultatele unei cercetări, care le-ar putea produce insomnii ecologiştilor: *resturi de la primele explozii atomice au căzut peste gheţurile de la Polul Sud, despre care se presupunea că nu erau contaminate.*

Subliniez că, răsfoind ziarele din mai 1956, am dat de o ştire destul de stranie, demnă de Charles Fort (1874 – 1932), un scriitor care scria despre fenomene ciudate. În ştire era relatat un fapt petrecut la Melbourne, Australia (aşadar la sute de kilometri de locul ales pentru detonarea bombei H), la o săptămână după explozie. Iată ştirea: *„Milioane de fire asemănătoare pânzei de păianjen, ajung plutind în văzduh până în suburbiile de lângă mare ale acestui oraş, se lipesc de firele de telefon, automobile şi haine, de crengile copacilor şi dispar după câteva ceasuri. Şase oameni de ştiinţă locali investighează aceste fire*

misterioase. Le-au cercetat la microscop, tratate cu acetat de metil, acetonă şi lactofenol, le-au ars, dizolvat şi vopsit. Unul dintre ei a spus: «Nu-i lână, nu provine din pene, nu-i bumbac, nici fibră de lemn şi nici nu-i o fibră sintetică». Drept urmare, nu i-am putut stabili originea

Cum să interpretezi o asemenea ştire? Este un fenomen izolat, ori are legătură cu explozia produsă cu câteva zile înainte? Deşi au trecut aproape 50 de ani de atunci, n-avem deocamdată niciun răspuns precis la această întrebare. Ar fi, totuşi, nimerit să se efectueze o analiză mai profundă a misterioasei întâmplări petrecute la Melbourne.

Luând în considerare faptelele descrise mai înainte, nu trebuie să ne îndepărtăm de tema fundamentală a acestei cărţi, exploziile atomice de origine neterestră ori, mai bine zis, care nu au fost provocate de oameni. Până acum am văzut cât de mare era, dacă ne gândim la descrieri şi situaţii, similitudinea între fenomenul din Tunguska şi detonarea primei bombe H, lansată dintr-un avion în zbor: scenografia ulterioară exploziei, care coincide până şi în ceea ce priveşte culoarea norilor, contaminarea, unda sonoră care a afectat ambarcaţiunile cu observatori, aşa cum la începutul secolului s-a întâmplat cu casele ţăranilor din Siberia şi bolile care şi-au făcut apariţia fără cauze cunoscute. La fel ni se va întâmpla şi când, într-o altă secţiune a acestei cărţi, vom analiza unele pasaje din textele sacre indiene, în ale căror pagini, vechi de mii de ani, ni se vorbeşte despre întâmplări care nu se por compara decât cu cele provocate de o catastrofă nucleară.

ÎN CĂUTAREA UNEI **SOLUŢII**

Faptele sunt concludente. Ceva de natură necunoscută a avut loc în dimineaţa aceea senină din 30 iunie 1908.

Câteva expediţii ştiinţifice au depăşit multe obstacole şi greutăţi ca să ajungă în Tunguska, însufleţiţi de dorinţa de a descifra cele petrecute. Toate aceste expediţii s-au întors, practic, cu mai multe întrebări decât răspunsuri, cu

excepţia ultimelor, după cum vom vedea, între timp, s-au enunţat cele mai felurite ipoteze.

După unii oameni de ştiinţă, era vorba despre un meteorit enorm, mai curând un asteroid, care aparţinea centurii de „gunoi spaţial 1.

Membrii altei expediţii, care în prima jumătate a secolului XX au încercat să descifreze enigma din Tunguska, trecând râul Huşmo. Vara e în toi, iar exploratorii trebuie să-şi acopere trupul şi faţa cu plase împotriva ţânţarilor, insecte feroce care străbat regiunea sub forma unor nori zburători foarte denşi.

existentă între orbitele lui Marte şi Jupiter, alcătuită probabil din resturile unei vechi planete dezintegrate[6]. După alţii, unul dintre aceste fragmente – asteroidul – a adoptat o orbită solară foarte ciudată, suprapusă în anumite momente pe cea a Pământului, până când, cu trecerea timpului, în 1908, planeta noastră şi asteroidul s-au lovit, cel mai mic fiind atras de forţa de gravitaţie a Pământului. Totul s-a încheiat cu o explozie teribilă, chiar când astrul vagabond a explodat în taigaua siberiană. Teoria aceasta ar fi perfectă şi ar explica *aproape* tot (dar nu totul), dacă s-ar fi descoperit craterul meteoritului; în

6 A se vedea Apendicele I.

realitate, nu există niciun soi de crater, nici măcar o adâncitură care să semene cu el; ca atare, ipoteza este total respinsă, neputând fi demonstrat nimic. La fel se întâmplă cu ipoteza prezentată de americanul Fred Whipple şi rusul Vasilii Fesenkov. Cei doi au crezut că a fost vorba despre un meteorit alcătuit din metan, apă şi amoniac.

Nu se susţine nici ipoteza că obiectul care a căzut din cer era nucleul unei comete. Şi aceasta din două motive:

1)Fiindcă ar fi fost detectat de astronomi cu suficient timp înainte pentru a i se calcula orbita şi, astfel, s-ar fi cunoscut locul şi momentul coliziunii.

2)Fiindcă, în conformitate cu ceea ce ştim astăzi[7], nucleul cometelor nu este nici prea mare, nici prea dens, ci compus din gaze şi apă în stare solidă.

În sfârşit, în a doua jumătate a secolului XX, o serie de oameni de ştiinţă au lansat o ipoteză care, în principiu, părea să dezlege misterul. Şi dacă ar fi căzut un meteorit radioactiv?

Dar şi în acest caz, oameni de ştiinţă de notorietate au demonstrat cu dovezi incontestabile că o asemenea posibilitate era practic nulă. *Doar dacă nu era vorba despre o construcţie artificială şi, ca atare, construită de fiinţe gânditoare.*

„Pentru ca reacţia în lanţ a fisiunii atomice să fi fost posibilă, ar fi fost nevoie de un meteorit din uraniu de o excepţională puritate, neapărat uraniu 235, izotop foarte rar, care nu se găseşte niciodată în stare pură. Pe de altă parte, chiar dacă admitem posibilitatea de necrezut ca în natură să existe un fragment din acest izotop «rafinat», tendinţa acestuia către fuziunea «spontană» s-ar manifesta imediat, iar acesta s-ar distruge chiar în clipa formării sale”, susţin oamenii de ştiinţă.

După cum se vede, explozia sfidează toate explicaţiile posibile, contrazicându-le cu aceeaşi uşurinţă cu care fenomenul din Tunguska a nimicit taigaua îngheţată. Un

---

7 Pentru o informare mai detaliată despre comete, a se vedea cartea mea *Adevăr şi legendă cu privire la marile comete,* ed. Rodolfo Alonso, Buenos Aires, 1973 (n. a.)

singur fapt este foarte limpede: *explozia a avut toate aparenţele unei deflagraţii atomice.* Ipotezele cu meteoriţi, asteroizi, ori nucleul unei comete care s-ar fi ciocnit cu Pământul nu se susţin. Întâmplarea a avut toate caracteristicile unei explozii artificiale, de natură atomică.

O DESCOPERIRE EXTRAORDINARĂ:
SEISMOGRAMELE

Al Doilea Război Mondial se terminase. Zilele de oroare şi moarte rămâneau în urmă. Hiroshima şi Nagasaki, devenite deserturi de ciment şi moloz, şocau oamenii din lumea întreagă. Reportajele documentare, vocile înspăimântate ale crainicilor de radio şi fotografiile care umpleau neîncetat paginile ziarelor aduceau noi şi noi mărturii despre coloana de flăcări, din vârful căreia izbucnea un miez de foc în stare să concureze ca luminozitate cu soarele.

Atunci, mai mulţi cercetători şi-au amintit de descrierile pe care profesorii lor le comentaseră cu ani în urmă, pe când încă mai erau studenţi, în legătură cu presupusa cădere a unui bolid gigantic în Tunguska siberiană. Au hotărât imediat că trebuie să-şi limpezească îndoielile. Nici chiar profesorii nu ştiau ce dezastre poate provoca o bombă atomică. Cel puţin până când bombele explodaseră în Japonia şi toate mijloacele de comunicare în masă difuzaseră ştirea. Atunci, experţii au înţeles că profesorii lor apreciaseră greşit cele petrecute în taiga în 1908. Prin urmare, au început să investigheze.

Au luat, pe de o parte, seismogramele din 6 august 1945, când *Little Boy*, cum fusese botezată bomba, căzuse peste Hiroshima. În continuare, au căutat date noi, au cerut rapoartele arhivelor seismologice şi le-au comparat. Dispuneau de seismograma înregistrată pe 30 iunie 1908. Le-au suprapus şi au rămas stupefiaţi.

Confruntate, seismogramele catastrofei siberiene şi ale exploziei de la Hiroshima semănau ca două picături de apă. E adevărat că prima fusese mult mai puternică decât a doua, dar structura seismogramelor era identică. În consecinţă, amândouă avuseseră aceeaşi origine. Iar

originea celei de la Hiroshima ne era bine cunoscută.

Una dintre cheile pentru rezolvarea acestei enigme, care preocupă de aproape un secol ştiinţa, devenise evidentă: *fenomenul fusese de natură termonucleară. Faptul era dovedit.* Am putea continua discuţia, întrebându-ne dacă era vorba despre un vehicul spaţial care explodase ori despre un experiment realizat în deplină cunoştinţă de cauză de vizitatorii din spaţiu, dar, oricum ar fi fost, explozia fusese produsă pe cale artificială şi nu era o acţiune a naturii.

3

UN NONSENS **f RANIU**

Alexandr Zviński, unul dintre naratorii cei mai prolifici a ceea ce putem numi *l'affaire* Tunguska, semnalează că membrii unei expediţii care l-a avut în frunte pe cercetătorul şi geologul Rusteki s-au pierdut în imensitatea acelei regiuni devastate *„parcă mistuiţi în grămada de cenuşă şi ţărână răscolite* Poate pentru că grupul de cercetători ajunsese în locuri unde radioactivitatea se menţinea la niveluri în stare să distrugă o fiinţă umană? Ori poate că vreo breşă apărută în urma exploziei, dar acoperită apoi de un strat delicat de zăpadă provocase un accident cu consecinţe mortale pentru toţi membrii expediţiei? Ambele posibilităţi par verosimile. Prezenţa materialului radioactiv este direct legată de bolile manifestate de locuitorii din zonă. Cât priveşte apariţia breşelor, există cazul apariţiei unui *„jet de apă care a izbucnit imediat după catastrofă şi care a fost provocat de unda explozivă în stratul etern îngheţat*aşa cum indică unele rapoarte ştiinţifice.

În ceea ce-i priveşte, membrii expediţiei conduse de Leonid Kulik, care a studiat, în 1927, epicentrul dezastrului, aveau să dea de un peisaj cu adevărat neprevăzut. Chiar dacă pe sute de kilometri pătraţi pădurea era devastată, iar copacii smulşi din rădăcini şi aruncaţi la pământ în zona centrală a catastrofei, unde trebuie să fi căzut „presupusul meteorit", trunchiurile rezistaseră, uscate, dar încă drepte, verticale. Nu le

lipseau decât câteva crengi, arse după dezastru. *„Pe tot perimetrul, temperatura este superioară mediei normale"*, a explicat Kulik, *„cu toate că au trecut 19 ani de la producerea exploziei* Dar martorii muţi stăteau în picioare cu trufie, sfidând imaginaţia cercetătorilor, care nu izbuteau să-şi depăşească mirarea. Cum era cu putinţă ca trunchiurile acelor copaci să nu fi fost nimicite alături de majoritatea lor? O întindere vastă fusese distrusă, devenind cenuşă, cu excepţia acelor trunchiuri uscate care se înălţau în locul unde se presupune că obiectul se lovise de scoarţa terestră.

Zviński povesteşte că *„pe o arie de peste douăzeci de kilometri pătraţi, milioane de copaci fuseseră smulşi din rădăcini şi trântiţi la pământ într-o singură direcţie. Puteau fi observate peste tot resturi animale, fiindcă vitele şi oamenii fuseseră azvârliţi în văzduh şi aruncaţi la sute de metri depărtare. Au fost înregistrate cazuri în care garduri aflate la 600 de kilometri de epicentrul coliziunii fuseseră şi ele dărâmate. Pământul părea calcinat şi, pe o rază de 100 de kilometri, orice formă de viaţă fusese complet nimicită. Singurele care rămăseseră drepte şi întregi, contrastând cu peisajul plat şi deşertic, erau vârfurile ascuţite ale arborilor, uneori pe jumătate arse, alteori diferite de ceea ce înainte fuseseră copacii verzi şi viguroşi. Acolo unde ne aşteptam să găsim craterul provocat de meteorit am găsit o pădure blestemată, desfrunzită şi fără chip. De ce?"*

Astfel, originea exploziei nu este singura întrebare al cărei răspuns a fost greu descifrabil încă de la început. Dincolo de faptul că nu fusese descoperit niciun crater, în epicentrul dezastrului trunchiurile uscate ale copacilor dezgoliţi stăteau în picioare, de parcă punctul zero al cataclismului ar fi fost în mod paradoxal, cel mai puţin afectat. Se pare că, într-adevăr, aşa se întâmplase.

Se ştie că bombele atomice aruncate asupra Japonei erau prevăzute cu un altimetru, care provoca explozia la o anumită înălţime faţă de suprafaţa solului. Pentru o mai mare precizie, era nevoie de o paraşută care amortiza

coborârea. Bomba cu hidrogen pe care am descris-o mai sus a fost detonată şi ea în aer. E un procedeu prin care se obţine o undă de expansiune a deflagraţiei mult mai extinsă, acoperind o suprafaţă mare, mai eficientă pentru ţelul urmărit – distrugerea locului – decât în cazul unei detonări de suprafaţă.

De fapt, şi pe pământul aflat sub locul exploziilor atomice, atât la Hiroshima, cât şi la Nagasaki, au rămas unele construcţii pe jumătate dărâmate, dar în picioare, explicaţia fiind că unda de expansiune a început să se îndepărteze începând chiar de acolo.

Ceva similar trebuie să se fi întâmplat şi în Tunguska. Cei care au lansat maşinăria nucleară doreau să obţină, cu ajutorul ei, cele mai semnificative rezultate (poate pentru că aşa cerea cercetarea pe care o făceau) şi, în acest scop, au hotărât ca detonarea să aibă loc la câteva sute de metri înălţime.

Enigma **Tunguska** în 1927, când a ajuns la Hladnîi, exploratorul Kulik a izbutit, pentru întâia oară, să-şi formeze o viziune generală despre dezastrul din 30 iunie 1908. La aproape două decenii după eveniment, se puteau vedea deja pini noi, care creşteau în jurul a ceea ce fusese o zonă de pădure deasă şi viguroasă. Pe albul zăpezii, aşternute pe pământ, se poate observa cât de multă

vegetaţie a fost distrusă, lăsând în urmă foarte puţine trunchiuri uscate.

În apropierea locului unde s-a produs enigmatica deflagraţie din Tunguska, expediţia lui Kulik a găsit urme mai clare. În vârful dealului n-a mai rămas niciun trunchi în picioare. Copacii au fost dezrădăcinaţi, iar rădăcinile lor sunt orientate spre miezul catastrofei. Printre scheletele uscate ale copacilor se observă pini foarte tineri, dintre care cei mai mulţi nu au mai mult de un metru înălţime. Să nu uităm că trecuseră abia două decenii de la acel eveniment.

Din acest motiv, centrul pădurii nu a fost distrus. Explozia mortală l-a lovit de sus, rupând în drumul său numai crengile înalte şi coroanele copacilor. În continuare, expansiunea şi-a urmat traiectoria iniţială, oblică, secerând la pământ vegetaţia, oamenii şi clădirile pe o rază de până la 600 de kilometri. Mai departe, distrugerea a fost, în continuare, considerabilă, dar tot mai slabă, pe măsură ce creştea distanţa faţă de epicentru.

Ca atare, găsim aici un răspuns, bun şi plauzibil, la întrebarea despre cauza pentru care această parte a pădurii s-a menţinut în picioare. *Bomba a fost detonată la fel ca aceea care a căzut, 38 de ani mai târziu, în Japonia.*

Poate părea de necrezut sau o simplă coincidenţă. Dar, după cum am mai spus, oamenii de ştiinţă nu cred în coincidenţe. Iar în acest caz se adună tot mai multe dovezi.

IPOTEZA ATOMICĂ

S-A CONFIRMAT!

În 1959, Academia de Ştiinţe din Moscova a hotărât să trimită o nouă echipă de cercetare în Tunguska, să caute, cu instrumente de detecţie şi măsură mai noi şi mai eficiente, datele necesare pentru a trage concluzii corecte cu privire la cele întâmplate. În fruntea grupului de cercetători a fost numit academicianul Dr. Ghiorghi Plehanov. Peste trei luni, când echipa s-a întors, sala de conferinţe unde şi-a expus raportul s-a cutremurat din temelii la auzul unor informaţii atât de neaşteptate.

Declaraţia lui Plehanov:

„Expediţia noastră a observat că indicele de radioactivitate din zonă era de trei ori mai mare decât cel normal în restul lumii. Unii dintre colegii mei estimează că distrugerile provocate la 30 iunie 1908 sunt comparabile cu cele pe care le-ar fi putut provoca zeci de bombe atomice. Studiile duse la bun sfârşit ne permit să presupunem că explozia a avut loc în aer, la câţiva metri deasupra nivelul solului. După ce am continuat cercetările în laboratoarele noastre, încercăm acum să aflăm dacă este vorba despre explozia provocată de un meteorit radioactiv de un tip necunoscut până acum, de un bloc de antimaterie care s-a dezintegrat la contactul cu solul sau chiar de o navă cosmică, aţa cum şi-au închipuit unii dintre colegii noştri

Ultima frază pronunţată de Dr. Plehanov a continuat să răsune în urechile celor prezenţi. Pentru câteva clipe, peste întreaga sală s-a aşternut o tăcere neobişnuită pentru acest tip de întruniri ştiinţifice. Atunci, pe chipurile unora s-au ivit anume zâmbete sceptice, pe când alţii, din contră, consimţeau, dând din cap.

Întrunirea s-a încheiat fără vreun rezultat concludent. Fiecare cercetător care avea propria opinie, diferită de a celorlalţi, încerca să demonstreze că el are dreptate. Apoi fiecare şi-a continuat activitatea.

ANTIMATERIA

Trebuie să remarcăm că una dintre ipotezele misiunii lui Plehanov a fost aceea că meteoritul ar fi fost alcătuit din *antimaterie.* Odată cu trecerea anilor (să nu uităm că această ipoteză datează din 1959), s-a renunţat, pe drept cuvânt, atât la ipoteza meteoritului radioactiv (despre care am vorbit deja), cât şi la cea a antimateriei.

În epoca aceea se vorbea tot mai mult despre *antimaterie.* Profesorul britanic Paul Dirac, laureat al Premiului Nobel, intuise că, alături de nucleul atomic şi de electroni, ar mai fi trebuit să existe şi alte particule, echivalente acestora într-un anume sens, dar deosebite într-alt sens, cu proprietăţi electrice şi magnetice opuse.

În această situaţie, electronul (cu o sarcină electrică negativă) ar fi trebuit să aibă un corespondent, antielectronul, cu sarcină electrică pozitivă. De-a lungul

timpului, ipoteza a început să fie confirmată ştiinţific şi, în urmă cu câţiva ani, fizicienii au izbutit să producă *antielectroni.* Aceştia, după cum s-a dovedit, aveau un comportament normal când erau separaţi de electroni; dacă, însă, un antielectron se lovea de un electron obişnuit, cele două particule se distrugeau reciproc. Ceea ce înseamnă că materia *dispărea, lăsând în urmă numai radiaţii încărcate cu energie.*

Până în acest punct, ipoteza că explozia a fost produsă de ciocnirea pământului cu un meteorit din antimaterie părea plauzibilă. Dar nu este aşa. Deoarece, prin descoperirea antiprotonilor, subparticule atomice negative, făcută, în 1956, de laureatul premiului Nobel Emilio Segre, s-a ajuns la concluzia că ar fi suficient un gram de antimaterie pentru ca aceasta, intrând în contact cu materia, să provoace o explozie similară celei care a distrus Hiroshima. Oamenii de ştiinţă au mai observat şi că, pentru ca această cantitate de antimaterie să ajungă pe Pământ, venind dintr-un *univers de antimaterie* incert şi până acum necunoscut, ea ar trebui să traverseze mai întâi *universul de materie* în care ne aflăm, populat în abundenţă cu praf cosmic (care este una dintre formele pe care le adoptă materia). Din această cauză, probabilitatea ca un corp din antimaterie, cât de mic ar fi el, să ajungă pe planeta noastră, fără ca înainte să fie atins de o particulă de materie care să-l detoneze, *este egală cu zero.* Dat fiind că în sistemul solar nu au fost descoperite formaţiuni de antimaterie (dacă ar fi existat, ar fi fost detectate şi până acum nu s-a întâmplat aşa ceva), meteoritul de antimaterie din Tunguska ar fi trebuit să provină din spaţiul galactic. Probabilistic vorbind, acest fapt este complet imposibil, dat fiind că, în mod necesar, în drumul său ar fi trebuit să se lovească de mari cantităţi de nori şi praf cosmic, pe lângă o infinitate de micrometeoriţi rătăcitori, care i-ar fi bombardat neîncetat suprafaţa. În oricare dintre aceste situaţii, antimateria şi materia s-ar fi dezintegrat, anulându-se reciproc, însă urmele acestei distrugeri nu au fost încă descoperite.

Astfel, ipoteza care implică un meteorit în declanşarea catastrofei din Tunguska nu a reuşit să fie mai convingătoare decât ipotezele mai vechi. Odată în plus, ochii şi gândirea oamenilor de ştiinţă se îndreptau către ipoteza atomică[8].

INELELE COPACILOR

SUNT

Oamenii de ştiinţă nu s-au mulţumit să observe peisajul, ci, cum era şi de presupus, au cules probe de la sol şi fragmente de lemn pentru analize de laborator. Astfel, un grup de cercetători de la Institutul Sovietic de Geofizică a tăiat cu fierăstrăul „felii" de trunchiuri de copac care, aflate la zeci de kilometri de epicentrul catastrofei, izbutiseră să supravieţuiască exploziei, cu toate că, în trecut, suferiseră arsuri grave care le afectaseră frunzişul, crengile şi scoarţa.

Expediţia condusă de Zlotov a descoperit şi colectat un trunchi în vârstă de peste 300 de ani, care mai era încă verde. Odată ajunşi la Moscova, l-au tăiat „felii" cu multă grijă, astfel încât inelele lui să fie cât mai vizibile.

După cum bine se ştie, fiecare inel reprezintă un an din viaţa copacului, devenind, astfel, un soi de arhivă biografică. O circumferinţă scurtă reprezintă un an de secetă şi o climă puţin propice, pe când un inel larg şi viguros indică o bună fertilitate a solului, umiditate suficientă şi vreme bună. Studii recente au permis descoperirea faptului că o plantă expusă la acţiunea radioactivităţii este stimulată şi creşte mai repede.

Ei bine, iată că, spre surpriza tuturor botaniştilor întruniţi pentru a investiga acel trunchi, copacul demonstra că începuse o perioadă de *întinerire* la 250 de ani de la naştere. Într-adevăr, *inelele erau de zece ori mai groase* începând cu data aproximativă a exploziei, dovadă de netăgăduit că acel copac fusese stimulat de radioactivitatea anormală, chiar şi de cea detectată de expediţiile anterioare, care făcuseră măsurători în teren. Copacii resimţiseră şi ei acea radioactivitate, ceea ce

8 A se vedea Apendicele II.

explică şi creşterea extraordinară a pădurilor de la periferia sectorului distrus de unda de expansiune.

Unii sceptici au crezut că dezvoltarea accelerată a vegetalelor se datorase faptului că, după dezastru, vegetaţia a fost culcată la pământ, iar puţinii arbori rămaşi în picioare au primit mai multă lumină de la Soare şi au avut spaţiu de creştere. În plus, după aceleaşi opinii, trebuia luată în considerare şi creşterea fertilităţii solului, datorită aportului de îngrăşământ organic provenit din celelalte trunchiuri de arbore care intraseră în stare de putrefacţie. Totuşi, această explicaţie a fost anulată după prezentarea raportului expediţiei care a ajuns în Tunguska în 1960.

„Noi aveam misiunea de a studia copacii afectaţi din pădurile unde, după explozie, condiţiile exterioare nu se schimbaseră. Astfel, ne-a atras atenţia proliferarea copacilor tineri, care în abia 50 de ani ajunseseră la înălţimea celor născuţi cu trei secole în urmă. De ce, oare, crescuseră arborii din taiga atât de repede? Era posibil ca în acele ţinuturi să se fi degajat noi substanţe fertilizatoare după explozie? Erau acelea substanţe radioactive? Aşa a apărut ideea verificării sistematice a radioactivităţii fiecărui strat anual, dat fiind că, după explozia nucleară (dacă despre aşa ceva a fost vorba, căci nu eram încă siguri) plouase de mai multe ori. După un anume timp, apa avea să fie absorbită de rădăcinile

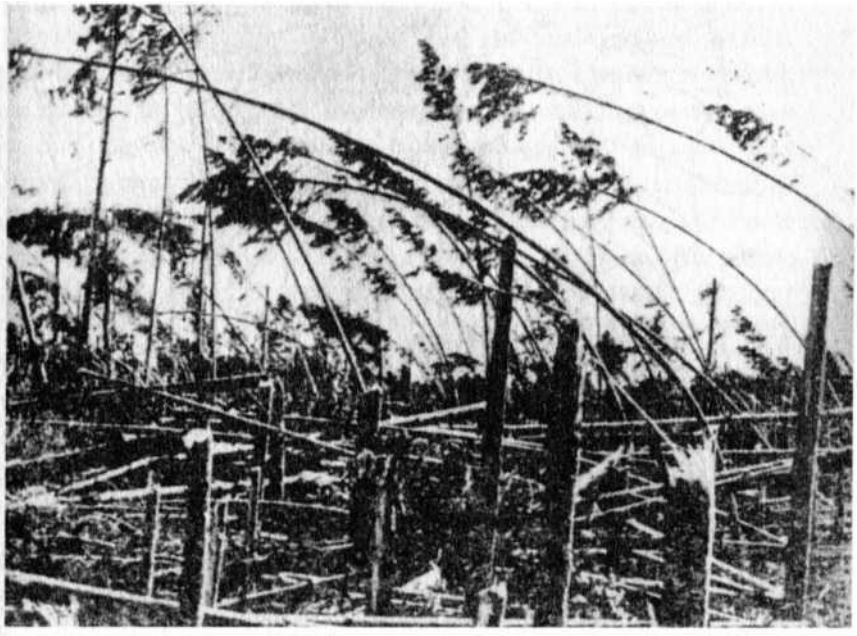

Aici au crescut noi copaci, care au folosit drept îngrăşământ rămăşiţele arborilor distruşi în 1908. Dar „ceva” i-a împins să se dezvolte aplecaţi în direcţia expansiunii exploziei. O memorie genetică încorporată într-un mecanism necunoscut de protecţie? Fotografia datează din 1963 şi încă se mai văd pe ea trunchiuri uscate şi crengi rupte. Copacii care au supravieţuit fenomenului – în conformitate cu experienţele făcute de botanişti – şi-au accelerat considerabil ritmul de creştere. La fel s-a petrecut şi cu cei care au crescut după aceea. Orice ar fi fost, acel „ceva” a favorizat creşterea vegetalelor.

Hartă din 1958 care rezumă datele disponibile referitoare la enigma din Tunguska. Se pot observa deplasarea undei de expansiune, dar şi liniile drepte ale celor două posibile traiectorii ale OZN-ului, în conformitate cu mărturiile adunate.

copacilor şi să ajungă în trunchiul copacului prin sevă, rămânând, depozitată în straturile anuale, ca un martor incontestabil.

Rezultatele acestei investigaţii sunt următoarele: Pe

trunchiul copacului au fost preluate drept date-martor anii 1700, 1812 şi 1908. Putem vedea că în zilele lui Ivan cel Groaznic nu exista urmă de radioactivitate şi nici când Napoleon încerca să pună mâna pe Rusia, în schimb, începând cu data exploziei din 1908, radioactivitatea straturilor anuale s-a manifestat la un nivel ridicat şi neobişnuit.

Putem să afirmăm că există stronţiu 90 în acele straturi. Ei bine, perioada de înjumătăţire a acestui izotop este de 19, 5 ani. Ceea ce înseamnă că, după jumătate de secol de existenţă, nu mai rămâne decât 10% stronţiu 90 nedezintegrat. Ca atare, acest izotop n-a putut apărea decât drept consecinţă a unei explozii nucleare".

Probabil că niciun raport n-ar fi putut fi mai limpede, explicit şi categoric. Toate dovezile coincid, când arată că *natura catastrofei produse la 30 iunie 1908 a fost atomică.* Mai rămânea de demonstrat natura producerii ei, dar oamenii de ştiinţă nu se mai îndoiau de-acum că ea trebuia să fie, într-un fel sau altul, artificială, şi, prin urmare, provocată de factori care nu pot fi produşi în chip natural, ci artificial, de fiinţe cu un înalt grad de inteligenţă. Odată eliminată posibilitatea ca la Tunguska să fi avut loc o experienţă atomică efectuată de o civilizaţie terestră, originea ei trebuie căutată în spaţiul extraterestru.

Poate că, din motive necunoscute, explodase o navă spaţială? Poate că o bombă atomică lansată în spaţiu de o civilizaţie îndepărtată plutise prin Cosmos până ce intrase în raza de acţiune a planetei noastre?

Ori poate că inteligenţe venite din afara Pământului provocaseră conştient o explozie?

Treptat, ne apropiem de soluţia enigmei. Natura catastrofei a fost intens analizată şi determinată. Nu fusese un meteorit, nici antimaterie, nici nucleul unei comete; explozia fusese de origine nucleară.

Dar nu numai. S-a adeverit şi că puterea sa fusese mult mai mare decât a bombei aruncate asupra Hiroshimei şi a bombei H aruncate asupra atolului Bikini. De aici se deduce că, oricare ar fi fost inteligenţa care o detonase,

tehnologia sa era mult înaintea civilizaţiei noastre.

VENUS ŞI O COINCIDENŢĂ **ÎNGRIJORĂTOARE**

În decursul deceniului ’50, a devenit celebră predica unui personaj - mai târziu controversat – pe numele său George Adamski, care afirma că fusese de faţă la aterizarea unui vehicul extraterestru, din interiorul căruia văzuse ieşind un bărbat cu plete lungi şi bălaie, ochi albaştri şi o expresie binevoitoare, care purta un soi de salopetă în culori vii. Adamski spunea că încercase să comunice cu acea entitate prin semnele pe care le făcuseră amândoi pe nisipul unde aterizase nava, iar el ajunsese la concluzia că acel călător venea de pe planeta Venus. Adamski a murit în 1965, lăsând opinia publică divizată în două tabere care se certau. Unii susţineau că el ar fi fost discipolul vreunui sfânt, alţii susţineau că era, de fapt, un mincinos fără margini şi, în fine, alţii credeau că se întâlnise într-adevăr cu un extraterestru.

Adevărul este că, dincolo de cele întâmplate, Adamski a fost primul dintr-o lungă serie de persoane care susţin că ar fi comunicat cu oameni veniţi de pe Venus.

Acest preambul este motivat de faptul că, în momentul producerii expoziei, planeta Venus era în punctul cel mai apropiat de Pământ de pe orbita ei în jurul soarelui.

Există vreo legătură între aceste două întâmplări aparent fără niciun punct comun? A minţit oare Adamski când a afirmat că intrase în contact cu un umanoid venit de pe vecina noastră soră din Sistemul Solar? Cei care au provocat explozia din taigaua siberiană au fost cumva fiinţe provenite de pe Venus? Ori a fost o simplă coincidenţă faptul că Luceafărul, cum este numită în popor această planetă, se afla atât de aproape de Pământ în clipa când s-a produs acea explozie atomică?

În pofida a ceea ce pot susţine unii colegi care studiază insolitul, eu personal înclin să bănuiesc că totul a fost rodul unei simple coincidenţe şi că n-a existat nicio

legătură între cele două fapte. Cu atât mai mult cu cât, în măsura în care se poate şti, pe Venus nu există nici urmă

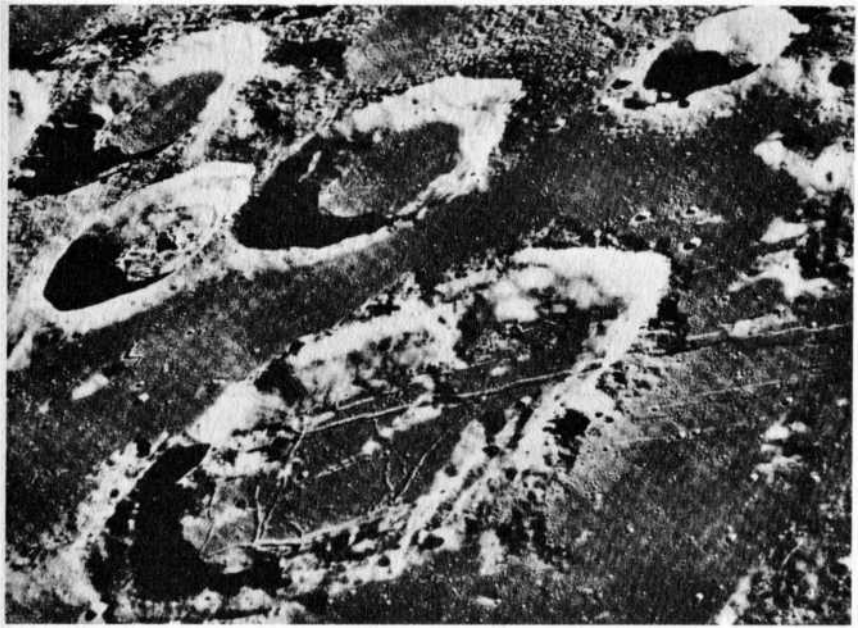

Luna, satelitul nostru natural, care se mişcă pe orbită la o distanţă medie de Pământ de cca. 400.000 de kilometri, este singurul corp ceresc pe care au călcat paşii omului. În pofida acestui lucru, ea continuă să fie plină de mistere. Secole la rând, astronomii au detectat pe ea explozii inexplicabile, cu toate că acest corp ceresc nu are atmosferă, dar şi lumini, emisii asemănătoare razelor laser şi ceea ce oamenii de ştiinţă au numit, în lipsă de ceva mai cert, „fenomene lunare tranzitorii”. De pildă, mici cupole – da, cupole – care azi sunt, mâine nu sunt, în fotografie se poate vedea craterul Goclenius, în care se află un pătrat, formă geometrică despre care cu greu s-ar putea accepta că este naturală.

de viaţă inteligentă şi nici măcar forme organice pe treptele cele mai de jos.

Telescoapele au descoperit puţine informaţii despre această planetă, care rămâne, pentru noi, un mister, cu toate că, uneori, ajunge să se învecineze cu Pământul la

doar câteva milioane de kilometri. Poate şi pentru că întotdeauna apare acoperită de straturi groase de nori impenetrabili, care împiedică studierea suprafeţei sale cu telescopul.

Numai după 1975, când o astronavă rusească din seria Venera a ajuns pe suprafaţa lui Venus, oamenii de ştiinţă au putut să ia cunoştinţă de caracteristicile acestei planete din apropiere. Din nefericire, nava n-a putut transmite prea multe date, fiindcă la 20 de minute de la oprirea pe suprafaţa planetei, puternica ei structură a cedat în faţa presiunii exercitate de amosfera de la suprafaţa lui Venus, transformându-se într-o grămadă de fier vechi nefolositor. Înainte de acest tragic final, ea a putut transmite pe Pământ primele fotografii de la suprafaţa planetei Venus, acoperită de stânci de dimensiuni medii şi aidoma unui deşert din piatră, unde lumina este asemănătoare aceleia a unei după-amiezi moscovite într-o zi cu nori.

Temperatura medie în zona unde coborâse nava era cam de 400° C. în plus, stratul de nori care înconjura planeta era gros de aproape 70 de kilometri. Începând din 1989, imaginile trimise pe Pământ prin radar au confirmat toate aceste date, adăugând că stratul de nori conţinea gaze care provocau ploi metalice, ce conţineau un amestec de plumb şi sulf.

Toate aceste date oferă o panoramă în care ar fi imposibilă existenţa vieţii aşa cum o cunoaştem noi, ţinând seama de descrierea făcută de George Adamski, când vorbea despre umanoidul venusian care se deplasa, lăsând pe nisipul din deşert urma paşilor săi şi respirând aerul din atmosfera planetei locuite de noi. Nimeni care ar fi venit de pe Venus n-ar fi putut face asemenea fapte de vitejie; e prea mare diferenţa de temperatură şi presiune, la care se adaugă şi faptul că, din punct de vedere chimic, atmosferele celor două planete sunt extrem de diferite. Ca să se poată deplasa pe Pământ cu îndemânare şi fără teama că-şi va pierde viaţa, un locuitor de pe Venus ar trebui să folosească un costum special, mult mai complex

decât cel confecţionat pentru astronauţii noştri care au păşit pe Lună.

Astronomii consideră că Venus este o planetă tânără, cum a fost şi Pământul în urmă cu mii de milioane de ani, mult înainte să apară pe suprafaţa lui primele forme microscopice de viaţă.

Pe planeta Venus se petrece ceva similar cu ceea ce s-a petrecut şi pe planeta noastră. În cel mai bun caz, acolo şi-au făcut deja apariţia primele forme de viaţă primitive, *dar nici vorbă încă de fiinţe inteligente.*

Ar trebui, deci, să considerăm că apropierea lui Venus de pământ în timpul exploziei misteriosului artefact atomic a fost ceva straniu, dar în niciun caz legat de evenimentul din Tunguska? Noi credem că da.

UN CORP CERESC NOU?

Astronomii observă pe îndelete, noapte de noapte, felurite zone ale cerului, investigând extraordinara structură a Cosmosului, în speranţa de a găsi noi răspunsuri, care să-i ajute să dezlege enigma Universului. Aşa s-a şi întâmplat cu puţin înainte de evenimentele din Tunguska, când unele observatoare astronomice, risipite pe suprafaţa planetei noastre şi fără nicio legătură stabilă între ele, au afirmat că descoperiseră un corp ceresc nou, destul de luminos. În câteva cazuri, el a fost definit drept o cometă aflată prea de departe de Soare, ca să i se poate cerceta, în acel moment, coada ori pletele caracteristice. Cu toate acestea, acel ciudat călător prin sistemul solar nu mai fusese detectat niciodată, aşa că trebuie să eliminăm posibilitatea că ar fi fost vorba despre o cometă sau orice alt tip de astru din cortegiul obişnuit al Soarelui. Atunci ce fusese? în realitate, astronomia este plină de asemenea descoperiri; obiecte care apar brusc pe firmament şi nu mai sunt văzute niciodată, rămânând în spectrul îndoielii şi misterului.

Morris K. Jessup, un cercetător important al faptelor atipice, creatorul termenului „ufologie”, mort în circumstanţe misterioase, vorbeşte despre un obiect pe care l-a observat în noaptea de 12 – 13 aprilie 1965, ale

cărui coordonate le-a notat cu grijă şi care a dispărut după o noapte, dând impresia că nu fusese niciodată acolo.1

Despre această ciudată apariţie a vorbit şi prestigioasă revistă de specialitate *Scientific American.*

Fapte similare s-au înregistrat şi în timpul eclipsei de Soare din 19 iulie 1878, când doi apreciaţi astronomi, James C. Watson, pe atunci director al Observatorului Astronomic de la Universitatea Michigan, şi Lewis Swift, fost director al Observatorului Warner, au afirmat că descoperiseră – în mod separat şi fără să fi comunicat între ei – două corpuri cereşti în apropierea Astrului-Rege, pe o orbită presupus intramercurială (având, deci, orbita între cea a lui Mercur şi Soare), care nu mai fuseseră nicicând detectate înainte de eclipsă. În mod curios.

6 Jessup, Morris K., Cazul OZN (în original The Case for the UFO), Ed. Populibros „La Prensa”, Mexic, 1956.

ele n-au mai fost văzute niciodată. Ce se întâmplase? S-au lăsat înşelaţi cei doi reputaţi astronomi de defectele lentilelor? Această posibilitate este foarte puţin probabilă. La sfârşitul secolului XIX, lentilele erau deja de o calitate bună, iar aceşti cercetători ai fenomenelor spaţiale cunoşteau la perfecţie raza de acţiune optică a telescoapelor, aşa cum marinarul ştie cum răspunde nava lui în toiul unei furtuni puternice. Chiar dacă ar fi fost aşa, cum se poate explica faptul că amândoi avuseseră aceleaşi dificultăţi, în ciuda faptului că se aflau în diferite puncte de observaţie? Fireşte, o asemenea teză nu mulţumeşte pe nimeni. Cei doi astronomi, care avuseseră o contribuţie de netăgăduit la progresul ştiinţei viitorului, văzuseră două obiecte care mai târziu n-au fost descoperite în locul semnalat la început. Despre ce corpuri erau vorba?

La fel ca şi în cazul obiectului care hoinărea prin sistemul solar înainte de a se produce explozia din Tunguska, misterul este singurul lor numitor comun. Nu putea să fi fost nici asteroid, nici cometă, fiindcă acestea nu apar brusc pe firmament, ci se mişcă în conformitate cu o orbită a cărei deplasare prin spaţiu se poate observa cu ajutorul telescoapelor, mişcările lor fiind previzibile cu

ajutorul calculelor ştiinţifice. E mai puţin posibil, atunci, ca aceste corpuri să poată dispărea ca prin minune. Care este răspunsul potrivit? Poate că sunt obiecte luminoase, precum cel care a deviat în chip misterios sonda spaţială Mariner IX, pe când aceasta se pregătea să intre pe orbita planetei Marte? Cu siguranţă că va mai trece multă vreme până vom afla adevărul, dacă vom putea vreodată să aflăm ceva despre întâmplările stranii care au loc zilnic în jurul nostru.

Capitolul II **VIZIUNEA** LUI

Nu se ştie câtă superstiţie este în ştiinţă, nici câtă ştiinţă este în superstiţie.

Maximillian Bell

Spre sfârşitul anilor ’40, scriitorul şi fizicianul rus Alexandr Kazanţev a scris o povestire intitulată *Un musafir din Cosmos.* În ea a dat, pentru întâia oară, un răspuns întrebărilor privitoare la explozia din Tunguska, susţinând că la originea ei stă o activitate inteligentă. Mai concret, Kazanţev a afirmat că un vehicul extraterestru propulsat cu energie atomică a explodat în taigaua siberiană, probabil din cauza unor defecţiuni mecanice. De aceea, este important să reamintim vorbele încredinţate în acele zile tiparului de către gânditorul care, prin deducţie, a

izbutit să vadă mai departe decât colegii săi, întrezărind un posibil răspuns la întrebările privitoare la enigma atât de mult dezbătută. Kazanţev spunea astfel:

„Ipoteza căderii unui meteorit care ar fi trebuit să aibă o masă de 1.000.000 de tone, şi care se mişca cu o viteză de 60 de kilometri/s nu a explicat ceea ce numim anomaliile catastrofei (dispariţia meteoritului, lipsa resturilor acestuia, lipsa pâlniei pe care trebuia s-o deschidă impactul). Dar dacă, într-adevăr, explozia bolidului, ori ce-o fi fost acela, a avut loc deasupra pământului şi nu pe sol, ar fi explicabil de ce copacii aflaţi chiar sub locul unde s-a produs explozia rămăseseră în picioare, după ce îşi pierduseră scoarţa şi crengile, pe când acolo unde şocul a fost primit sub un anume unghi vegetaţia fusese smulsă din rădăcini. Cât despre forţa exploziei, aceasta ar fi echivalentă, după calculele făcute, cu cea a 10.000.000 de tone de TNT sau cu 500 de bombe A sau cu câteva bombe H. O asemenea explozie n-a pututfi provocată de transformarea energiei cinetice

Enigma **Tunguska** în prim plan se află resturile unui copac mare, smuls în întregime din pământ. Se observă că suprafaţa trunchiului este arsă. Într-un plan mai îndepărtat, sunt copăcei care cresc, izolaţi, dar viguroşi. În fund, zeci de trunchiuri care şi-au pierdut crengile.

În căldură în momentul pierderii instantanee a vitezei corpului cosmic, ci de eliberarea energiei termonucleare.

A trebuit să combat teoria iniţială cum că explozia ar fi fost provocată de un meteorit radioactiv, dat fiind că o explozie atomică necesită o materie extrem de rară, cum este uraniul-235 ori plutoniul, care nu există pe pământ nici în stare chimică pură, nici în cantităţi suficiente. Ca atare, un material radioactiv ar fi putut exploda în taigaua siberiană numai dacă ar fi fost detonat pe cale artificială.

Dar în 1908, era complet imposibil să se obţină, nu numai în taiga, ci şi în orice alt loc de pe Pământ, un material în stare să producă reacţii în lanţ. În faţa unor asemenea dovezi, nu mai rămânea decât o ipoteză.

În 1908, la o înălţime de aproximativ cinci kilometri, combustibilul radioactiv al unei nave interplanetare necunoscute, care încerca să aterizeze, a explodat, iar vehiculul s-a dezintegrat înainte de aterizare.

Unii oameni de ştiinţă au afirmat că putea fi vorba despre o explozie termică, produsă în nucleul de gheaţă al unei comete. Cu toate acestea, o explozie de acest fel nu este posibilă în teorie, decât în cazul în care corpul se deplasează cu aproximativ 40 de kilometri/s. Dar nu există niciun indiciu că ar fi atins o asemenea viteză. S-a considerat că viteza obiectului sideral trebuia să fie de această categorie, fiindcă fără ea nu s-ar fi putut produce nicio explozie.

Ei bine, o echipă de geofizicieni, în frunte cu Alexei Zolotov, a descoperit un copac atins de catastrofă, dar care rămăsese în picioare. Acel copac creşte exact la mijlocul distanţei între epicentrul exploziei şi traiectoria de zbor a corpului şi a simţit efectul atât al undei de şoc, cât şi al undei balistice provocate de obiect când s-a deplasat în atmosferă cu o viteză considerabilă. Dacă aceasta ar fi fost, într-adevăr, de 40 de kilometri/s, forţele şocurilor acestor unde ar fi fost comparabile. În schimb, crengile acestui copac orientate spre frontul undei de şoc au fost rupte dintr-odată; dar crengile din planul perpendicular,

care fuseseră supuse şocului undei balistice, au rămas nevătămate. Dacă se compară matematic forţele celor două unde şi se calculează viteza de zbor a corpului, se va vedea că viteza aceea nu era de 40 de kilometri/s, ci de patru sau cinci kilometri/s. În asemenea condiţii, masa corpului care a explodat n-a putut fi de câteva milioane de tone, ci de un miliard de tone, doar dacă explozia n-a fost de origine nucleară.

Al doilea punct interesant al noilor cercetări, arată Kazanţev, este constatarea arsurii produse de radiaţii. Până în zilele noastre, arsurile produse de radiaţii la distanţă au putut fi provocate doar de explozii atomice. În taigaua siberiană s-au găsit numeroase urme de arsuri provocate de radiaţii, chiar şi la câteva zeci de kilometri de locul exploziei. După cum s-a putut calcula, energia radiaţiei reprezenta aproximativ a treia parte din energia totală a exploziei.

Şi aceasta caracterizează tocmai explozia nucleară.

Toate acestea, încheie autorul sovietic, ne obligă să reflectăm cu seriozitate asupra următoarei chestiuni: Ce a putut să explodeze deasupra taigalei siberiene? Dacă ştiinţa izbuteşte să explice acest lucru, vom putea afirma cu certitudine că această catastrofă din Tunguska a fost provocată de explozia unei nave cosmice necunoscute, condusă de mesagerii altei civilizaţii, care veneau spre noi".

În linii mari, Kazanţev foloseşte următoarele argumente pentru a-şi consolida ipoteza de lucru, la care ajunge prin deducţie, fără să fi vizitat anterior zona dezastrului:

1) Explozia a provocat o imensă sferă de vapori, a cărei caracteristică esenţială a fost norul în formă de ciupercă, specific tuturor exploziilor de natură atomică.

2) Locuitorii regiunii din apropierea zonei unde a avut loc catastrofa au murit mai târziu, fiind victimele unor boli ciudate, cu simptome pe care astăzi le recunoaştem drept identice cu cele suferite de persoanele expuse radiaţiilor fără protecţia adecvată.

3) Explozia a provocat daune majore la o oarecare distanţă de epicentrul său, aşa cum se întâmplă în cazul bombelor atomice care, pe de altă parte, nu produc nici ele cratere.

Enigma **Tunguska**

Loc aflat la mai puţin de zece kilometri de epicentru, unde copacii mai mari au fost culcaţi la pământ şi carbonizaţi. Doar copacii mici, protejaţi de cei mari, au mai rămas în picioare, deşi prezintă urme de arsură.

4) Martorii oculari îşi amintesc că au văzut un obiect care se apropia cu viteză mare pe cerul senin, dar care dădea impresia fie că îşi modifică viteza, fie că frânează, ca şi cum ar fi fost condus de o forţă inteligentă care domina mişcările navei.

În realitate, Kazanţev are meritul de a o fi luat înainte cu aproape 30 de ani afirmaţiilor de mai sus, pe care, mai târziu, aveau să le confirme oficial savanţii ruşi. Doar o explozie atomică cauzată de prezenţe inteligente extraterestre poate explica această catastrofă.

Cu toate acestea, nu suntem de acord cu anumite puncte ale teoriei lui Kazanţev. Afirmaţia că obiectul care a explodat ar fi fost un vehicul spaţial este speculativă. Mai ales pentru că martorii *văd apropiindu-se* un obiect care astăzi chiar ar putea fi definit drept un OZN luminos, mişcându-se cu o viteză care se modifică în funcţie de

apropierea de scoarţa terestră. Nimic nu ne spune că obiectul, care cu câteva secunde

— ori minute – mai târziu va face explozie, este un OZN. Dimpotrivă. După părerea mea şi ţinând seama de manevrele de frânare pe care par să le indice descrierile făcute de martori, totul sugerează că aparatul încerca să ia poziţia adecvată pentru a arunca bomba pe care urma

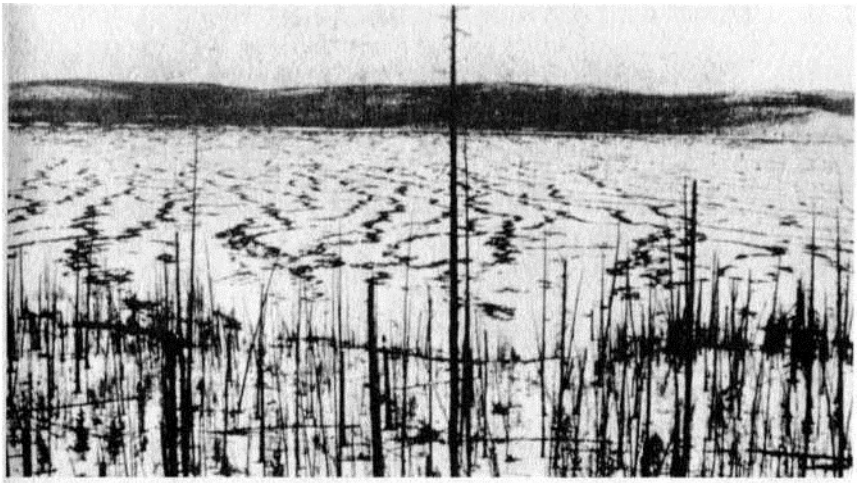

s-o detoneze. Din acest motiv, calculele arată că bomba venea cu o viteză de doar 3 – 4 kilometri/s. Putem presupune că este vorba despre o maşinărie explozivă foarte sofisticată, alcătuită dintr-un mecanism care a făcut-o să sară în aer când un altimetru – ori alt aparat cu o utilizare similară – a indicat o anume distanţă faţă de suprafaţa Pământului.

Atunci, de la o altitudine considerabilă, vehiculul extraterestru (ghidat din interior de umanoizi, ori condus cu ajutorul unei telecomenzi) a eliberat un pachet care a început imediat căderea: era *bomba atomică.*

Aşa se explică cei 3 – 4 kilometri/s. Spre deosebire de bombele pe care le-au lansat americanii în Japonia, aici n-a fost nevoie de paraşute, fiindcă un sistem perfecţionat de altimetre şi detonatoare a permis ca explozia să se producă în momentul cel mai favorabil, fără nicio eroare.

Apoi, vehiculul s-a îndepărtat. Nu a rămas niciun martor, pentru că taigaua era deja o mare de foc, unde temperatura urca în mod accelerat şi totul era distrus. Bomba tocmai făcuse explozie, împrăştiindu-şi seminţele dezastrului şi distrugerii.

Enigma **Tunguska**

Alexandr Kazanţev a fost un celebru autor de literatură ştiinţifico-fantastică şi, totodată, o autoritate în modernizarea tehnologiei spaţiale. A fost primul care a propus, prin intermediul povestirii *Un musafir din Cosmos,* ipoteza că tot ceea ce se petrecuse în Tunguska fusese provocat de un vehicul extraterestru dirijat.

Este de observat că, dacă obiectul care a explodat ar fi fost o navă interplanetară şi nu o bombă special concepută, proiectată spre ţintă de navă, viteza de deplasare a obiectului în momentul detonării ar fi fost mult mai ridicată decât cei 3 – 4 kilometri/s. Aşa indică descrierile foarte explicite făcute de supravieţuitorii catastrofei, care lămuresc cum s-a putut transforma obiectul, în doar câteva secunde, dintr-un punct aproape invizibil în depărtare într-un disc uriaş şi luminos, ceea ce ne dă o idee despre enorma viteză medie pe care o atingea.

Toate acestea ne sugerează limpede că 3 – 4 kilometri/s este o viteză prea mică pentru o maşină venită din spaţiu, chiar când dă impresia că şi-o reduce. Este evident, insist, că manevra de frânare a fost folosită pentru a situa aparatul deasupra locului ales dinainte pentru detonarea obiectului nuclear.

Capitolul III **ÎNTÂMPLĂRILE**

DIN OCTOMBRIE

Orice legendă, orice mit are o bază adevărată şi reală.

Din lucrările de antropologie în octombrie 1976, un grup de oameni de ştiinţă a consimţit, după cercetări exhaustive care au durat mai bine de 15 ani de studiu, că unica ipoteză viabilă pentru a explica „tragedia din Tunguska” era să se accepte că la originea ei se afla o explozie atomică provocată de un vehicul, care provenea de la o civilizaţie apărută într-un loc necunoscut din Cosmos.

Telexuri încinse, telefoane care sunau fără încetare, maşini de scris care redactau scrisori cu supoziţii şi multe semne de întrebare. Între timp, de la Moscova, agenţia sovietică de ştiri TASS continua să adauge detalii despre

rezultatele cercetării efectuate sub conducerea Dr. Alexei Zolotov.

Ziarele titrau în fel şi chip aceeaşi ştire. Unele, prevăzând urmările pe care anunţul le putea avea, n-au ezitat să se întrebe: „Se poate schimba istoria?”. Fiindcă, să afirmi în lumea ştiinţei că, într-un trecut mai mult sau mai puţin apropiat, o navă aparţinând altei civilizaţii intrase pe orbita Pământului şi explodase în atmosfera terestră, este ceva extrem de revoluţionar, care ar putea fi un pas înainte către o nouă viziune asupra ştiinţelor. O viziune diametral opusă celor cu care eram noi obişnuiţi. Care ne-ar putea vindeca de aroganţa de a crede că omenirea noastră deţine singura scânteie de inteligenţă în această parte a Universului. Într-un fel, echipa lui Alexandr Zolotov spunea:

Atenţie! Ei sunt aici. Iar nava aceasta care a explodat e semn că mai sunt şi altele, a căror funcţionare n-a suferit nicio deteriorare. Şi vin din alte lumi, din alte zone ale galaxiei unde locuim noi ori, poate, din altele şi mai îndepărtate, abia întrezărite de marile telescoape. Sunt fraţii noştri din Univers. Nu-i cunoaştem, n-au contacte regulate cu noi, dar sunt aici, acesta este faptul fundamental.

Declaraţiile oficiale ale savanţilor ruşi n-au spus nimic din toate acestea, firește, dar posibilitatea pe care o sugerau duce implacabil la aceste concluzii. De aceea este limpede că, dacă a existat un vehicul care a suferit o explozie din pricina unor defecţiuni de funcţionare (teoria lui Zolotov) ori a aruncat o bombă (teoria autorului), trebuie să fi existat şi alte vehicule care funcţionau normal, având sarcina de a cerceta planeta şi formele ei de viaţă (printre ele, şi cea umană).

Dar, ca să fim mai exacţi, să luăm o sursă documentată şi să citim o ştire publicată la 15 octombrie 1976. Să luăm, în acest scop, ziarul *La Razon* din Buenos Aires, care a scris în ziua aceea următoarele:

„MOSCOVA. Oamenii de ştiinţă sovietici au declarat că există posibilitatea ca o navă extraterestră, propulsată

cu energie nucleară, să se fi prăbuşit şi să fi explodat în centrul Siberiei acum 68 de ani, cu o forţă explozivă de aproape 2000 de ori mai mare decât prima bombă atomică. Unul dintre experţi, Alexei Zolotov, a declarat ieri agenţiei sovietice de ştiri TASS că era aproape sigur că explozia uriaşă produsă la 30 iunie 1908 aproape de localitatea Tunguska (Siberia) a fost de origine nucleară.

«Presupun că obiectul a pătruns în atmosfera terestră; poate că a fost o navă construită de fiinţe dotate cu inteligenţă, provenite din alte lumi ale Universului», a declarat omul de ştiinţă agenţiei TASS.

Explozia s-a auzit la o distanţă de 1 200 kilometri, iar Pământul s-a cutremurat atât de violent, că s-a fisurat pe o rază de 400 de kilometri de la locul impactului. Oamenii de ştiinţă au calculat că forţa exploziei a fost de 1.000 de ori mai mare decât a primei bombe atomice. S-au emis multe ipoteze cu privire la cauzale exploziei şi teorii care au vorbit despre lovirea de Pământ a unor nave spaţiale, meteoriţi ori comete, deşi ipoteza lui Zolotov că ar fi fost vorba despre o explozie nucleară, provocată poate de o navă extraterestră, este prima transmisă pe toate canalele media.

Conform agenţiei TASS, Zolotov, un om de ştiinţă binecunoscut, alături de asistenţii lui, au realizat cercetări ale zonei de impact în ultimii 17 ani. Savantul a declarat agenţiei că obiectivul recentei expediţii în zonă a fost obţinerea de mostre din solul îngheţat, care să dezvăluie ce s-a petrecut în primele zile de după explozia din 1908. De asemenea, şi-au propus să studieze şi copacii care au supravieţuit catastrofei. Zolotov a adăugat că cercetarea «pare să confirme presupunerea noastră că întâmplarea din taiga a fost o explozie atomică. Pentru moment, nu există niciun indiciu care să contrazică această ipoteză».

Cercetătorul sovietic a adăugat că materialul cules din zona afectată a făcut echipa de cercetare să presupună că «explozia unui corp cosmic în Tunguska a avut caracter nuclear, ori, cel puţin, a fost însoţită de reacţii nucleare». În faţa sugestiei că ar putea fi vorba despre o navă

propulsată cu energie nucleară care s-a prăbuşit, Zolotov a spus că posibilitatea ca planeta noastră să fie vizitată de creaturi inteligente nu este complet improbabilă. «Din acest punct de vedere, studiem posibilitatea originii artificiale a corpului cosmic căzut în Tunguska»".

Aici se încheie informaţiile oferite de mijloacele de presă. Dar mai era ceva. Mai rămăsese echivocul spuselor lui Zolotov. Ambigue, declaraţiile lui nu erau întru totul limpezi. Rămâne posibilitatea ca jurnalistul să fi manipulat ştirea, fără să reflecte limpede declaraţiile făcute de cercetătorii sovietici agenţiei TASS. Să analizăm mai clar informaţiile.

Zolotov nu este întru totul sigur că explozia s-ar fi datorat proastei funcţionări a unui vehicul venit din stele. Dimpotrivă, s-ar zice. Singura lui afirmaţie se bazează pe următorul fapt: *explozia din 30 iunie 1908 a fost de natură nucleară şi, drept urmare, artificială.* Dar de unde rezultă această concluzie? Savanţii sunt foarte departe de a ne fi dat un răspuns categoric. Şi bine fac. Ar fi, aproape sigur, speculativ. N-ar putea da un răspuns corect dacă nu ţin seama şi de alţi factori care n-au nicio legătură cu cele petrecute în Tunguska. Oare cărţile sacre, scrise în îndepărtata Antichitate, nu descriu şi ele catastrofe nucleare? Astronomii n-au observat cu uimire apariţia ciupercilor atomice tipice nici mai mult nici mai puţin decât pe suprafaţa planetei Marte, la peste 70.000.000 de kilometri de Pământ? Este evident că 30 iunie 1908 este o dată-cheie în şirul de evenimente a căror protagonistă a fost omenirea, dar cazul nu este unic. Dimpotrivă. Iar dovezile există, chiar dacă risipite peste tot. N-avem nevoie decât să le punem în ordine. Zolotov îşi ia inima în dinţi şi îndrăzneşte (atât cât îi îngăduie spiritul său ştiinţific şi îl aplaudăm pentru aceasta) să sublinieze că dezastrul a fost nuclear, deoarece pentru altă explicaţie n-ar fi găsit fundamente suficiente, ipoteza lui năruindu-se în faţa primului contraargument. Cercetătorul sovietic nu ia în calcul posibilitatea să fi fost o navă interplanetară care a explodat şi nici nu crede că s-ar fi petrecut o explozie

atomică provocată cu bună ştiinţă. El a lucrat cu elementele concrete pe care grupul de cercetători le-a putut preleva în Tunguska. Orice altă deducţie iese, pentru moment, din raza presupunerilor lui. Zolotov va continua, încă destul de multă vreme, să strângă dovezi care să-i permită să arate lumii neîncrezătoare că, la începutul secolului XX, o bombă atomică a explodat deasupra suprafeţei planetei noastre. În acest scop, marele om de ştiinţă va continua să se folosească de *dovezi clare şi concrete,* analiza radioactivităţii terenului, evoluţia ciudată a inelelelor copacilor din pădurile care izbutiseră să supravieţuiască sau istorisirile celor care fuseseră martori ai catastrofei. Totul pentru a sprijini cu date concrete o realitate care nu mai poate fi negată: *o explozie atomică de origine extraterestră.*

N-ar trebui să ne mire prea tare un asemenea fapt. Fiindcă aceea n-a fost prima explozie şi probabil că nu va fi nici ultima. Fireşte că această afirmaţie infirmă presupusele explicaţii pe care unii oameni de ştiinţă le dau fenomenelor OZN, cum că echipajele extraterestre sosesc pe planeta noastră ca să ne prevină cu privire la primejdiile unui război nuclear. Nimic nu poate fi mai neinspirat. Şi este bine să lămurim definitiv acest fapt.

În decursul anilor în care au fost cercetate activităţile vehiculelor extraterestre dirijate (VED), nu s-a putut niciodată demonstra că misiunea lor ar fi *urmărirea* dezvoltării nucleare a omenirii. Îndrăznesc chiar să spun că, dacă ar fi adevărat, reprezentanţii civilizaţiilor extraterestre n-ar fi permis bombardarea oraşelor Hiroshima şi Nagasaki, la fel cum n-ar fi îngăduit ca marile puteri să acumuleze arsenale atomice care, dacă ar exploda, ar transforma planeta noastră într-un milion de resturi risipite pe întreaga orbită a Pământului. Şi cu atât mai puţin ar îngădui experienţele din atmosferă, pe care, de la sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial, le-au efectuat diferite ţări, perturbând serios echilibrul ecologic al planetei. Dacă la acestea adăugăm actuala proliferare nucleară a arsenalului ţărilor mici, trebuie să convenim că,

dacă sunt într-adevăr îngrijoraţi de această chestiune, vizitatorii de pe alte planete nu fac prea multe ori, mai bine zis, nu fac nimic pentru a evita potenţialul pericol. Aşadar, ar trebui să se convină fără nicio ezitare că *extratereştrii se mărginesc să ne studieze, să analizeze dezvoltarea noastră – dezvoltarea Pământului – fără să le pese prea mult unde ar putea duce experienţele tehnologice ale fraţilor lor cosmici.*

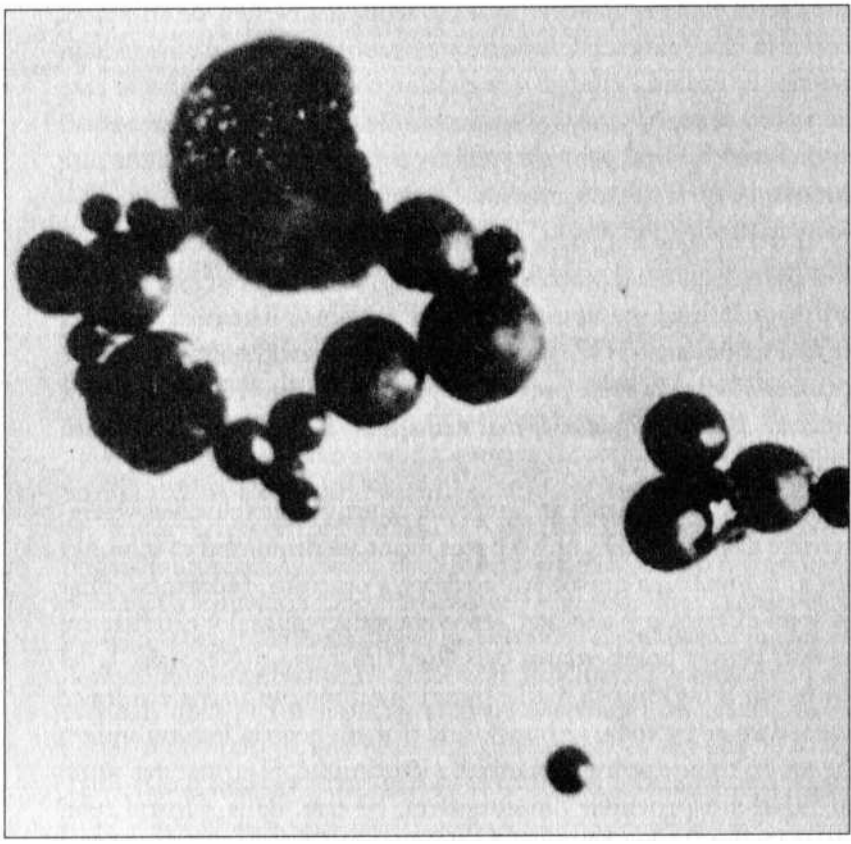

Enigma **Tunguska**

În diferite ocazii, expediţiile au găsit pe solul din

zona catastrofei mii de astfel de forme sferice minuscule, care le-au atras atenţia. Sunt globule de magnetit – sfere din oxid de fier – produse de creşterea bruscă şi imediată, neobişnuită şi disproporţionată, a temperaturii în acel loc. Unii cercetători se folosesc de această probă pentru a afirma că a fost vorba despre un vehicul extraterestru, ale cărui ultime şi unice rămăşiţe sunt aceste sfere. Maşina ar fi suferit avarii care au făcut-o să explodeze pe când încerca să aterizeze.

Dimpotrivă, există dovezi care par să indice că şi în trecutul îndepărtat *fiinţe extraterestre ori reprezentanţi ai unei Umanităţi terestre anterioare civilizaţiei noastre* au detonat în diverse locuri ale globului (cu precădere în Asia) bombe nucleare de o putere superioară celor pe care le-au avut în 1945 bombele construite în Statele Unite.

Iată o mare necunoscută: oare cei care au distrus oraşe şi păşuni au fost fiinţe venite din lumi îndepărtate? Ori, poate, o altă Umanitate, care a locuit pe Pământ cu milioane de ani în urmă – poate doar cu mii de ania fost distrusă, în cele din urmă, de un „holocaust nuclear11 după ce se războise pe termen nedefinit cu arme pe care astăzi le-am numi „convenţionale”? în realitate, e greu să ridici vălul negru al veacurilor şi să scuturi praful timpului. De aceea, este la fel de greu să interpretezi ceea ce a fost proferat pe un ton mistic, caracteristic acelor zile ale trecutului. Din această pricină, mi-am petrecut câteva luni ştergând praful de pe cărţile care, pentru că nu prea au căutare, se află pe rafturile cele mai înalte ale bibliotecilor, aproape de tavan. E ciudat, dar cărţile acelea aveau să-mi vorbească tocmai despre vehiculele care atingeau şi brăzdau cerul. Dar nu acum, nu ieri, ci în timpuri îndepărtate, când exista o armă unică, letală, *„încărcată cu energia Universului*

Capitolul IV

DOSARUL ARHEOLOGIC

mi» w4 U*> *V* – „«—* «– – „.

Jym – v wn *V** V»-o V”*»*”.

A

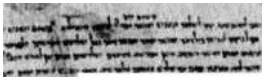

Există milioane de planete în milioane de galaxii, iar pe multe dintre ele creaţia se repetă cu amibele şi megaterii, oamenii din Neanderthal şi, apoi, Galileei lor. Într-o zi găseau radiul, într-alta izbuteau să separe atomul de uraniu şi nu puteau controla fisiunea, ori nu erau în stare să pună stavilă luptei atomice, până când planeta a explodat într-un infern cosmic: Nova, noua stea. În decursul veacurilor, aceste explozii au marcat, succesiv, sfârşitul unor civilizaţii de plastic şi computere.

Iar pe cerul liniştit şi înstelat din chiar noaptea aceea, a sosit mesajul unuia dintre cataclismele colosale, produs atunci când pe pajiştile mezozoice de pe Pământ mai păşteau încă dinozaurii.

Ernesto Sábato, Abaddon, Exterminatorul

Probele care dovedesc că în Tunguska a avut loc o explozie nucleară ne fac – firește – să formulăm tot soiul de ipoteze halucinante. Faptul nu coincide cu ciclul clasic al istoriei din manuale, istoria academică, aflată, nu întâmplător, astăzi, sub semnul întrebării. Dar, dacă ne este greu să acceptăm explozia de la 30 iunie 1908, şi mai şocant ar fi să aflăm că în trecutul îndepărtat, în epoci anterioare lui Iisus, poate cu milioane de ani înainte, teribile explozii atomice au exterminat oraşe întregi. Acele popoare se războiau pe faţa Pământului cu maşinării în stare să zboare, aruncând arme mortale în cantităţi mici, deşi suficiente, pentru a distruge duşmanul cu toate ostile, construcţiile, ogoarele şi populaţia sa civilă. E ciudat, într-adevăr. Dar aşa cum în Tunguska am găsit dovezi incontestabile care încep să fie acceptate de toţi oamenii de ştiinţă, chiar şi de cei mai rigizi, şi în acest caz observăm că legendele şi cărţile sacre ale celor mai vechi religii au un numitor comun: *nişte oameni care au locuit*

pe Pământ într-un moment din trecut, imposibil de determinat cu precizie, şi care au dispus de o tehnologie mai avansată decât a noastră, au sfârşit, se pare, distruşi într-un „holocaust atomic”.

Dar a fost vorba într-adevăr de bombardamentele unui război nuclear, provocat de civilizaţiile care au locuit pe Pământ înaintea noastră? Ori, din contră, au fost experienţe nucleare provocate de cercetările pe care vizitatorii din spaţiu le-au efectuat asupra diferitelor corpuri care alcătuiesc sistemul solar din care facem parte? Amândouă posibilităţile par să fie reale. Şi pot coexista fără probleme. Să nu uităm că toate cărţile sacre, mai ales cele indiene – cum ar fi *Mahābhārata* şi *Rāmāyana* – vorbesc într-un fel sau altul, unele mai explicit, altele mai voalat, despre sosirea *zeilor* din spaţiu.

Zei care, în funcţie de sursa consultată, vin de pe Lună, Soare, Venus, Marte ori direct de pe stelele care, noapte de noapte, pâlpâie în depărtare, pe firmament. Obârşia zeilor depinde de locul de unde este originară legenda, mitul ori cartea sacră pe care le citim. Pentru incaşi, de pildă, planeta de origine era Venus; pentru indieni, fiinţele extraterestre erau „fiii Lunii şi ai Soarelui11. Dar nu acest fapt este important, ci acela că toţi şi întotdeauna menţionează această *origine extraterestră.*

Mahābhārata este opera epică indiană cea mai importantă şi mai extinsă (constă din 215.000 de versuri) şi a fost scrisă în sanscrită, aproximativ în anul 300 î.Hr. În ea este povestit războiul civil al bharaţilor (urmaşii regelui Bharata), împărţiţi în două ginţi.

Rămăvana (gesta lui Râma) este alt text indian sacru, a cărui scriere îi este atribuită lui Văluriki Prachetasa (deşi se crede că a avut mai mulţi autori, Văluriki fiind autorul versiunii definitive care unifică stilul şi dă coerenţă intrigii), epopee scrisă, după cum se crede, în secolul IV î.Hr. Ea este alcătuită din 24.000 de distihuri, distribuite în şapte cânturi şi narează lupta lui Râma Chandra (Râma, a şaptea încarnare a lui Vishnu) cu Asura (care în mitologia

hindusă sunt simbolul demonului gigant) şi cu suveranul acestora, Răvana. Cu alte cuvinte, epopeea relatează lupta între forţele luminii şi forţele demonice ale întunericului.

Cercetătorii acestei opere afirmă cu toţii că, în ambele cazuri, istoriile povestite au o bază reală, chiar dacă elementele lor pot părea fantastice.

Observăm că în aceste texte indiene se spune că, în trecutul îndepărtat, anterior celui în care trăiau povestitorii istoriei, ar fi existat eroi care foloseau vehicule zburătoare, pe care le numeau *vimana.*

Bunăoară, în *Rămăvana* şi *Frona Purva* (capitolul VII din *Mahābhārata)* putem citi:

„Maşinile zburătoare, numite vimăna, *aveau formă sferică, şi pluteau în aer cu ajutorul mercurului, care provoca un mare vânt propulsor.*

Nişte bărbaţi, adăpostiţi în acele vimăna, *puteau astfel să parcurgă distanţe mari într-un timp miraculos de scurt.*

Vimăna *erau conduse după cum voia pilotul, zburau de jos în sus şi de sus în jos, în faţă şi în spate, după dispoziţia şi înclinaţia motorului".*

(Am modificat unele expresii şi cuvinte, folosind vocabularul modern şi încercând să evit metaforele, astfel încât cititorii să apreciez mai uşor ceea ce se spune).

În alt loc al acestei cărţi sacre se spune:

„Când s-a arătat aurora, Răma a luat carul ceresc pe care Pushapaka i-l trimisese cu Vivishand. Era gata de plecare; carul acesta se mişca prin propria-i putere, era mare şi foarte frumos pictat. Avea două etaje şi era împodobit cu steaguri şi stindarde. Când s-a ridicat în drumul său prin cer, a scos un sunet melodios".

(în acest caz, am păstrat textul în forma sa originală, motiv pentru care unele secvenţe sunt impregăte cu un iz arhaic).

Aceste două fragmente pe care le-am transcris arată destul de limpede că membrii echipajelor de pe navele *vimăna* sunt pământeni: bărbaţi obişnuiţi, după cât se pare, simple fiinţe omeneşti. În acelaşi timp, cel care a

scris textul – care este o compilaţie de vechi poveşti transmise pe cale orală – pare să cunoască destul de bine elementele din care erau construite acele maşini zburătoare, astfel că originea lor extraterestră este redusă la stadiul de ipoteză nedemonstrabilă. Faptul rezultă evident şi din acest pasaj din Mahābhārata:

„Rawan, regele Ceylonului, a zburat pe deasupra oştirii duşmane, dând drumul unor obiecte care au făcut mari ravagii. Dar Rawan a fost prins şi rănit, iar căruţa lui zburătoare a căzut în mâinile şefului hindus Răma Chandra, care s-a întors în zbor în oraşul său din nordul Indiei”.

Acest fragment este similar incidentelor aviatice care au avut loc cu sutele în al Doilea Război Mondial: un aviator distruge cu bombele lui diverse ţinte, după care, din cauza avariilor pe care le suferă avionul său, este obligat să aterizeze pe teritoriul vrăjmaşului, unde este rănit. Astfel, duşmanii capturează avionul şi pe pilotul acestuia. Există, oare, diferenţe între cele două povestiri (cu excepţia faptului că ultima îmi aparţine şi are un vocabular actual, iar cealaltă a fost scrisă cu aproximativ 1.500 de ani în urmă)? Fără nicio îndoială, amândouă povestirile descriu aceeaşi situaţie.

Înseamnă asta, oare, că oamenii din trecut au avut aparate de zbor mai avansate decât avioanele noastre de azi? într-adevăr, aceasta este concluzia la care am ajuns!

Dar n-am terminat încă. Să alegem câteva paragrafe demne de a fi citite cu mintea deschisă şi cu atenţie:

„Încredinţându-i cele mai mari secrete ale suveranului, înţeleptul i-a trimis lui Râma armele cele mai puternice. Nu doar pe acelea care îl paralizează pe om şi îl cufundă în somnul cel mai adânc, ci şi fulgerul de foc în stare să facă cenuşă marea oaste a lui Koumbhankarna”. (Bhavabbondi. Mahāvīra, al VI-lea act)

Cu ajutorul acestei descrieri aflăm alte fapte uimitoare. Nu se mai vorbeşte despre arme în stare să distrugă corpuri de armată, ci şi de arme cu efecte farmacodinamice, chiar acelea pe care ruşii şi americanii

- printre alţii – le deţin şi încearcă să le perfecţioneze în cel mai mare secret. Instrumente infernale, în stare să cufunde armate întregi într-un somn profund, făcând mii de oameni – ori toţi locuitorii unui mare oraş – să doarmă împotriva voinţei lor după explozia unei bombe care, în loc să arunce foc şi schije, emană un gaz ori o anume substanţă chimică, care se răspândeşte în atmosferă şi acţionează ca un puternic somnifer. Oameni şi animale pot dormi ore în şir, poate zile, îngăduindu-i astfel duşmanului să străpungă zidurile cetăţii fără să fie nevoie să tragă niciun glonţ. Oraşele se vor dărui deschise, fără nicio strajă sau, mai bine zis, în prezenţa străjerilor care dorm adânc. Aceste manifestări ale celei mai înalte tehnologii erau ceva obişnuit pentru autorii textelor milenare, precum acel citat din opera poetului Bhavabhondi. Se presupune că acesta a trăit în jurul anului 700 î.Hr., şi a adunat cântece şi poeme transmise până atunci pe cale orală, din generaţie în generaţie, din cea mai neagră şi insondabilă noapte a timpurilor.

În *Drona Purva* citim:

„A aruncat arma, care a pornit ca un vârtej spre pământ. S-a înălţat un vânt teribil; natura a înnebunit, iar Soarele s-a învârtit în jurul său. Duşmanii cădeau ca firele de iarbă lovite de foc, apele râurilor ardeau, iar cei care se aruncau în ele, căutând să se salveze, nu aveau putinţă de scăpare şi mureau. Ardeau pădurile, caii şi elefanţii fugeau disperaţi prin flăcări. Când vântul a risipitfumăraia marilor incendii, s-au văzut trupuri calcinate de fulgerul teribil”.

„Fulger teribil” este o metaforă corectă pentru a numi sintetic o explozie atomică.

Să analizăm textul transcris. Când ceea ce descarcă arma ajunge la ţinta urmărită, se produce, după cum scrie în carte, un „vânt teribil”. Un fenomen întâlnit în cazul catastrofei din Tunguska, dar şi o constantă a deflagraţiilor atomice. Vântul acesta puternic, dezlănţuit după declanşarea exploziei, este, aşadar, ceva comun.

Dar aici este descrisă şi unda termică, aceea care face ca duşmanii să cadă aidoma clăilor de fân ars, râurile

să dea în clocot, cu toate că oamenii deznădăjduiţi îşi caută refugiu în ele, în speranţa că s-ar putea proteja în undele răcoroase. Dar râul mugea ca un dragon care arunca flăcări pe gură; chiar matca râului era un dragon, iar apele clocotite deveniseră o tortură pentru nefericiţi.

Ce om care n-a fost martor al unei explozii atomice – şi al consecinţelor ei – ar fi putut face o asemenea descriere? Păduri în flăcări, animale înspăimântate şi ape clocotite care îi chinuie pe nefericiţi.

În sfârşit, când totul se termină şi fumul se risipieşte, se poate face o evaluare a rezultatelor pe care le-a provocar „arma”: *distrugerea totală,* pe care o poate produce doar „un fulger teribil”.

În *Mausola Purva* (capitolul XVI din *Mahābhārata*) găsim o istorie similară, dar în acest caz mult mai explicită şi elocventă:

„Este o armă necunoscută, un fulger din fier, mesagerul uriaş al morţii, care i-a făcut cenuşă pe toţi cei din rasele Vrishni şi Anhaka. Leşurile arse erau de nerecunoscut. Părul şi unghiile le căzeau, obiectele din lut se spărgeau fără vreun motiv aparent, păsările albeau. După câteva ceasuri, toate alimentele se stricau. Fulgerul s-a desfăcut într-un praf fin”.

Şi, mai departe, citim:

„De la bordul unei vimăna *de mare putere, Cukra a aruncat asupra oraşului un singur proiectil încărcat cu toată forţa Universului. Un fum incandescent, care semăna cu zece mii de sori, s-a înălţat strălucitor. După ce* vimăna *a aterizat, a apărut ca un bloc splendid de antimoniu pus pe ţărână.*

E inutil să mai spunem că aici este descris, în deplină cunoştinţă de cauză, atacul atomic la care a fost supus un oraş, un soi de Hiroshima, dar cu mii de ani înainte. Înseamnă asta, oare, că istoria se repetă, iar omul a făcut totul, generaţie după generaţie, ca să se autoextermine? Cum a luat sfârşit cultura aceea care cunoştea zborul prin văzduh şi armele atomice? Distrusă de un cataclism natural ori în toiul unor nenorociri declanşate de

neînţelegere şi egoism? Ne sunt înfăţişate astfel, poate, ultimele zile ale enigmaticei Atlantida, a cărei descriere a pus-o Platon în gura lui Critias, deşi cu alt nume? De un singur lucru putem fi siguri: *a existat o omenire, care a sfârşit distrusă în toiul unui uriaş cataclism, provocat de folosirea energiei atomice în scopuri războinice.*

Descrierea făcută în *Mausola Purva* ne face să nu avem motive de îndoială. Menţionează leşuri arse, de nerecunoscut. Pomeneşte de bărbaţi şi femei cărora le-au căzut părul şi unghiile, aşa cum s-a întâmplat în Tunguska şi, mai târziu, în Japonia. Avem şi o imagine clară despre dimensiunea atinsă de unda sonică dezlănţuită după explozie: *„obiectele de lut se spărgeau fără niciun motiv aparent”.* La fel cum se distruge un pahar din cristal fin când intră în rezonanţă.

Dar fraza este atât de categorică, încât poate fi folosită pentru a descrie scene ulterioare exploziei *monstrului* de la Hiroshima: *„Un fum incandescent, care semăna cu zece mii de sori, s-a ridicat strălucitor”,* o aluzie exactă la ciuperca atomică care ne-a fost arătată aproape până la saturaţie în fotografii şi filme de cinematograf şi TV, drept simbolul exploziei atomice. Fără să mergem mai departe, milenara istorisire pe care tocmai am transcris-o i-ar fi putut foarte bine servi jurnalistului care a descris explozia primei bombe H aruncată dintr-un avion, pentru a povesti tot ce vedea.

De aceea considerăm că are o enormă însemnătate pentru lucrarea noastră descrierea ciupercii atomice din *Mausola Purva.* Probabil că nu cunoaştem sunetul exact pe care îl scotea, nici raza ei precisă de distrugere. Fireşte, datele acestea sunt cunoscute doar de cei care studiază profund această temă, dar şi un om obişnuit poate recunoaşte „ciuperca” născută din detonarea unui aparat de acest soi. Este simbolul său. Şi iată o descriere exactă şi concretă a fenomenului. Deşi, fireşte, nu ştim în ce epocă s-o fi petrecut…

Arheologul francez Robert Charroux are idei demne de semnalat cu privire la aceste enigme. Într-una dintre

cărţile sale, vestitul cercetător afirmă următoarele:

„Mai curând se crede că poveştile din textele vedice, vechi de 3.000 de ani, evocă un mare război atomic, care a avut loc în urmă cu 10 ori 20.000 de ani (război atomic între luptători din culturi inegale: una – viitorul înfrânt – care pune să lupte elefanţii, caii, carele din lemn şi alta – clanul biruitorilor, al zeilor coborâţi din cer şi, prin urmare, fără nicio îndoială nişte extraplanetari – care folosesc bombe atomice, radiaţii şi maşini zburătoare) ”[9].

Este interesantă deducţia pe care o face Charroux, bazându-se, desigur, pe numeroase studii şi cercetări. Francezul face trimitere la chestiunea controversată a Atlantidei: citează date, vorbeşte despre fapte care au avut loc în urmă cu 10 – 20.000 de ani. Ţinând seama de perioada când a scris Platon povestea Atlantidei, dispariţia continentului pierdut s-a produs cu mai puţin de 15.000 de ani în urmă (cifră care apare în calculele lui Charroux). Este posibil, oare, ca două cărţi separate în timp şi spaţiu să istorisească aceeaşi întâmplare, fără ca niciun om de ştiinţă din zilele noastre să nu comenteze acest fapt? Fiindcă este evident că amândouă vorbesc despre acelaşi lucru: *dispariţia unei rase, a unei culturi*. În plus, ele datează şi din aceeaşi epocă, ceea ce deschide un nou capitol al misterelor din Antichitate, pe care nu-l putem analiza în întregime în această carte, chiar dacă, ţinând seama de importanţa lui, trebuie barem să-l punem în evidenţă. Rămân, ca atare, întrebări la care nu s-au dat răspunsuri suficient de pertinente.

A fost oare vorba de Atlantida? Sau poate că eposurile indiene narează dispariţia altui popor? Continentul pierdut, Mu, poate extravagantul bloc de piatră care apăruse în timpuri imemoriale în locul ocupat astăzi de Oceanul Pacific?

Dar mai există şi alte întrebări, nu mai puţin grave şi importante. Chestiunea originii acestor cunoştinţe, printre ele.

---

9 Charroux, Robert, *Istoria necunoscută a oamenilor* (în orig. Histoire inconnue des hommes depuis cent milles ans), Ed. Zig-Zag, Santiago de Chile, 1968.

Considerăm că Robert Charroux greşeşte, la fel ca alţi cercetători, când atribuie acelor explozii, fără să se îndoiască, o origine extraterestră. Este posibil ca, în unele cazuri, chiar aşa să fi fost. Şi în trecut ar fi putut avea loc fenomene aidoma celor din Tunguska.

Dar nu este cazul textelor sacre indiene. Faptul sare în ochi. Şi el devine evident încă de la simpla lectură a paragrafelor transcrise, citate direct din epopeile indiene. De pildă, să nu uităm că descrierea făcută în *Mausola Purva* se încheie cu o aluzie directă la aparatul care transporta explozivul „încărcat cu puterea Universului". Şi o face referindu-se, fără nicio ambiguitate, la *vimăna* ori vehiculul transportator al *„fulgerului de fier*pe care îl compară cu *„un bloc splendid de antimoniu"*[10]. Este, oare, un vehicul extraterestru dirijat? Nu credem. Fiindcă este foarte greu, de fapt imposibil, ca observatorul să fi ştiut cu certitudine că acel aparat era purtătorul bombei pe care o numeşte „arma necunoscută". Este evident că acela care începe istoria milenarului bombardament atomic cunoaşte destul de bine faptele, deşi nu posedă toate datele, probabil fiindcă şi-a asumat misiunea de a reuni mărturii şi declaraţii, ca jurnaliştii ori istoricii moderni. Ştim că persoana care dirija *vimăna* este Cukra, menţionat drept cel care a lansat proiectilul considerat „unic". Este limpede, aşadar, că nu s-au aruncat mai multe tipuri de bombe, ca în cazul unui atac purtat cu arme convenţionale (care nici n-ar fi putut avea vreodată o asemenea putere distructivă). Naratorul pare să fie, mai curând, un membru al grupului care-l însoţeşte pe Cukra, fiindcă descrie până şi aterizarea aparatului, menţionându-se cu orgoliu în grup chiar pe sine. Ceva similar ar face orice jurnalist care ar vrea să descrie cele întâmplate la Hiroshima, doar câteva ore după explozia atomică, dar care n-ar cunoaşte bazele ştiinţifice ale celor întâmplate.

---

10 Antimoniul (Sb) este un element simplu din familia fosforului (număr atomic 51, masă atomică 121,76), asemănător unui metal albastru-argintiu. Este laminabil. A fost un element central în studiile alchimiştilor. În aliaj cu plumbul, este folosit la fabricarea fonturilor tipografice, iar în combinaţie cu alte substanţe este utilizat în medicină.

Faptul este perfect logic, fiindcă în zilele primelor explozii atomice experimentele ştiinţifice erau păstrate în cel mai absolut secret. În prezent, putem să aflăm – consultând orice bun manual de fizică atomică – cum putem construi o bombă cu aceşti parametri, dar nici măcar nu le cunoaştem pe cele recent concepute, în comparaţie cu care cele folosite la sfârşitul celui de-al Doilea Război Mondial sunt total perimate. Este ciudat, dar în Antichitate se întâmpla la fel, cel puţin în zilele pe care le descrie Mahāvīra, când Râma vorbeşte despre natura şi folosirea armelor stranii şi ultramoderne, utilizate în luptele de atunci. Astfel, citim într-un paragraf al părţii a cincea:

„Aceste arme nu pot fi manevrate tradiţional decât cu ajutorul unui secret magic. După ce au făcut, în decursul a peste o mie de ani, penitenţă în vederea progresului Ştiinţei Sacre a vechilor înţelepţi, Brahma fi ceilalţi, le-au fost revelate aceste arme şi forţa lor, rodul austerităţii de care dăduseră dovadă.

Krizazva a transmis cunoaşterea secretă (Upanishad) a ştiinţei complete a Mantrelor ori Vishvamitra, pe care mie mi-a transmis-o Răma”.

După lectura acestui paragraf, cred că putem vorbi despre un grup bine constituit – o castă – care şi-a consacrat viaţa Cunoaşterii.

În paragraful citat mai sus se vorbeşte despre o mie de ani, o perioadă care ar putea indica doar faptul că timpul scurs a fost foarte lung. În zilele acelea, truda învăţaţilor nu se reducea la domeniul tehnologic, ci la propria lor împlinire ca entităţi umane şi spirituale. Aşa ne imaginăm uniunea celor două părţi ale întregului pe care îl numim Om: cea fizică şi cea spirituală, materialul şi etericul. Amândouă având egală importanţă. Amândouă presupunând un necesar echilibru al părţilor. Acesta este temeiul în baza căruia înţelepţii încearcă să tragă cel mai mare folos din trupurile, minţile şi sufletele lor. De aceea şi este atât de importantă menţionarea mantrelor, care au ajuns în conştiinţa mondială datorită influenţei pe care au căpătat-o ştiinţele sacre orientale în Occident. Aceste mantre sunt asociate anumitor puteri pe care le avem noi, oamenii, dar care nu pot să iasă la suprafaţă

> — să se manifeste – decât în urma unei vieţi austere, de meditaţie şi autodepăşire. O viaţă în care primordială nu trebuie să fie materia, ci spiritul. După cât se pare, înţelepţii pomeniţi în textele sacre indiene uniseră, încă de atunci, acele două laturi, ajungând la un grad ridicat de dezvoltare spirituală (şi parapsihologică), edificând, pe de altă parte, o inteligenţă ştiinţifică de mare complexitate, mulţumită căreia dobândiseră cunoştinţe foarte vaste, care ar uimi şi astăzi omenirea.

Ce s-a petrecut în trecutul îndepărtat? Cum este cu putinţă ca oameni pe care ştiinţa oficială îi califică (ori îi califica, până de curând) drept ignoranţi, să dispună de o cunoaştere atât de înaltă? Oare şi-au dobândit cunoştinţele de la „cineva”? Şi, în acest caz, de la cine? De la extratereştri, spun unii. Eu cred că o asemenea ipoteză este foarte greu de demonstrat. Pentru că una este ca fiinţe venite din spaţiu să viziteze Pământul, încă din timpuri îndepărtate (fapt pe care nimeni nu-l poate pune la îndoială), şi alt scenariu, foarte diferit, este că acele fiinţe ar fi început, cu ajutorul şi mulţumită unui anume

mecanism inexplicabil, să colaboreze cu locuitorii – primitivi? – ai planetei, ajungând să provoace catastrofe de mari dimensiuni, cum ar fi genocidul. Amintim ce se spune în *Mausola Purva*: „*… care a făcut cenuşă din toţi membrii raselor Vrishni şi Andhak*a-Straniu.

Ţinând seama de cercetările pe care în ultimii treizeci de ani le-au dus la bun sfârşit cei care studiază fenomenul OZN, nu există nici cel mai mic indiciu că aceia care controlează aceste obiecte ar avea intenţia să ni se alăture nouă, locuitorilor Pământului, cu bune intenţii. Abia dacă au existat câteva contacte sporadice[11].

Atunci, de ce să o fi făcut în trecut? Şi, în plus, ce motiv i-a mânat să intervină în dezvoltarea civilizaţiilor, ajungând chiar în situaţia absurdă de a le nimici, fără să le acorde nici cea mai mică posibilitate de apărare, chiar dacă ştiau ce arme precare aveau? Nu, aceasta este 0ipoteză prea nesăbuită. Mai ales când problema poate fi redusă la *acceptarea faptului că omenirea noastră nu este prima, ci că au existat altele, anterioare, din care a rămas prea puţin ori nimic, fiindcă s-au distrus în acelaşi fel în care riscă, în fiece clipă, să se distrugă şi civilizaţia noastră.* Tocmai din acest motiv, în zilele de după „holocaustul atomic" n-au putut supravieţui decât puţini oameni. Poate că au fost supuşi mutaţiilor, schimbându-şi morfologia, sau poate că erau destul de departe şi ocrotiţi de explozii, astfel că nu au fost afectaţi de ele. N-ar fi ciudat nici ca singurul grup care a scăpat teafăr să fi fost cel al *înţelepţilor,* o sectă închisă în sine, factor decisiv în sfâşietoarea dezlănţuire de morţi şi fiinţe distruse. Este probabil că, măsurând consecinţele acelor evenimente, *înţelepţii* (care erau astfel şi material şi spiritual) au hotărât să şteargă din istorie şi de pe faţa pământului cunoştinţele care produseseră distrugerea unor popoare întregi, pentru ca oamenii să poată reveni la un mod de viaţă natural şi, odată cu aceasta, la simplitate.

---

11 A se vedea cartea mea *Informe sobre los Visitantes Extraterrestres y sus Naves Voladoras* (în traducere Raport despre vizitatorii extraterestri şi navele lor zburătoare), ed. II, Rodolfo Alonso Editor, 1976 (*n.a.*).

Din acele zile pierdute în negura timpurilor, au ajuns la noi multe legende şi poveşti, transpuse cu timpul în aceste cărţi pe care omenirea
- cel puţin cei care şi-au întemeiat o credinţă pe învăţăturile lor – le numeşte sacre şi care narează istorii despre splendoarea şi gloria creaţiei, dar ne şi previn cu privire la folosirea nechibzuită a forţelor dezlănţuite din Cosmos. Aceste cărţi fac aluzie, fără îndoială, la energia atomică, deşi s-ar putea referi şi la forţe încă mai mari decât cele pe care le cunoaştem. În acest caz, aceste forţe ar fi putut fi detectate în călătoriile pe care navele *vimăna* le făceau prin spaţiul exterior, cu echipaje pământene.

Un coşmar halucinant? Este posibil. Dar ştiinţa nu se încrede în coincidenţe. De aceea nici nu pot fi explicate istoriile cuprinse în cărţile indiene, fără a porni de la ipoteza că a existat o cultură în stare să controleze energia atomică, dar care şi în alte privinţe a evoluat întocmai civilizaţiei căreia îi aparţinem: bomba cu hidrogen, transplanturile de organe vitale, călătoria pe Lună, amartizarea navelor Viking pe Planeta Roşie, submarinele atomice care au traversat Polul Nord pe sub calota de gheaţă etc. Un lucru îl aduce după sine pe celălalt. O informaţie are în ea germenii uneia noi, într-un lanţ nesfârşit.

Aşa este azi, aşa a fost în trecut. Cei care au scris cărţile sacre au putut sau nu s-o ştie. E imposibil să se afirme lucrul acesta cu certitudine, dar ceva rămâne cert: cei care au început să scrie acele istorii (că le-au povestit ori le-au pus pe hârtie de la bun început, nu contează) *ştiau perfect despre ce vorbeau.*

În încheierea acestui capitol, iată o idee pe care Jaques Bergier şi Louis Pauwels au exprimat-o în cartea lor *Dimineaţa vrăjitorilor* (în orig.

Le Matin des Magiciens, publicată în 1960):

„Obiecţie: dacă admiteţi existenţa unor civilizaţii atât de fabulos avansate, cum vă explicaţi că nenumăratele săpături făcute pe tot globul n-au adus la suprafaţă niciun rest de obiect în stare să ne facă să credem în această

existenţă?

Răspunsuri:

Săpături sistematice nu se fac decât de un secol, iar civilizaţia noastră atomică n-are încă nici 20 de ani. Nu s-a făcut nicio cercetare arheologică serioasă în sudul Rusiei, în China, în Africa Centrală şi Africa de Sud. Teritorii imense mai păstrează încă secretele trecutului.

A fost nevoie ca un inginer german, Wilhelm König, să viziteze din întâmplare muzeul din Bagdad şi să afle că nişte piese găsite în Irak şi considerate „obiecte de cult" erau, în realitate, baterii electrice, folosite cu două mii de ani înainte lui Alessandro Volta" 1.

Suntem total de acord cu această ipoteză de lucru. În plus, ştim că de la scrierea lucrării *Dimineaţa vrăjitorilor* s-au strâns multe probe despre civilizaţii foarte vechi, a căror dezvoltare tehnologică a fost egală ori superioară civilizaţiei noastre. Şi trebuie să amintesc, fiindcă Pauwels şi Bergier nu o afirmă precis, că încă n-am putut cerceta nimic referitor la arheologia şi paleontologia regiunilor polare.

Ultima chestiune este foarte importantă, deoarece studii recente ne-au permis să conchidem că blocurile de gheaţă ale maselor polare, la fel ca întreaga planetă, „sunt în derivă", cum s-ar spune, au propria lor mişcare, motiv pentru care astăzi se află într-un loc diferit de cel pe care îl ocupau cu mii de ani în urmă. Atunci, nu este logic să presupunem că pământurile ocupate astăzi de gheţuri, care nu sunt atât de veşnice pe cât le credeam noi, au putut fi cândva nişte grădini frumoase, unde înfloreau civilizaţii care, cu vremea, au atins un înalt grad de dezvoltare? Toate acestea trebuie analizate cu multă atenţie.

1 (1 Pauwels, Louis şi Bergier, Jacques. *Retomo de los Brujos*, Piaza yjanes Editores, Madrid, Spania, 1969, p. 217.

v «\V «*Prr.*

— M «oi» WliMi1 w» < – *am* gw *rm» rr va» V**».» – t *un* (an n» i» wuvrvovn *mn ar m-v* «» * wc» As nur”» «» e» ** i-w> «— >*, « «wvwnwiwt «w ww WMHy. nwi W «toA t» ii-w

wmt»

...– «((e>

«i *;

— Vmxln/ X» «» «sye >” * U» l W wf» <iiw»

«4 i» – *» * i» ivw*” l ar>V

3 u ««» i4 y «ty «w>ei» ««— e ym ««wmw r w <w> → – «A» w» * *01* wn» <Jw”.

tw <w Wi-i4 o» nymut-*” < ««imn4» «wOi>

nan * «— %awt!» e!< «» – * *mrtm* 5*U ţ** în mi

«. w*” va v «» r – Av vMjt» nv nnr» *»

wxw tţ*>**” ” «««««-iMUiwiW» ”»” „UA Vf, X rA> «w «! *”»— «m «7 ur m» «.» w «V” ** «-„w „ar < «J*

v**” w * – * V’J” tr* „*” * * ** w*» **» «”»— w

«wi*Wvw n>T.

«w» i va ”4* * *” o «— **” t >

«”, 4”* >. w ««în o «*» >» Vq <-

nu – t – … le i» are w»«– l *v** B**» – mw”.

A «ui <4 n» ine. v „«– ce» * în împrejurimile Vechiului Ierusalim a fost construit un edificiu modern care are forma unui enorm vas de lut, Este Sanctuarul Cărţii, una dintre cele mai cunoscute zone din Muzeul Israelului. Acolo sunt păstrate, expuse şi studiate şapte complete şi nepreţuite Manuscrise de la Marea Moartă, descoperite începând din 1947; printre ele se află Comentariul lui Habacuc şi povestea luptei dintre Fiii Luminii şi Fiii întunericului.

O explozie – de origine necunoscută şi atribuită acţiunii lui Iehova – pare să fie confirmată de descoperirea acestor manuscrise misterioase, care le permit specialiştilor să studieze primele texte din Vechiul Testament, cele mai apropiate de original dintre cele descoperite până astăzi.

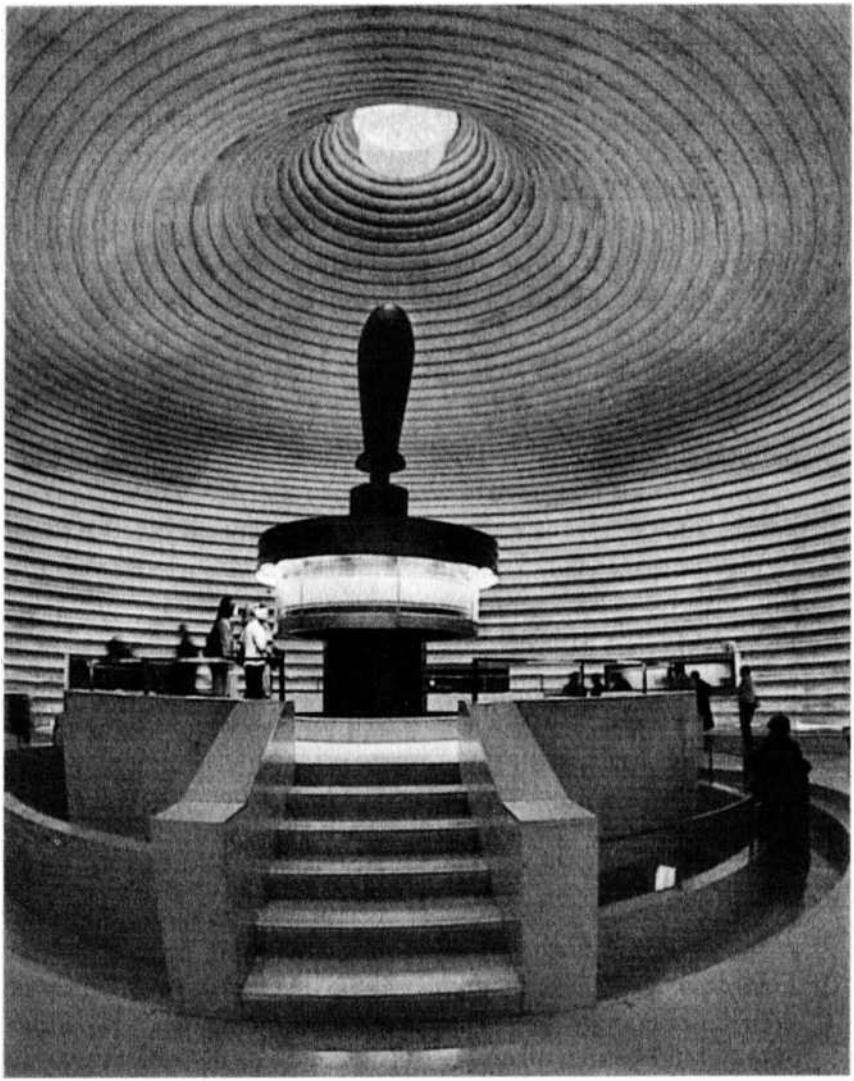

Enigma **Tunguska**

ca să obţinem panorama completă a „urmelor11, ca să spunem aşa, pe care le-ar fi putut lăsa acele culturi.

Ştim că oceanele acoperă azi unele zone unde altă dată era pământ străbătut de râuri, cu faună şi floră. Ce s-a întâmplat cu locuitorii lor? Nu numai cu animalele şi plantele, fiindcă, dacă au existat oameni, fiinţe gânditoare,

cu milioane de ani înaintea noastră, n-ar fi putut ei trăi, oare, în acele locuri paradiziace? Aici totul se complică foarte mult, căci, dacă această posibilitate este reală, resturile acelor culturi ar trebui să se afle acum la mii de metri adâncime, acoperite de greutatea multor tone de gunoi şi sedimente care se adună pe fundul oceanelor. Ce tehnologie le-ar putea analiza la o adâncime atât de mare, eliberând şi aducând la suprafaţă dovezile existenţei unor oameni care, în trecut, atinseseră o dezvoltare egală ori superioară civilizaţiei noastre? Nimeni nu poate duce astăzi la bun sfârşit o asemenea cercetare. Astfel, acele resturi vor continua să-şi doarmă somnul greu, până ce instrumentele noastre de imersiune se vor perfecţiona, ori până când natura va hotărî să le aducă la suprafaţă, ridicând fundurile mărilor.

Să ne închipuim, pentru o clipă, următorul scenariu: într-o zi din viitor, civilizaţia noastră se trezeşte în zorii zilei de la explozia a doua bombe nucleare gigantice. Pe suprafaţa planetei încep să sufle vânturi de puterea uraganelor. Vulcanii, până atunci inactivi, încep să erupă, din cauza reîncălzirii scoarţei terestre.

Formele de viaţă dispar treptat sub ploile radioactive. Oraşe, naţiuni întregi sunt distruse pe vecie. S-ar părea că e vorba despre Apocalipsă, dar nu este. Nu mor toţi. Izolat, unii oameni, locuitorii unor insule îndepărtate, ascunşi în caverne ori în adăposturi antiatomice foarte adânci, construite special (aidoma celor existente acum), reuşesc să rămână în viaţă fără să fie prea mult afectaţi. Oamenii aceştia vor trebui să ducă mai departe specia. Dar ce fel de viitor îi aşteaptă?

Fireşte, foarte diferit de nivelul de civilizaţie la care ajunseseră în acel moment. Marile platforme tehnologice au dispărut. Aparatele salvate în fugă pot fi reparate, dar numai până la un anume punct. Nu există piese de schimb, nici rezerve. Poate că o persoană şi-a pus la păstrare automobilul într-un adăpost pe care, din precauţie, şi l-a construit

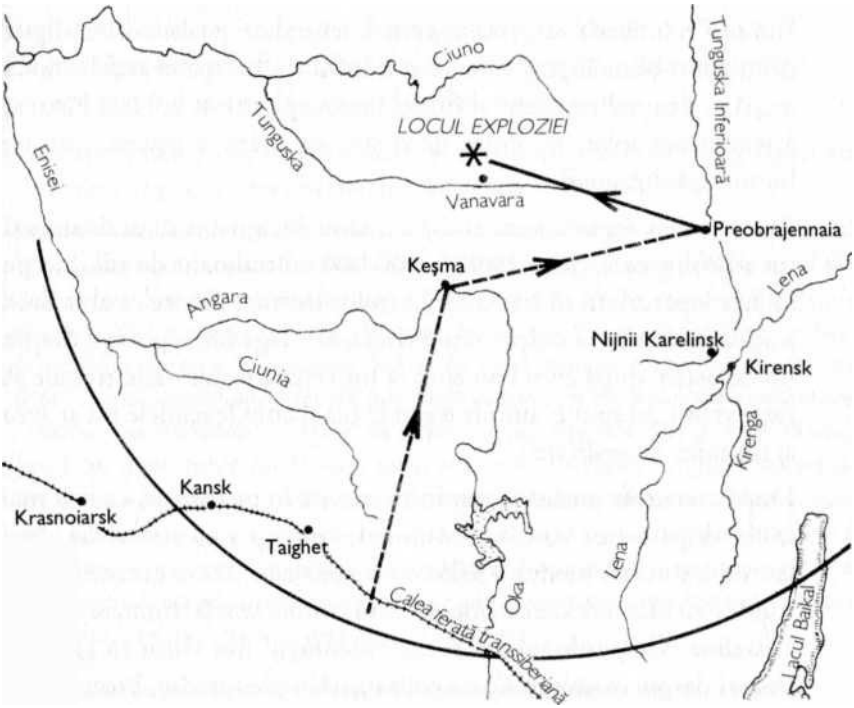

Hartă din 1961. Fiecare săgeată indică direcţia în care au căzut copacii. Linia curbă marchează perimetrul undei de expansiune. Linia dreaptă indică posibila traiectorie a OZN-ului. Epicentrul se află în aşa-numita Mlaştină de Sud. La fel cum s-a întâmplat probabil şi când au fost distruse Sodoma şi Gomora. explozia nu s-a produs la sol, ci la o anumită înălţime.

În spatele casei, dar benzina se termină şi cine are să-i facă rost de alta? Şi dacă bujiile se defectează? Şi dacă ceasul de mână se strică, unde se poate repara? Astfel, cine scapă din acest cataclism trebuie, în mod necesar, să se întoarcă la resursele de supravieţuire oferite de natură. Vânătoare, cultivarea pământului, case simple. Dar, din nefericire, apare altă întrebare: *Ce s-a întâmplat cu mediul natural?* S-a schimbat total sub influenţa radioactivităţii? Probabil că nu. Dar, fără nicio îndoială, se produc, totuşi, schimbări pe care omul, lipsit de mijloace tehnologice, trebuie să le înfrunte, începând astfel o nouă etapă în

drumul constant al fiinţei umane pe cea de a Treia Planetă a sistemului solar, guvernat de o stea de mâna a cincea, care ne luminează dimineţile.

Ducând mai departe acest scenariu, să ne imaginăm ce va descoperi un arheolog care, peste 10.000, 300.000 ori milioane de ani, începe să facă săpături, în căutarea civilizaţiilor trecute. Fireşte că abia dacă a auzit vorbindu-se despre noi: există unele legende şi poveşti despre un dezastru, după cum i-au spus la universitate; dar toate trebuie să fie invenţii, îşi spune, simple legende (ca şi cum legendele nu ar avea şi un miez de realitate!).

După catastrofa nucleară, nimic nu mai stă în picioare şi, cu atât mai mult, după atâtea veacuri. Continente întregi s-au scufundat. Noi lanţuri muntoase modifică fizionomia peisajelor. Locul oceanelor profunde l-au luat întinderi sterpe, în inima cărora se află frumoase oglinzi cristaline. Ce posibilităţi mai are arheologul din viitor să găsească dovezi despre existenţa altor civilizaţii? Nu prea multe. Poate câte o bucată de metal prelucrat, un aliaj special, resturi de bijuterii, fire din aur, verigi din lanţuri, cuie din oţel inoxidabil. Nimic mai mult.

Pentru că restul a fost distrus de catastrofa nucleară, ori s-a transformat odată cu trecerea timpului.

Ei bine, descoperiri aidoma celor pe care le-am menţionat s-au făcut deja în cursul ultimilor o sută de ani.

Dr. Morris K. Jesup le menţionează în cartea sa *Cazul OZN,* la fel cum face şi ciudatul domn Charles Hoy Fort în *Cartea condamnaţilor*. Bucăţi de metal fin prelucrate, cuie, şuruburi ori piese similare, fire din aur, risipite printre pietre, aruncate în adâncimea minelor de cărbune, toate aceste resturi de civilizaţie ne vorbesc, în felul lor tăcut, despre o epocă veche de milioane de ani, în care au apărut nu una, ci diverse civilizaţii, dispărute mai târziu fără o cauză cunoscută. Dar de ceva tot suntem siguri: cel puţin una dintre ele a fost distrusă într-un dezastru atomic.

În revista *Scientific American* (1951 – 1962), am găsit descrierea unei descoperiri ciudate, care se potriveşte perfect cu teoria pe care o susţin. Insist asupra seriozităţii

de care a dat dovadă, încă de la primul număr, această prestigioasă publicaţie ştiinţifică, unde citim:

„În urmă cu câteva zile, au fost dinamitate stâncile de pe dealul Meeting House din Dorchester, Anglia, la mică distanţă spre sud de casa reverendului Hall.

Impactul a deplasat o cantitate imensă de pietre, ale căror fragmente cântăreau multe tone şi s-au risipit în toate direcţiile. Dintre spărturi a fost extrasă o cupă de metal din două bucăţi, fără nicio îndoială ruptă astfel de explozie. Unind cele două bucăţi, s-a obţinut o cupă frumoasă în formă de clopot, înaltă de patru ţoli şi jumătate, cu baza de şase ţoli şi jumătate, cu o margine lată de doi ţoli şi jumătate şi o grosime de o optime de ţol. Corpul acestei cupe pare din zinc după culoare, ori dintr-un aliaj care conţine o cantitate considerabilă de argint. Pe laturi, are şase figuri cu flori şi crengi, frumos gravate pe argint curat, iar în jurul părţii inferioare a pocalului se află o ramură de viţă-de-vie ori o creangă, un basorelief în argint. Gravura, reliefurile şi desenul sunt rodul artei alese a unui meşteşugar talentat. Această cupă stranie şi atipică se afla la o adâncime de cinci metri în stâncă. Nu există nicio îndoială că această curiozitate a fost aruncată în aer odată cu stânca, aşa cum se arată mai înainte, iar chestiunea e demnă de cercetat, căci nu este vorba despre nicio înşelătorie”.

Ştim că stâncile nu se formează de seara până dimineaţa şi, cu atât mai puţin, nu cresc (ca să spunem aşa) foarte repede până la cinci metri. Cu toate acestea şi în pofida oricărei logici, această *cupă*, o piesă fabricată de o fiinţă gânditoare, a sărit din inima pietrei. Este posibil să fi ajuns, în urmă cu câte milioane de ani, în miezul pietrei, aceasta ferind-o, pentru o vreme la fel de îndelungată, de agenţii externi?

Această descoperire este cu adevărat interesantă prin complexitatea sa, dar nu unică. Recitind ziarul *Times* din Londra, din ziua de 24 decembrie 1851, am găsit o ştire similară:

„Domnul Hiram de Witt a găsit în California o bucată

de cuarţ aurifer cât pumnul. A hotărât să o păstreze drept amintire. Dar piatra i-a alunecat pe neaşteptate din mâini şi a căzut pe podeaua hotelului unde locuia domnul de Witt. Piatra se rupsese în două. După ce a cules de pe jos cele două bucăţi, De Witt a observat, uluit, că într-una din ele se afla un cui de fier de mărimea unuia obişnuit, dar drept şi cu floarea în perfectă stare".

Un cui în interiorul unei pietre? Şi găsit în America, unde, după cum spun arheologii, n-au existat locuitori inteligenţi până abia acum 80.000 de ani! Fireşte, faptul depăşeşte toate aşteptările. În cât timp se va fi format bucata aceea de cuarţ aurifer? Cum este cu putinţă ca ea să conţină un cui, nu o bucată de metal oarecare, diformă şi supusă erorilor de apreciere, ci un cui? O piesă care, pentru a se materializa, are nevoie de unelte speciale şi, mai ales, de o tehnologie superioară celei aborigene? Şi, apoi, cine locuia atunci în America, în trecutul cel mai îndepărtat?

Acestea sunt dovezi demne de toată încrederea, citate din surse serioase, demne de încredere. E adevărat că sunt doar două, dar am putea prezenta sute de descoperiri similare, care n-ar aduce, însă, nimic nou care să servească ipotezei noastre de lucru. De aceea am folosit două exemple concrete: cupa fin prelucrată de mâinile pricepute ale unui giuvaiergiu şi un cui similar celor pe care le folosim în zilele noastre. Ambele sunt scoase din miezul unei pietre şi au devenit dovezi concrete despre existenţa altor civilizaţii, ale misterioaselor omeniri terestre născute într-un trecut care abia dacă poate fi bănuit.

Dar de ce să fi dispărut aceste civilizaţii anterioare? Este posibil ca una dintre ele să fi sucombat într-un cataclism produs brusc de natură, dar avem şi proba distrugerii atomice. Tocmai despre această tragedie ne vorbesc cărţile religioase. Şi de aceea ne cer religiile să acţionăm cu grijă, făcând doar fapte bune şi drepte, deoarece prin neglijenţa şi excesele despre care povestesc ele, putem transforma întreaga planetă într-un rug

inimaginabil, pe care, în loc să ardă vrăjitori (ca în urmă cu secole, pe vremea Inchiziţiei), ar arde majoritatea fiinţelor şi plantelor care alcătuiesc azi viaţa pe Pământ.

Iată un mesaj fără echivoc, lăsat viitorului de cei care au suferit direct de pe urma acelor calamităţi.

Şi la fel li s-ar întâmpla şi celor care ar supravieţui unei ipotetice distrugeri actuale, după scenariul imaginat în paginile anterioare. Oamenii aceia, privaţi de plăcerile şi comodităţile cu care erau obişnuiţi, au fost nevoiţi să revină în sânul naturii, păstrând în mintea lor coşmarul distrugerii întregii lor existenţe. Astea le-au povestit fiilor lor şi aceştia fiilor lor, până când cineva a descoperit scrierea şi a hotărât să graveze pentru eternitate acele istorii devenite aproape legende, născute într-un trecut greu de anulat. Un trecut despre care vorbesc toţi, dar pe care nimeni nu-l cunoaşte prea limpede.

Capitolul V **psf ENIGMATICA** DISTRUGERE

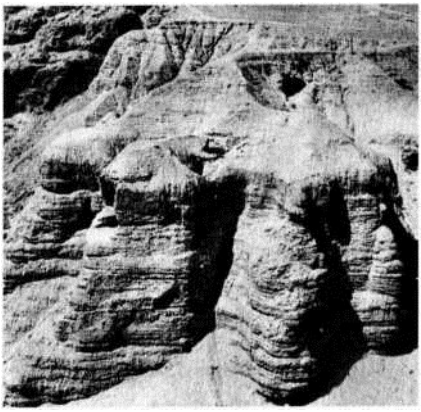

A **SODOMEI ŞI GOMOREI**

În timpurile biblice pe Pământ, mai precis în Orientul Mijlociu, s-a petrecut o explozie nucleară.

Profesorul Matest M. Agrest

Am văzut că în cărţile sacre indiene se fac referiri la arme stranii, comparabile cu actualele arme atomice. Dacă studiem Biblia cu atenţie, găsim fapte similare în pasajele care descriu distrugerea oraşelor care nu mai luau în seamă învăţăturile Domnului: Sodoma şi Gomora. În decursul ultimilor ani, de misterele Antichităţii s-au apropiat numeroşi cercetători, căutători ai insolitului seduşi de necunoscut, care au văzut în descrierea acelui cataclism un fapt aparţinând istoriei reale, o relatare a unor bombardamente nucleare petrecute acum câteva milenii. Această ipoteză de lucru este foarte interesantă, în particular pentru că, aşa cum vom vedea, nici măcar pasajele ambigue nu o contestă. Totuşi, asta nu ne clarifică deloc identitatea celor care au iniţiat bombardamentul. Sunt greu de găsit motive plauzibile şi limpezi sau certitudini legate de aceste incidente.

Considerăm că povestea biblică este un fapt petrecut cu adevărat, dar nu are legătură cu Dumnezeu şi nici cu îngerii săi. Credem că – aşa cum s-a petrecut şi cu *Rămăvana* şi *Mahābhārata* – este vorba despre nişte evenimente transcrise după ce fuseseră transmise prin viu-grai, din om în om, de la o generaţie la alta.

Sodoma şi Gomora, oraşe care făceau parte din Pentapolis (cele cinci oraşe – Sodoma, Gomora, Adama, Teboim, Ţoar), au fost rase de pe faţa pământului. Nu încape nicio îndoială că lucrurile s-au petrecut în acest fel. Dar care a fost cauza? Aceeaşi întrebare care se repetă, ca un ecou, devenind aproape stupidă şi monotonă, mai cu seamă că nu i s-a dat un răspuns plauzibil. A fost un cataclism geologic? Această posibilitate a fost luată de multe ori în discuţie; dar chiar dacă s-ar fi produs un asemenea cataclism, e şi el profund legat de un proces atomic care l-ar fi putut provoca ori dezlănţui. Un blestem divin? Nicidecum. Motivele le vom invoca mai încolo. Atunci ce? Acţiunea, petrecută şi în alte regiuni ale Pământului, a fost produsă de persoane despre care nu ştim multe, dar care se aflau în posesia unei tehnologii

extrem de avansate.

BIBLIA POVESTEŞTE...

„Atunci Domnul a turnat asupra Sodomei şi asupra Gomorei ploaie de pucioasă şi de foc, de la Domnul din cer”. (Geneza, 19, 24) [12]

Pucioasa este unul dintre principalele componente ale prafului de puşcă. Chinezii foloseau pucioasa încă din vremuri străvechi, de aceea au şi fost consideraţi inventatorii ei. S-ar putea, oare, ca Biblia să vorbească, pentru început, despre un atac cu arme convenţionale abandonate pe parcursul confruntării, pentru a fi înlocuite cu arme mai teribile, precum bomba atomică?

Înainte de a continua, să ne situăm geografic. Sodoma şi Gomora au fost ridicate în Valea Siddim, la sud de Marea Moartă, chiar în partea opusă nu mai puţin straniului Ierihon, ale cărui ziduri au fost dărâmate, după cum se spune, prin forţa sunetului. Vom vedea mai târziu ce ipoteze există acum cu privire la locul exact unde se aflau aceste oraşe, conform cu ultimele cercetări.

Întreaga zonă unde au înflorit aceste oraşe este acum un platou pustiu, copleşitor de mohorât, alcătuit dintr-un întins deşert de sare care, pe timpul zilei, este scăldat în căldura soarelui, iar când răsar stelele încremeşte la temperaturi foarte scăzute. Este mărginit de apele dense ale Mării Moarte şi munţi arizi, brăzdaţi de culori intense.

Locul acela pare să fie chiar Iadul. Rod al devastării, în acest peisaj s-a înstăpânit singurătatea. Vântul suflă neîncetat, ridicând nisipul care usucă foarte repede gura călătorului.

Cum este cu putinţă ca, în urmă cu doar câteva mii de ani, mai multe oraşe să fi trăit în aceste locuri atât de sălbatice momente de grandoare, bucurie şi propăşire? Răspunsul nu poate fi decât unul: în acele zile, situaţia era diferită. Existau grădini. Râuri cu ape bogate străbăteau regiunea. Marea Moartă avea alte ţărmuri, apele ei erau

---

12 Traducere preluată, ca şi altele similare din această carte, din Biblia tradusă de Vasile Radu şi Gala Galacdon, Bucureşti, Fundaţia pentru Literatură şi Artă „Regele Carol II“, 1938 (n.tr.).

tot sărate, dar într-o proporţie normală. Cu trecerea timpului, însă, evaporarea accelerată, lipsa ploilor şi unele fenomene inexplicabile au transformat acest ţinut în zona moartă pe care o cunoaştem azi. Un loc care pare un monument funebru, cu ape sărate cum nu mai sunt niciunde, pe niciun continent. O mare fără peşti, fără alge: o mare cu adevărat moartă.

IPOTEZE

Despre motivul şi chipul în care au fost distruse Sodoma şi Gomora s-au elaborat doar câteva ipoteze, care, în linii mari, pot fi restrânse la trei:

1. Distrugerea a fost rezultatul intervenţiei divine.
2. Distrugerea a fost rezultatul unui cataclism geologic.
3. Distrugerea a fost provocată de o bombă nucleară.

În funcţie de perspectiva pe care o adoptăm, aceste opţiuni pot sau nu să fie acceptate ca viabile.

În primul caz, Dumnezeu, mâniat pe purtarea imorală a locuitorilor acestor oraşe, preferă să le prăpădească, trimiţând doi îngeri să-i prevină pe drepţii care încă se mai află acolo, să fugă înainte de a arunca mânia *Sa* asupra păcătoşilor. Drepţii desemnaţi de voinţa divină să rămână în viaţă sunt Lot şi familia lui.

Judecând după această istorie şi nepunând la îndoială credinţa celor care acceptă Biblia ca pe o scriptură dictată de Domnul, unele circumstanţe destul de speciale par a se îndepărta de concepţia pe care o avem azi despre atotputernicia Creatorului.

Dumnezeu fiind omnipotent, nu ar fi avut motiv să distrugă Sodoma şi Gomora, indiferent cât de multe aberaţii sexuale şi imorale ar fi comis locuitorii lor. Trebuie să atragem atenţia asupra faptului că avem de-a face cu pasaje biblice foarte explicite, care consemnează păcatele comise de oamenii aceia, într-atât încât termenul „sodomit11, folosit acum pentru a desemna persoane cu un comportament sexual anormal, are drept etimon numele Sodomei, oraşul unde, conform Bibliei, aveau loc asemenea acte. Acest aspect este de neînţeles. Şi în trecut, şi în zilele noastre, oamenii par să ignore morala, iar

faptele lor sunt, de multe ori, departe de ceea ce se înţelege, din punct de vedere etic, prin *dreptate.* Deşi, firește, există şi excepţii. Nu s-au produs, oare, în secolul XX, atrocităţi mai mari decât în restul istoriei omeneşti? Putem compara oare comportamentul imoral al locuitorilor din Sodoma şi Gomora cu torturile oribile din lagărele de concentrare? Cu toate acestea, nu Dumnezeu a fost, după câte ştim, cel care a hotărât să pună capăt cu mâna Lui acelor dovezi de barbarie. Cel puţin, şi acesta este faptul cel mai important, *nu a făcut-o în mod direct*, ca în cazul Sodomei şi Gomorei. Mai ales pentru că, după cum ştim (şi chiar Biblia spune aşa), Dumnezeu i-a dat omului liberul arbitru şi va veni să-l judece numai în ziua Judecăţii de Apoi. Atunci, de ce ar fi fost El interesat să prăpădească acele două oraşe?

Credem că, atribuind lui Dumnezeu nimicirea acelor oameni, istorisirea biblică nu face decât să limiteze înalta putere a Creatorului. Fiindcă, dacă acea hotărâre ar fi fost corectă, cum de nu a culcat El la pământ oraşele unde prostituţia şi libertinajul erau acţiuni cotidiene? De pildă Babilonul şi multe alte locuri. De ce nu-i distruge pe oamenii care-i transformă pe alţii în sclavi, fără niciun respect pentru condiţia umană? Ce motiv deosebit a avut El pentru a extermina două oraşe păcătoase, lăsând neatinse alte oraşe atât de corupte, încât viciile locuitorilor Sodomei şi Gomorei par nişte jocuri de copii? Este evident că răspunsul trebuie căutat în altă parte. În faţa acestui raţionament, trebuie să admitem că nu-i deloc limpede de ce a distrus Dumnezeu acele oraşe.

Ceea ce ne atrage în chip deosebit atenţia este intervenţia nemijlocită a lui Dumnezeu într-o chestiune deosebit de pământească. Nu pentru că El nu ar vrea să ne ţină departe de păcat, ci pentru că locuitorii Sodomei şi Gomorei par să nu fi fost atât de păcătoşi, dacă ne amintim că Iisus Hristos a spus următoarele (Matei, 10, 15):

„Adevăr grăiesc vouă, mai uşor va fi pământului Sodomei şi Gomorei în ziua judecăţii, decât cetăţii aceleia

Din aceste vorbe se deduce că exista pe-atunci un alt

oraş mai păcătos, unde Dumnezeu nu a intervenit, totuşi, în vederea anihilării lui grabnice şi definitive. De asemenea, Iisus Hristos se adresează discipolilor Săi, spunându-le că o casă care nu ascultă vorbele Domnului va fi tratată cu mai mare severitate decât acele oraşe. Nu suntem, oare, în faţa unei adevărate contradicţii? Creatorul hotărăşte să distrugă două oraşe pentru excesele care s-au comis în ele, dar apoi Fiul Său spune că există altele care sunt şi mai vinovate. Cu toate acestea, divinitatea nu va interveni până în ziua Judecăţii de Apoi. Cum este cu putinţă?

Ajunşi în acest punct, semnalăm că există o ipoteză interesantă, a cercetătorului spaniol J. Alberto Pérez Castanos, pe care o transcriu în continuare:

„Să nu-i asculţi pe discipoli este un păcat şi mai mare şi, dacă este aşa, pe ce temei n-a intervenit Dumnezeu ca şi în aceste oraşe? Există o explicaţie a acestui fapt: pentru evrei, păcatele Sodomei şi Gomorei şi cele ale oraşelor care, după religia lor, sunt un conglomerat de politeism şi rituri sexuale, sunt cele mai oribile păcate; pentru ei acele rituri sunt nişte păcate atât de mari că, încercând să le combată, Dumnezeu va interveni nemijlocit. S-a dovedit că în oraşele din Siddim, cultul zeiţei fecundităţii şi altele similare erau cele mai cunoscute. Dacă distrugerea a avut loc, este foarte plauzibil să presupunem că evreii au explicat aceste catastrofe prin intervenţia divină „[13].

ÎN NEGURA TIMPULUI

În scoarţa terestră se poate vedea o breşă uriaşă. Zgrunţuroasă, din văzduh ea pare să se lungească în partea de jos. Are ceva de omidă.

E de un albastru intens, poate din cauza salinităţii. Aceasta este Marea Moartă.

În breşa aceasta care începe din nord este montată, ca o piatră preţioasă şi stranie, o oglindă de apă.

---

13 Ziarul *Los Enigmas* (Enigmele, director Antonio Las Heras): Notă dej. Alberto Perez Castano, intitulată *¡Quien destruyo a Sodomay Gomorra?* (Cine a distrus Sodoma şi Gomora?).

Dar breşa începe în munţii Taurus din Asia Mică. Părăsind Marea Moartă, ea continuă spre sud, traversează Arabia şi ajunge în golful Akaba, apoi se închide dincolo de Marea Roşie, în inima Africii. E suficient să priveşti regiunea din zbor, ca să observi prezenţa vulcanilor stinşi. Oare fumegau în zilele lui Lot? Ei provocaseră, oare, dezastrul relatat în Biblie?

Sodoma şi Gomora au fost întemeiate în valea Siddim, pe ţărmul acestei breşe. Acolo lucrează de mulţi ani geologi şi arhitecţi. Unii încearcă să studieze comportamentul scoarţei terestre, alţii caută urmele vechilor aşezări.

Graţie primilor, s-a aflat că pe acele meleaguri a avut loc o foarte mare prăbuşire de pământ, care s-a întins pe o suprafaţă foarte mare. Acest fenomen a avut loc cu mare aproximaţie acum 4.000 de ani, adică în jurul anului 2000 î.Hr.

Cu privire la această dată, cercetătorul american Jal Finegan a spus în 1951:

„Cu siguranţă, distrugerea Sodomei şi Gomorei a avut loc în jurul anului 2000 î.Hr. Cercetând cu atenţie mărturiile literare, geologice ţi arheologice, am ajuns la concluzia că oraşele de câmpie distruse (Geneza, 19, 29) se aflau în ţinutul astăzi acoperit de apele Mării Moarte, care cresc domol, iar distrugerea lor a fost rodul unui mare cutremur, probabil însoţit de explozii, descărcări electrice şi emanaţii de gaze. Din Geneză (19, 28) înţelegem că unde există gaze se află petrol; în ziua de 3 noiembrie 1953, a fost deschis în Marea Moartă primul puţ petrolier, care a confirmat ceea ce se spune în acest pasaj din Biblie. Să nu ne îndoim de faptul că, în acele momente îngrozitoare, focul şi distrugerea au fost eroii principali

De fapt, ipoteza omului de ştiinţă Jal Finegan pare să o infirme pe cea care susţine producerea unui cataclism provocat de o explozie

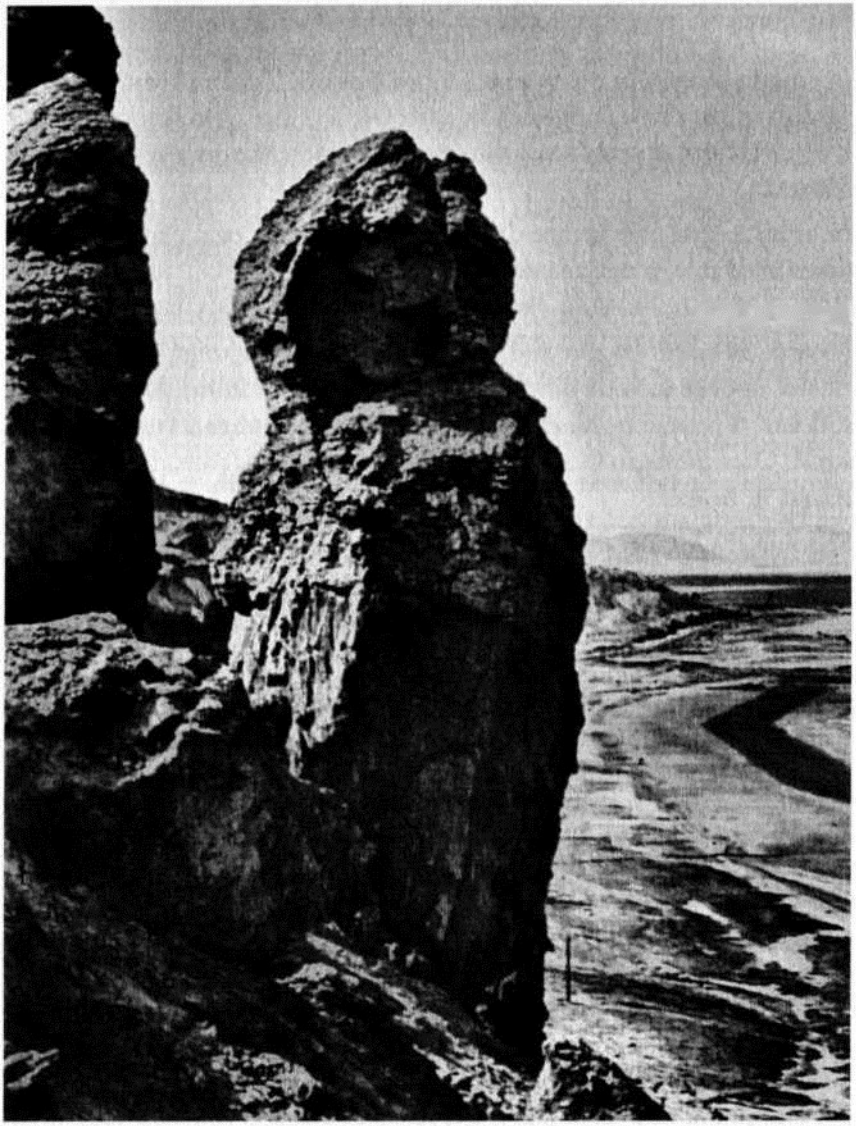

Din pricina configuraţiei sale deosebite, această faleză stâncoasă a fost numită „Femeia lui Lot”.

Sugerează, de altfel, o figură umană grotesc contorsionată în stâncă. Acesta este peisajul care, în urmă cu mii de ani, a găzduit Pentapolisul: cinci oraşe – printre ele Sodoma şi Gomora – care au fost distruse prin folosirea unei arme rămasă necunoscută până azi, despre care bănuim că a fost o rachetă intercontinentală, care transporta o bombă atomică. Actualmente, seamănă cu un peisaj devastat de un cataclism nuclear.

atomică. Şi explică totodată cu precizie afirmaţiile din pasajele biblice. Pucioasa despre care se pomeneşte, de exemplu, şi-ar avea originea în emanaţiile vulcanice ori într-un cutremur care a fisurat scoarţa terestră, eliberând emisiile de vapori sulfuroşi. Pe de altă parte, se pare că focul ar fi fost prezent în aceşti „nori de gaz", care se umflau permanent şi păreau nişte flame enigmatice care cădeau din ceruri.

Parcă pentru a confirma această ipoteză, cercetările efectuate recent pe coasta Mării Moarte au demonstrat că *„în partea de sud, adâncimea ei a scăzut considerabil, de la douăzeci la trei metri, în zona unde – după arheologi şi geologi – trebuie să fi fost situate Sodoma şi Gomora* Totul pare corect. Şi acceptăm dovezile descoperite sub nivelul mării. Cu toate acestea, nu considerăm suficient de consistentă ipoteza cutremurului de pământ. Faptul că apele Mării Moarte s-au întins treptat explică perfect de ce apa de la mal care se află pe locul unde, cu mii de ani în urmă, fusese numai uscat, are acum o adâncime foarte mică. Aşadar, chiar dacă unele dovezi ştiinţifice permit localizarea destul de exactă a Sodomei şi Gomorei, considerăm că ele nu sunt îndestulătoare pentru a dezlega misterul dispariţiei celor două oraşe.

Înainte de a continua să expunem ipoteza cu privire la cauza care a dus la dispariţia celor două oraşe, trebuie să menţionăm diversele cercetări făcute pe acele meleaguri, pentru a face o recapitulare a rezultatelor, în urma cercetărilor emiţându-se diferite ipoteze.

Britanicul Michael S. Sanders, erudit cercetător al Bibliei şi expert în arheologie, egiptologie şi asiriologie, a

obţinut în 1998, după doi ani consecutivi de negocieri cu autorităţile iordaniene şi israeliene, autorizaţia de a face explorări submarine în apele Mării Moarte. Astfel, în 1999, Sanders a dus la bun sfârşit, cu ajutorul lui Zvi Ben-Avraham, directorul Centrului de Cercetare a Mării Moarte, o cercetare de la bordul minisubmarinului „Delta”. Intenţiona să caute dovezi care să ateste faptul că oraşele Sodoma şi Gomora se află sub apele Mării Moarte. În urma acestei cercetări, s-au găsit monticuli bizari care, la prima vedere, nu par să fi fost ridicaţi de om, dar nici operă a naturii. Pentru Dr. John Whitaker, geolog la Universitatea Leicester, descoperirile făcute de Sanders în urma explorărilor sunt deosebit de semnificative, dacă se ţine seama că *„există o mare posibilitate ca acele grămezi să acopere structuri de cărămidă şi să fie unul dintre oraşele pierdute pe câmpii, probabil chiar Sodoma sau Gomora”*.

Aceasta este una dintre versiunile care situează Sodoma şi Gomora sub apele Mării Moarte. Dar altele pretind că acestea s-ar găsi pe uscat.

În 1924, arheologul William F. Albright a organizat o expediţie pentru a localiza „oraşele pierdute pe câmpie”, conchizând că ele fuseseră înghiţite de Marea Moartă. Dar, în 1960, este descoperit oraşul Bab edh-Dhra, iar Albright afirmă că descoperirea acestuia are legătură cu oraşele Sodoma şi Gomora. În 1965 şi 1967, Bab edh-Dhra este excavat de un grup de arheologi, sub conducerea lui Paul Lapp. Săpăturile sunt continuate în 1973 de R. Thomas Schaub şi Walter E. Rast, care găsesc obiecte ceramice similare celor aflate în oraşul Feifa. Între 1973 – 1979 cei doi descoperiră cimitire extinse, numeroase locuinţe şi un templu mare. Scheletele au pus în evidenţă faptul că oraşul era locuit în Epoca de Bronz, iar în rocile din apropiere s-au găsit resturi de pucioasă ori sulfură, cu o puritate de 95 – 98%. Multe dintre rămăşiţele pământeşti păreau să fi fost carbonizate în momentele premergătoare morţii şi nu după. Arheologii au făcut această precizare, ca să nu se creadă că trupurile ar fi fost incinerate după moarte. Voiau să fie limpede faptul că arderea lor fusese

provocată de foc.

În 1989, arheologul Ron Wyatt a cercetat această zonă şi a găsit vârfuri de lance din bronz şi un schelet ale cărui extremităţi erau arse.

Au mai descoperit şi părţi de oraş, în mod vădit distruse de foc. Toate aceste descoperiri dovedesc că un incendiu uriaş a distrus oraşul, acoperit acum de un strat de cenuşă. Şi mai interesantă este ideea că toate ruinele descoperite demonstrează că focul a început de sus, adică de la acoperiş în jos.

Dr. Bryant Wood afirmă că există dovezi suficiente pentru a sugera că oraşul Bab edh-Dhra ar fi Sodoma. Bazându-se pe această afirmaţie, mulţi arheologi cred că, dacă ar fi aşa, atunci oraşul Numeria (aşezat ceva mai la sud) este Gomora, Safi este Toar, Feifa este Adama, iar Khanazir îi corespunde lui Teboim, completând grupul oraşelor care alcătuiau Pentapolisul. Astfel, ipoteza că vestigiile oraşelor biblice se află pe uscat capătă temei arheologic.

Dar ceea ce atrage cel mai mult atenţia arheologilor este faptul că şi oraşele menţionate mai înainte au fost acoperite de cenuşă, ca şi Bab edh-Dhra. Deşi dovezile nu sunt încă întru totul concludente, toate aceste cercetări lasă loc deschis studiilor viitoare, care vor putea fi completate atunci când se va putea studia mai amănunţit fundul Mării Moarte şi se va putea determina cu exactitate locul unde erau situate cele cinci cetăţi, culegându-se, astfel, date importante cu privire la distrugerea acestora.

VIZITATORII

Continuând să analizăm fenomenele legate de Sodoma şi Gomora şi luând ca sursă de informare textele biblice, nu trebuie să uităm de prezenţa celor doi *bărbaţi* care au vizitat casa unde preacuviosul Lot locuia împreună cu familia sa. Trebuie să citim cu atenţie pasajul biblic din care rezultă că „trimişii Domnului” cunoşteau în amănunt ce se va întâmpla după declanşarea catastrofei. Ei ştiau dinainte ce şi când urma să se întâmple.

Aceste personaje, pe care Sfânta Scriptură îi numeşte

îngeri, au un aspect uşor straniu. Să-l lăsăm iar pe J. Alberto Pérez Castanos să ne poarte în pasionanta lume a cercetării.

„Îngerii erau din came şi oase, cu caracteristici umane (au mâncat, s-au spălat şi s-au odihnit). Aceste trăsături nu sunt proprii «spiritelor pure», fie ele materializate (nu neg existenţa îngerilor ca spirite pure în slujba lui Dumnezeu); ar fi fost suficient să-i apară lui Lot neîntrupaţi şi să-i vorbească despre primejdia care îl pândea. Dar acele «fiinţe» aveau ceva, o aparenţă fizică atât de particulară, încât, Lot a observat imediat că fiinţa lor era mai presus de fire şi că aveau trupuri plăcute, care le-au trezit un mare interes sodomiţilor. De ce trebuie, oare, ca aceşti îngeri să arate atât de frumoşi şi de atrăgători pe Pământ? E de presupus că, dacă ar fi vrut să treacă neobservaţi, nu ar fi trebuit să aleagă un trup care atrăgea atenţia prin perfecţiune; e ca şi cum îngerii ar fi fost obligaţi să folosească trupuri atât de plăcute”.

Două lucruri nu sunt limpezi. Presupuşii îngeri au aceleaşi nevoi ca şi muritorii, deoarece, câtă vreme stau în casa lui Lot, se odihnesc şi consumă alimentele pământeşti oferite de gazdele lor. Dar există şi *ceva* încă nu prea bine identificat de cercetători. Acest *ceva* îi diferenţiază de locuitorii oraşelor destinate dezastrului. Fără şovăieli şi avertismente, Lot observă că ei sunt *trimişi divini.* După ce tipar trage cuviosul Lot, înconjurat de atâţia păcătoşi, o asemenea concluzie fără ca, până în acel moment, să se fi produs un miracol ori alt fenomen care i-ar putea servi drept dovadă a originii lor divine? Iată o întrebare importantă care, pe de altă parte, devine fundamentală atunci când Biblia pomeneşte de puterile de care dădeau dovadă oaspeţii lui Lot.

ÎNGERI ORI **EXTEREŞTRI?**

Sfânta Scriptură povesteşte că, atraşi de trupurile acelea frumoase, vecinii lui Lot au vrut să facă din ei victimele celor mai josnice dorinţe ale lor. Dar lupta ar fi fost inegală; un bărbat singur, plin de curaj, împotriva unui grup hotărât să pună mâna pe fiinţele acelea de o

frumuseţe aparte. Atunci are loc o întâmplare stranie, care, pentru cei care au studiat fenomenul OZN, conţine elemente importante şi relevante.

Observând ce se petrecea, *îngerii* îl iau de mână pe stăpânul casei şi-l duc în casă. În stradă, pe de altă parte, se întâmplă ceva nemaiauzit. Ei *îi orbesc pe sodomiţi cu „ceva" atât de puternic, încât aceia nu mai dau de locul unde era uşa de intrare în casa lui Lot*. În Geneza (19. 11) se spune:

„Iar pe cei de la uşa casei îi loviră cu orbire, de la cel mai mic până la cel mai mare, aşa încât ei se istoviră căutând uşa".

Observăm că, în recentele cazuri de aterizări ale unor vehicule extraterestre, prezenţa membrilor care fac parte din echipajele acestora

- unii dintre ei descrişi ca nişte bărbaţi înalţi de 1, 80 m, cu părul bălai şi lung până la umeri, aspect foarte apropiat de al oaspeţilor lui Lot – le-a indus pământenilor uluiţi fenomene de paralizie (nu puteau nici să se mişte, nici să ridice braţele) şi orbire temporară, după apariţia bruscă a unui fulger ori fascicul de lumină[14] foarte puternic, care provoacă, totodată, şi creşterea temperaturii la faţa locului, indiferent dacă e vorba despre spaţiu deschis sau despre o încăpere. Trebuie, oare, să le atribuim o origine extraterestră musafirilor lui Lot? Se pare că da. Descrierea şi unele fapte (cum ar fi orbirea provocată printr-un element singular şi puternic) coincid, din plin, cu modul de a acţiona al extratereştrilor care ne vizitează în actualitate.

SALVATORI SAU EXTRATEREŞTRI **RECUNOSCĂTORI?**

Să continuăm analiza circumstanţelor evocate de Alberto Pérez Castanos:

„Mai există şi alt aspect destul de curios în Biblie. E ca şi cum îngerii nu s-ar fi dus premeditat să-i salveze pe

14 Pentru date în plus referitoate la acest ciudat fascicul luminos, a se consulta cartea mea *La clave de los OVNI* (Cheia OZN), Schapire Editor, Buenos Aires, 1976.

Lot şi familia lui, ci aveau mai degrabă un scop anume pentru vizita lor în Sodoma (şi nu special ca să-l prevină pe nepotul lui Avraam). Văzându-i, acesta recunoaşte în ei nişte fiinţe supranaturale; respectând tradiţia ospitalităţii, îi roagă să treacă pe la casa lui, unde îi invită să rămână peste noapte (Geneza, 19, 2 şi 3) şi aproape că-i obligă, după multe rugăminţi, să-i împlinească ruga. Dar nici nu apucaseră să se culce, că are loc incidentul cu oamenii din cetate (Geneza, 19, 4), iar îngerii îl salvează pe Lot; brusc, îi apucă o grabă teribilă şi, ştiind de catastrofa imediată, îşi previn gazda (din recunoştinţă pentru ospitalitatea sa) să plece cât mai iute, împreună cu familia şi bunurile lui (Geneza, 19: 12, 13, 1 4, 15). Dar Lot zăboveşte şi atunci îngerii îl scot aproape cu forţa (Geneza: 19 şi 17). De ce atâta grabă? Oare ei ştiau că urma să aibă loc o catastrofă? E de subliniat faptul că ei îşi revendică distrugerea oraşelor (Geneza, 19, 13). După aceea, fugarii au intrat în Ţoar (oraş unde aveau să fie la adăpost) şi atunci s-a petrecut dezastrul: un cutremur mare a nimicit întreaga ţară, mari mase de gaze în flăcări distrugeau totul, casele ardeau, iar oamenii, îngroziţi, se îndreptau spre propriul lor sfârşit. A doua zi de dimineaţă, totul era numai prăpăd şi moarte; ceea ce odinioară fitsese un meleag prosper şi bogat devenise, peste noapte, un mormânt acoperit de moloz. «Şi s-a sculat Avraam a doua zi de dimineaţă şi s-a dus la locul unde stătuse înaintea Domnului. Şi a căutat spre Sodoma şi Gomora şi spre toată câmpia ţinutului şi a privit şi iată: fum gros se ridica de pe pământ, ca fumul dintr-un cuptor» (Geneza, 19: 27 şi 28).

Pérez Castanos emite o ipoteză în favoarea cataclismului natural, care, în viziunea sa, ar fi fost precedat (ori direct provocat) de factori întru totul normaturali. Cercetătorul subliniază în nota publicată în periodicul *Los Enigmas*:

„Îngerii nu erau chiar îngeri, ci fiinţe ciudate care, din motive pe care nu le cunoaştem, erau interesate să distrugă oraşele din Pentapolis. Cunoscând, prin utilizarea unor metode avansate, situarea acelor oraşe faţă de breşa geologică lângă care erau amplasate, ei au putut fie să anticipeze, cu ajutorul unei explozii, catastrofa care oricum se apropia, dezlănţuind astfel forţele acelei mari crăpături tectonice care străbătea Sodoma şi Gomora, fie, ştiind că dezastrul era aproape, să-i anunţe din recunoştinţă pe Lot şi pe rudele lui, îndeplinind astfel, pe neştiute (poate) ţelurile Domnului. Din punct de vedere tehnic, în sudul Mării Moarte (ţinut ocupat de Pentapolis) se află, fără nicio îndoială, deşertul de după catastrofele atomice care distrug orice semn de viaţă”.

Această ipoteză de lucru este atrăgătoare. De aceea o şi expunem. Dar ne serveşte şi ca să rezumăm cele mai acreditate tendinţe actuale de a explica evenimentele care au adus oroarea şi moartea în Pentapolis. Există, totuşi, unele fapte care nu pot fi acceptate cu atâta precizie şi uşurinţă. Ce interes au avut acele fiinţe misterioase să

distrugă regiunea şi să ucidă atâtea fiinţe umane? A avut oare aici loc un război atomic între civilizaţii supradezvoltate, venite de pe alte planete? E cu putinţă ca acele persoane enigmatice să fi depozitat în apropiere de Sodoma şi Gomora combustibili teribili care, din cauza vreunei erori ori defecţiuni, au făcut explozie? E adevărat că sunt prea multe ipoteze, dar toate tind către un numitor comun: *fiecare presupune prezenţa unor fiinţe extraterestre care folosesc aparate moderne şi ştiu ce urmează să se întâmple în viitor*.

Mister. Praful şi ceaţa acoperă trecutul. Şi în el se află o barcă – a noastră – care încearcă să-l străbată fără hărţi şi fără un itinerar precis trasat, căutând să găsească *adevărul* ultim. Adevărat, serios, ştiinţific. Dar, mai ales, limpede. Departe de senzaţional ori scenarii neverosimile. E greu să schimbi *ceea ce este stabilit,* secole de istorie par acum să se prăbuşească… în urma dezvoltării rapide şi categorice a unei noi forme de analiză, ajutată de viziunea sigură rezultată a marii dezvoltări la care a ajuns omenirea azi. O cârmă solidă pentru ambarcaţiunea noastră temerară.

În ipotezele expuse până aici, există unele elemente greu de acceptat. Să luăm, de exemplu, posibilitatea unei explozii atomice provocată de fiinţe de provenienţă necunoscută, cu singurul scop de a determina un cataclism care ar fi avut loc oricum, chiar dacă mai târziu. Ce scop ori utilitate practică ar putea explica această acţiune? Desigur, niciuna. Fireşte, în afară de aceea că entităţi extraterestre inteligente ar fi făcut o experienţă atomică (ori – de ce nu? – convenţională, cu trinitrotoluen, de exemplu) în interiorul breşei, pe care intenţionau s-o studieze din punct de vedere geologic.

Nu trebuie să uităm că *omul,* locuitor al planetei Pământ, procedează la fel. Dacă acceptăm această posibilitate, suntem din nou în faţa unei dovezi a activităţii extraterestre pe corpurile cereşti care alcătuiesc sistemul solar; în acest caz, pe Pământ. Dacă este aşa, Tunguska şi Pentapolisul sunt cele două capete ale aceleiaşi axe de

explicaţii. Altfel, nu găsim niciun răspuns la întrebarea de ce ar fi trebuit să fie devansată catastrofa? Se poate spune şi că, dacă acea intervenţie s-ar fi petrecut cu adevărat, fiinţele extraterestre ar fi demonstrat, procedând cum au făcut-o, cât de mult dispreţuiesc vieţile omeneşti, întrucât nu i-au evacuat din zona de primejdie pe toţi locuitorii. Dar această afirmaţie este uşor hazardată şi ar trebui să ne întrebăm cât de siguri putem fi că autorii cataclismului nu i-au informat pe locuitorii Sodomei şi Gomorei în timp util despre dezastrul iminent. Dacă este aşa, de ce nu le-au dat atenţie acei locuitori, cu excepţia lui Lot şi a familiei lui, şi ei, de altfel, scoşi din casele lor aproape cu forţa.

Izbucnise, oare, acolo un război atomic între civilizaţiile supradezvoltate venite din spaţiul exterior şi care ne-au folosit planeta drept câmp de bătălie?

Aceasta este o altă ipotezea luată în calcul. Dar considerăm că nu are nicio bază valabilă. Un război care ia sfârşit după detonarea primei bombe? Care distruge numai o parte din presupusul câmp de luptă? în care adversarii dispar, lăsând în urma lor morţi, răniţi, terenuri sterpe, provocând dezastre pentru cei care n-aveau nicio legătură cu înfruntarea? Ce loc ocupă, în toate acestea, îngerii care au salvat familia lui Lot? Totul este foarte greu de dovedit (şi cu atât mai puţin de explicat) într-un mod coerent. Ne aflăm din nou în faţa unor presupuneri schiţate de cei care încă nu au înţeles că, în acest domeniu, „este interzis să critici fără să propui altceva în schimb”.

La ce bun să propui o ipoteză de lucru, care nu poate să fie în continuare nici verificată, nici demonstrată, nici măcar dezvoltată? Pe lângă faptul că este întru totul antiştiinţifică, această atitudine nu duce la nimic pozitiv, ci doar întunecă şi mai mult aceste drumuri enigmatice.

REZUMATUL UNEI

Vântul proaspăt de primăvară intră pe fereastra odăii mele de lucru. Aduce parfumul teilor în floare.

Compar părerile privitoare la exploziile atomice din Antichitate. Unii cercetători le neagă categoric: după ei, ele n-au existat. Alţii le consideră probabile, dar nicidecum

sigure. Al treilea grup afirmă, entuziast, că dovezile cu privire la ele sunt categorice: *din trecut, şi încă din cel mai îndepărtat, Pământul a fost zguduit de explozii atomice de origine necunoscută.*

Orice punct de vedere am adopta, chestiunea Sodomei şi Gomorei se poate rezuma astfel:

Ipoteza distrugerii oraşelor în urma unui cataclism de origine naturală nu explică actualele caracteristici ale terenului, care pare devastat de efectele unei explozii nucleare. Sodoma, Gomora şi întregul Pentapolis au fost victimele unui „holocaust" de origine atomică. Această ipoteză de lucru rezistă oricăror abordări, mai ales dacă se ia în considerare deşertul fără viaţă la care a fost redus teritoriul unde se presupune că au existat cele cinci oraşe. Această posibilitate implică unele clarificări suplimentare pe care le expunem mai jos:

■ A fost o explozie atomică provocată de fiinţe extraterestre, în vederea grăbirii unui cataclism geologic şi a studierii pe îndelete a activităţii stihiilor naturii, dezlănţuite în toată plenitudinea lor.

■ A explodat un vehicul extraterestru, propulsat cu energie nucleară. Această ipoteză o respingem categoric, din motivele expuse anterior cu privire la acest tip de posibilităţi. O navă *vimăna,* propulsată cu energie atomică, a explodat din cauza unei defecţiuni. Această alternativă este demnă de luat în seamă, în lumina revelaţiilor făcute de cărţile indiene. Dar diferenţa dintre epocile când se petrece fiecare incident (după cum am văzut, navele *vimăna* erau o prezenţă obişnuită pe cer în urmă cu cel puţin 10.000 de ani) face ca o asemenea alternativă să fie greu acceptabilă.

Aici apare o îndoială: este cu putinţă să fi existat acum câteva mii de ani persoane cu capacitatea de a conduce o *vimăna*? În faţa acestei posibilităţi, se deschide o întreagă lume de bănuieli şi întrebări.

■ Extratereştrii au hotărât să-şi construiască depozite de combustibil nuclear. Această uimitoare afirmaţie aparţine domeniului cercetat de profesorul Agrest, om de

ştiinţă sovietic, care a prezentat-o cu ani în urmă în publicaţia moscovită *Literaturnaia Gazeta.*

IPOTEZA PROFESORULUI AGREST

„În timpurile biblice, pe Pământ, mai precis în Orientul Mijlociu, a avut loc o explozie nucleară explică profesorul Agrest, referindu-se la misterioasa dispariţie a Sodomei şi Gomoreri. *„Cine nu vede”,* se întreabă el, *„că este vorba despre o explozie nucleară? Toate aceste lucruri sunt evidente, foarte asemănătoare cu Hiroshima*

„Astronauţii preistorici au dorit, după cum înţeleg eu, să-şi distrugă depozitele de combustibil nuclear de care nu mai aveau nevoie, înainte de a părăsi Pământul.

Dar i-au prevenit pe locuitorii din ţinut, sfătuindu-i să nu rămână în urmă, poate ca să aibă vreme să se ascundă în grote.

Explozia a fost însoţită de o coloană de fum caracteristică, iar ploaia radioactivă a nimicit oamenii şi vegetaţia”.

Nu sunt total de acord cu poziţia profesorului Agrest, pentru ar trebui să stabilim ce vrea să spună cu fraza „să-şi distrugă depozitele de combustibil nuclear de care nu mai aveau nevoie”.

Refuz s-o fac. E prea absurd. Agrest nu numai afirmă că extratereştrii călătoresc cu aparate propulsate cu combustibil rudimentar, cum este cel atomic, ci îi mai şi dorează cu enorme depozite de combustibil nuclear, pe care vecinii cosmici ar vrea să le abandoneze, nu înainte de a le distruge în cel mai dăunător mod cu putinţă. E greu să ni-i închipuim pe extratereştri aruncând în aer un munte pe Lună, două râuri pe Pământ, 5.000 de kilometri pătraţi pe Marte sau şapte asteroizi, producând o mişcare orbitală atipică a lui Ganimede etc., şi totul pur şi simplu pentru a scăpa de combustibilul nuclear de care nu mai au nevoie. O metodă destul de ciudată, fără îndoială. De unde or fi învăţat aşa ceva? E greu de presupus că, atunci când pe planeta de unde erau originari era prea mult combustibil, ei îl aruncau ici şi colo, fiindcă ar fi putut rămâne în câteva zile fără planetă.

Nu este imposibil ca extratereştrii să fi depozitat combustibil pe Pământ. Poate fi o ipoteză. A spune, însă, că pentru a scăpa de el l-au aruncat în aer, ceea ce presupunea nu doar distrugerea planetei sau a astrului pe care se aflau, ci şi perturbarea întregii ordini cosmice, înseamnă să mergem cu presupunerile prea departe.

Ar fi copilăresc să susţinem şi că aceste entităţi călătoare prin Univers ignorau primejdiile unui asemenea tip de explozii. Pentru toate cele expuse mai înainte, refuz să accept această parte din ipoteza prezentată de Agrest. Cu toate acestea, sunt de acord cu el în două aspecte nu mai puţin importante.

Numai un orb nu vede că o explozie nucleară este singura explicaţie a dezastrului din Pentapolis. Prima coincidenţă.

Cei care cunoşteau motivul catastrofei (oricare i-ar fi fost originile şi raţiunea pentru care era declanşată) au avut grijă să salveze populaţia, informând-o cu suficient timp înainte. Şi numai cei care n-au ascultat aceste îndemnuri au căzut victime „focului care era aruncat din cer”. Lot şi familia lui pot servi drept metaforă, semn că au existat salvatorii. Ei au încercat o evacuare mai mult sau mai puţin organizată a oraşelor care, imediat după aceea, aveau să sufere consecinţele exploziei nucleare.

Este posibil şi ca întâmplarea menţionată în Biblie, a cărei protagonistă este familia lui Lot, să fie reală, dar să lumineze doar o parte infimă din strădaniile *fiinţelor extraterestre* de a evita moartea populaţiei şi suferinţele inutile. Acest punct de vedere ar putea îndreptăţi ipotezele lui Prez Castanos, care crede că evreii s-au folosit de acest incident pentru a da consistenţă eticii lor, arătându-l pe Dumnezeu foarte supărat în faţa a ceva ce ei înşişi considerau că era un păcat capital. Dar, ca să fim mai exacţi, trebuie să menţionăm că atenţia acordată acestui pasaj al naraţiunii biblice a crescut după descoperirea *Manuscriselor de la Marea Moartă.* Acesta este al doilea punct unde viziunea mea coincide cu a lui Agrest: aproape toţi s-au putut pune la adăpost de efectele letale ale

distrugerii. Şi au murit numai cei care n-au ascultat sfaturile.

MANUSCRISELE DE LA
MAREA MOARTĂ

Explozia atomică pare să fie confirmată şi de descoperirea (în 1947) a aşa-numitelor *Manuscrise de la Marea Moartă,* care au permis arheologilor să studieze cele mai vechi texte găsite până astăzi din Vechiul Testament. Adică, versiuni cu mai puţine interpolări şi modicări, texte mai demne de încredere, cu toate că, firește, ele nu sunt nici primele, nici originale.

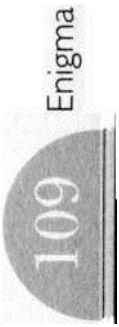

Au fost descoperite în grotele de la Qumran, în apropiere de Wadi Qumran, la doisprezece kilometri sud de Ierihon, pe faleza care coboară şerpuit spre Marea Moartă de la Hadjar-Ai-Asba până la locul de pe litoral numit Ras Feskha.

Pe când un tânăr beduin din tribul Ta amintire îşi mâna caprele pe acel drum, una dintre ele s-a ascuns într-o grotă din apropiere. Păstorul s-a dus s-o caute şi a dat de nişte chiupuri din ceramică în interiorul cărora se păstrau nişte suluri uzate cu inscripţii care, foarte curând după ce au fost descifrate, i-au impresionat pe cercetătorii Sfintei Scripturi.

Ce importanţă au aceste descoperiri pentru studiul nostru? Unele dintre afirmaţiile cuprinse de aceste texte sunt fundamentale pentru investigaţia noastră.

În conformitate cu ceea ce aflăm din manuscrisele de la Qumran, cei care s-au întors ca să privească neobişnuita

explozie care îngropa Sodoma şi Gomora sub apele Mării Moarte şi cei care până atunci nu se adăpostiseră în grote *şi-au pierdut vederea* din cauza luminii fantastice şi, aşa cum i s-a întâmplat femeii lui Lot, *au împietrit ca nişte statui* acoperite cu un strat de sare. În altă parte, manuscrisele menţionează nişte *bărbaţi veniţi din cer,* aşa cum se întâmplase cu Enoh şi Ilie.

După o analiză deosebit de atentă a acestor descoperiri, trebuie să cădem de acord că ele aruncă o lumină nouă asupra fenomenelor care au distrus Pentapolisul. Mai ales că, în cazul acela, nu numai femeia lui Lot se transforma în stană de sare, ci şi cei care s-au întors să privească explozia, adică oamenii care nu erau la suficientă distanţă de epicentrul exploziei. Şi mai mult, se afirmă că a fost vorba despre o migraţie în masă din calea prăpădului. Dar curioşii – care nu lipsesc niciodată în toate epocile şi locurile – şi-au plătit îndrăzneala cu viaţa. Cuvântul folosit în original pentru a-i califica este tocmai *netziv* „statuie, monument”, cuvânt care, în alte locuri din Biblie, a fost folosit pentru a numi ceva fix, imobil, un stâlp, de pildă, o coloană ori un pilon, nu numai o statuie. Această interpretare poate să fi fost o interpretare a traducătorului, care nu putea şti că, în realitate, cuvântul desemna nişte persoane care rămăseseră „imobilizate, paralizate, incapabile de mişcare”. Ceva similar s-a întâmplat şi la Hiroshima, unde victimele exploziei atomice s-au transformat în ceva care semăna cu piatra, prăbuşindu-se la prima atingere, devenind pe loc un morman de cenuşă.

Manuscrisele de la Marea Moartă aduc şi alte informaţii. Ele ne spun, de pildă, că şi cei care se aflau la distanţă (fiindcă ajunseseră la grote, dar nu intraseră încă în ele) şi au privit fenomenul şi-au pierdut vederea. Faptul este perfect logic şi rezonabil, dacă au privit o explozie nucleară. Am văzut deja cum martorii primei explozii a unei bombe H, lansată dintr-un avion, au fost nevoiţi să-şi protejeze ochii cu lentile

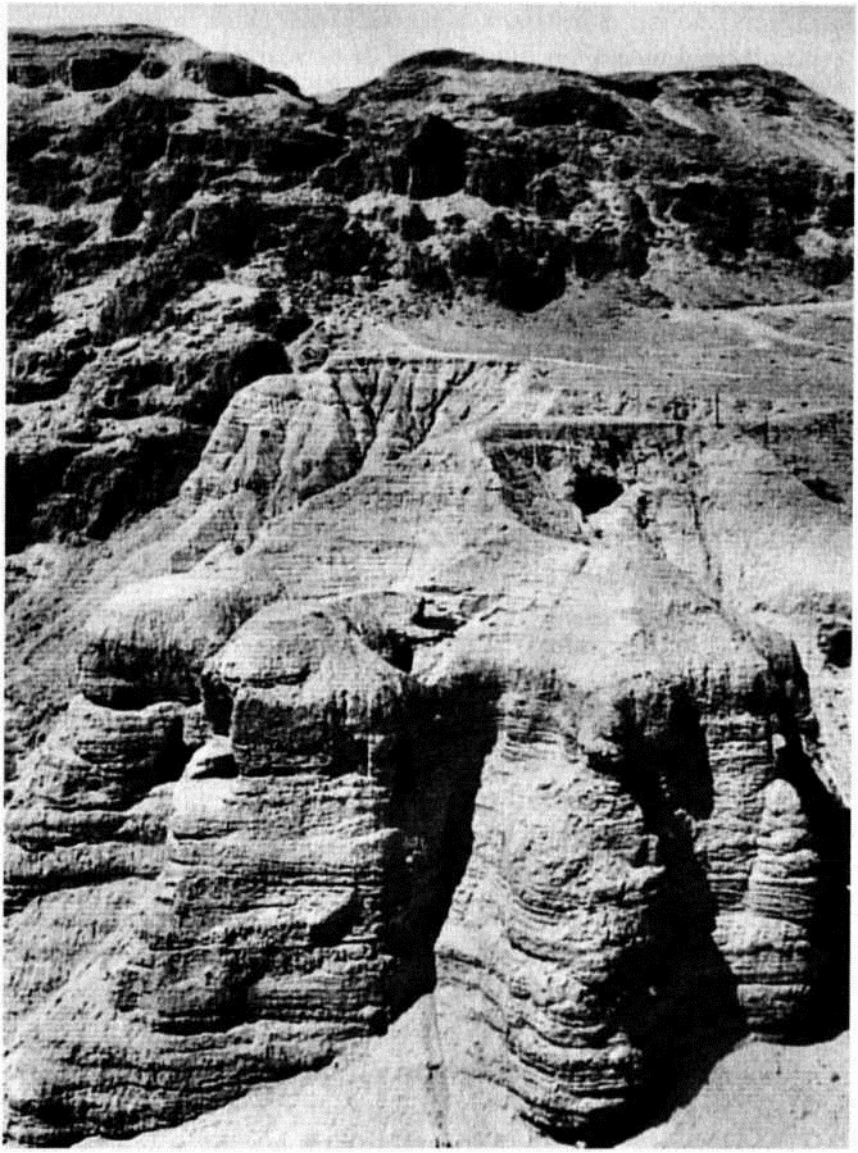

Grota enigmatică situată în deşerticul ţinut al Qumranului, Israel, unde în 1948 un păstor palestinian a descoperit accidental, căutând o capră rătăcită, figurinele în care se aflau *Manuscrisele de la Marea Moartă.* Acestea sunt documente valoroase, anterioare epocii în care a trăit Iisus. Fotografia arată intrarea în grotă degajată de pietre şi resturi, fapt care îl poate induce în eroare pe cititor.

Timp de peste două milenii, ea a fost blocată cu pietre mari şi spărturi de rocă. Nimeni nu-şi închipuia ce „bibliotecă” adăpostea.

Întunecate sau să privească în partea opusă. Să ne imaginăm iarăşi momentul în care un număr mare de persoane hotărau să-şi caute un adăpost sigur înainte de catastrofă. Unii erau pe drum; alţii nu înaintaseră suficient. Unii au privit de la distanţă, din grote, şi au orbit, alţii, nu numai familia lui Lot, s-au refugiat cum li s-a spus şi au izbutit să scape cu viaţă. Dar aici apare o întrebare nouă şi fundamentală: *Cum ştiau ceilalţi locuitori din regiune ce urma să se întâmple? Cine îi anunţase? Există o parte a povestirii despre distrugerea biblicului Pentapolis care nu ne-a fost spusă?* Un văl de mister şi necunoaştere continuă să acopere tragica dispariţie a celor două oraşe biblice.

Suntem siguri doar de un singur lucru: *distrugerea a fost provocată de o explozie atomică.* Nici prima, nici ultima de pe Pământ, fiindcă mult înaintea sa mai existaseră şi altele. Milenarele cărţi din India vorbesc despre ele, iar, după acestea, şi altele. Explozia din Tunguska este cea mai recentă dintre cele despre care am aflat. Dar ce guvern ar mai accepta astăzi că a avut loc o explozie nucleară a cărei origine nu poate fi determinată? Mai ales când toate aceste explozii au un numitor comun: *prezenţa unor entităţi inteligente de pe Pământ ori din afara planetei noastre.*

Pentru că unele explozii au fost provocate de altă *omenire* (ar trebui spus omeniri?), care, într-un trecut din urmă cu milioane – ori doar mii – de ani s-a dezvoltat pe faţa Pământului.

Capitolul VI **DOSARUL**

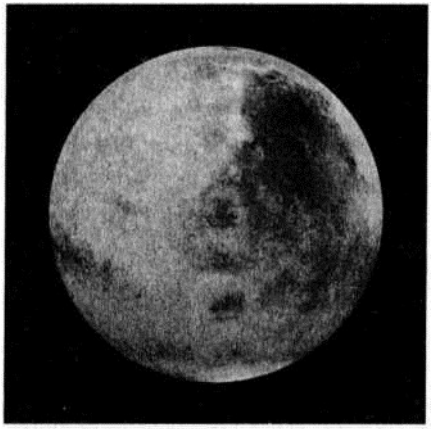

Vorbele celui înţelept spuse domol sunt mai ascultate decât strigătul unui stăpân între nebuni.

Eclesiastul, 9, 17.

Situată la o distanţă de 228.000.000 de kilometri de Soare, planeta Marte, cunoscută din negura vremurilor, a dat mereu naştere ipotezelor privitoare la posibilitatea ca acolo să existe fiinţe inteligente. Cercetările întreprinse de nave spaţiale robot (precum cele trimise în 1975, Viking I şi Viking II) par să contrazică aceste ipoteze.

Dar mai rămâne încă o întrebare: oare au putut apărea acolo, în urmă cu mii ori milioane de ani, fiinţe inteligente? Oare nu spun astronomii că Marte este o planetă bătrână? Un soi de replică a ceea ce este astăzi Pământul? Şi că pe acea planetă au curs râuri bogate în ape, îndreptându-se spre oceane vaste, care nu erau cu nimic mai prejos decât cele pe care le brăzdăm pe Pământ cu ambarcaţiunile noastre moderne? Este evident că în vremuri de demult planeta Marte a fost aidoma Pământului. Dar vor fi existat pe această planetă şi fiinţe gânditoare?

Pentru moment, nu este cu putinţă să se dea un răspuns la această întrebare, dar unele descoperiri sunt încurajatoare. Mariner IX a fotografiat matca uscată a unor fluvii şi albiile lipsite de apă ale unor mări şi oceane, dovezi concludente ale epocilor când ploile şi dezgheţurile erau tot atât de obişnuite acolo ca şi pe planeta locuită de

noi. Chiar în octombrie 1976, fotografiile şi datele spectrometrice colectate de sonda spaţială Viking II au permis să se constate că întreaga calotă polară de nord a lui Marte este compusă din gheaţă şi nu din dioxid de carbon, cum se crezuse până atunci. Pământul şi Marte au aceleaşi elemente constitutive şi poate că din acest motiv la Polul Sud marţian se petrece ceva similar cu Antarctica pământeană. Este limpede, pe de altă parte, că până acum navele spaţiale americane n-au găsit forme de viaţă, nici măcar microscopice ori fosile. Dar oare este aceasta o dovadă concludentă? Credem că nu. Faptul că o navă extraterestră ar ateriza în deşertul Sahara, departe de orice oază, ar trebui s-o facă să presupună că Pământul este o planetă neprimitoare, nelocuită aproape în întregime, sufocată de temperaturi ridicate? Fireşte că nu, fiindcă în asemenea situaţii generalizările pot duce la mari erori. Faptul că, până în prezent, numeroasele nave spaţiale americane n-au găsit forme de viaţă nu spune absolut nimic despre întreaga suprafaţă marţiană. Şi, dacă au existat vechi civilizaţii, ce putem afla despre ele? Cu siguranţă că sunt îngropate adânc în praf şi nisip. E probabil că peste decenii ori secole unii cercetători, care se vor numi *arheologii spaţiului,* vor dezgropa uimitoare mărturii ale unui Marte locuit şi plin de viaţă. Până atunci trebuie să aşteptăm.

Numită Planeta Roşie, datorită culorii sale vizibile de pe Pământ, Marte este în Sistemul Solar a patra planetă de la Soare. Culoarea şi strălucirea sa, uneori mai puternice decât cele ale stelelor de primă mână, au făcut ca în Antichitate să fie considerată cauza tuturor relelor care îi loveau pe oameni şi să i se atribuie rolul de zeu (masculin) al războiului, simbol al distrugerii.

Marte are o atmosferă rarefiată care, lent dar inexorabil, părăseşte planeta din cauze încă greu de explicat. Astronomii afirmă că faptul se datorează gravitaţiei şi magnetismului slabe de care dispune acest corp ceresc. Dar n-a fost, oare, gravitaţia planetei mereu aceeaşi încă de la constituirea sa ca parte a sistemului

solar? De ce nu mai poate Marte să-şi conserve atmosfera? Dincolo de toate acestea, laboratoarele meteorologice de pe Viking I şi Viking II au găsit în compoziţia aerului marţian urme de oxigen, azot şi gaze rare; pe scurt, aceleaşi elemente ca şi pe Pământ, dar în alte proporţii. Nu există multă apă, aşadar norii sunt rari şi nu prea denşi; dar faptul că ei mai există este un element pozitiv. Aceasta permite să se presupună că în unele zone ocrotite de lanţuri muntoase există umiditatea necesară pentru apariţia unor forme de viaţă similare celor de pe Pământ. Ele ar putea fi foarte rudimentare, probabil unicelulare, ori cel mult ciuperci, licheni şi vegetale. Nimic mai mult.

Dar toţi oamenii de ştiinţă sunt convinşi că, într-un trecut îndepărtat, au existat pe Marte condiţii suficiente pentru a putea găzdui forme de viaţă asemănătoare celor terestre şi mult mai dezvoltate decât cele primitive pe care le-am pomenit. Faptul nu va putea fi, însă, dovedit în totalitate, până când misiunile unor nave cu echipaj nu vor permite realizarea de studii sistematice pe suprafaţa planetei.

În 1877, directorul Observatorului Brera din Milano, Italia, astronomul italian Giovanni Virginio Schiaparelli (1835 – 1910), a făcut un anunţ ciudat: pe Planeta Roşie existau canale similare celor de pe Pământ, iar colegii lui, cercetători ştiinţifici, i-au interpretat vorbele în diferite feluri.

Aşa a apărut iluzia existenţei unor canale pentru transportarea apei, construite de fiinţe inteligente, care locuiau pe această planetă. Nici Schiaparelli, nici astronomul american Percival Lowell[15] n-au visat nicicând ceva asemănător. Voiseră pur şi simplu să semnaleze o similitudine, deoarece liniile şerpuite pe care le observau prin puternicele lor telescoape erau foarte asemănătoare canalelor care se construiau pe Pământ. Era în zilele premergătoare Revoluţiei Industriale.

Schiaparelli a numit acele linii *canali.* Astfel, autorii

15 P. Lowell (1855-1916) a fost fondatorul Observatorului Lowell din Flagstaff, Arizona, SUA, pentru studierea planetei Marte.

de literatură ştiinţifico-fantastică şi ignoranţii în materie le-au considerat construcţii durate de marţieni. Şi toţi au crezut în acea iluzie. Dar eroarea a constat în faptul că nu s-a ţinut seama de lăţimea lor reală. Aparatele astronomice folosite nu se puteau compara cu marele dispozitiv de la observatorul din Monte Palomar, SUA, construit la mijlocul secolului XX. Ca atare, toate acele *canali* pomenite de Schiaparelli, Percival Lowell şi Camille Flammarion[16] aveau probabil sute de kilometri lăţime, căci altfel nici n-ar fi putut fi zărite. Telescoapele cele mai puternice din prezent au confirmat că structurile canaliforme sunt, în realitate, bizare şi au legătură cu tectonica marţiană, cu unghiul sub care sunt privite şi culoarea terenurilor. Mai târziu, modulele spaţiale Mariner au infirmat existenţa canalelor. Pe de altă parte, ce sens ar fi avut construirea unor canale cu lăţimi de sute de kilometri? Nicio planetă nu putea avea atâta apă. Şi, dacă ar fi avut-o, apa ar fi acoperit întreaga suprafaţă. La ce-ar mai fi servit, atunci, canalele? Evident, ele erau o iluzie.

EXPLOZII ATOMICE

De când a început urmărirea planetei Marte prin telescop, astronomii au observat că planeta nu era moartă. Cel puţin aşa părea. În afara constantelor furtuni de praf, pe suprafaţa sa aveau loc unele fenomene ciudate. Multe dintre ele erau suficient de ciudate pentru ca unii astronomi să le califice drept *explozii atomice.* Ştim că aşa ceva ar putea suna a literatură ştiinţifico-fantastică, dar nu este. Există mărturii şi probe ale acestui fenomen în multe observatoare prestigioase.

Atunci, ce se petrece pe Planeta Roşie? De ce să nu acceptăm că extratereştrii efectuează experienţe şi pe planeta vecină? Trebuie să admitem ipoteza, susţinută de mulţi, că pe Marte mai există încă fiinţe gânditoare? Şi, dacă este aşa, ce fel de fiinţe? Născute acolo, ori sosite din alte lumi, pentru a se instala pe suprafaţa ei roşiatică? Nu-i uit nici pe cei care susţin că, într-un trecut îndepărtat, Marte a trebuit să fie părăsit în grabă, după un război

16 Celebru astronom francez (1842-1925).

atomic ori un cataclism natural, care provocase schimbări profunde în ordinea normală a activităţilor ciclice de pe planetă (schimbarea poziţiei axei, o altă perioadă de rotaţie etc.). Aceste fiinţe, posesoare ale unei vaste culturi, au lăsat – se presupune

- în funcţiune diverse aparate pe scoarţa marţiană; din când în când, acestea, deşi stricate, produc explozii detectate de observatoarele noastre. Evacuarea a fost atât de grăbită, că marţienii n-au avut vreme suficientă să distrugă toate instrumentele dispersate pe suprafaţa planetei.

E important să subliniem şi că susţinătorii acestei teorii afirmă că acei naufragiaţi spaţiali au ajuns pe Pământ, cu intenţia de a se stabili aici, tocmai datorită similitudinilor între planeta lor de baştină şi a noastră.

Fapt din care deducem că unii dintre noi am putea avea un ascendent marţian. Imposibil? De ce?

DOVEZILE

Într-o dimineaţă din 1910, astronomii de la cele mai importante observatoare de pe planetă au văzut că pe Marte se configura o ciudată literă M sau W (după cum i se alegea baza). Acea formaţiune s-a putut vedea de pe Pământ timp de aproape o lună. Experţii n-au putut însă să explice fenomenul, dat fiind că precisele contururi ale figurii şi durata ei n-au permis în niciun chip să se vorbească despre o furtună de nisip. Era un simbol inteligent? Un semn al extratereştrilor? Ce era pata albă care erupsese lent în monotona panoramă marţiană?

La 9 decembrie 1949, pe suprafaţa Planetei Roşii a apărut un nou semn. Astronomul japonez Tsuneo Saheki, specialist în observarea

Ştiinţa s-a ocupat mereu de enigma din Tunguska. Astfel, de exemplu, Felix Ziegel (în fotografie, cu o bucată de trunchi de copac), profesor la Institutul de Aviaţie din Moscova, împreună cu alţi experţi în aerodinamică, au analizat toate datele disponibile, atât cele aduse de expediţii, cât şi poveştile spuse de martori oculari.

Enigma **Tunguska**

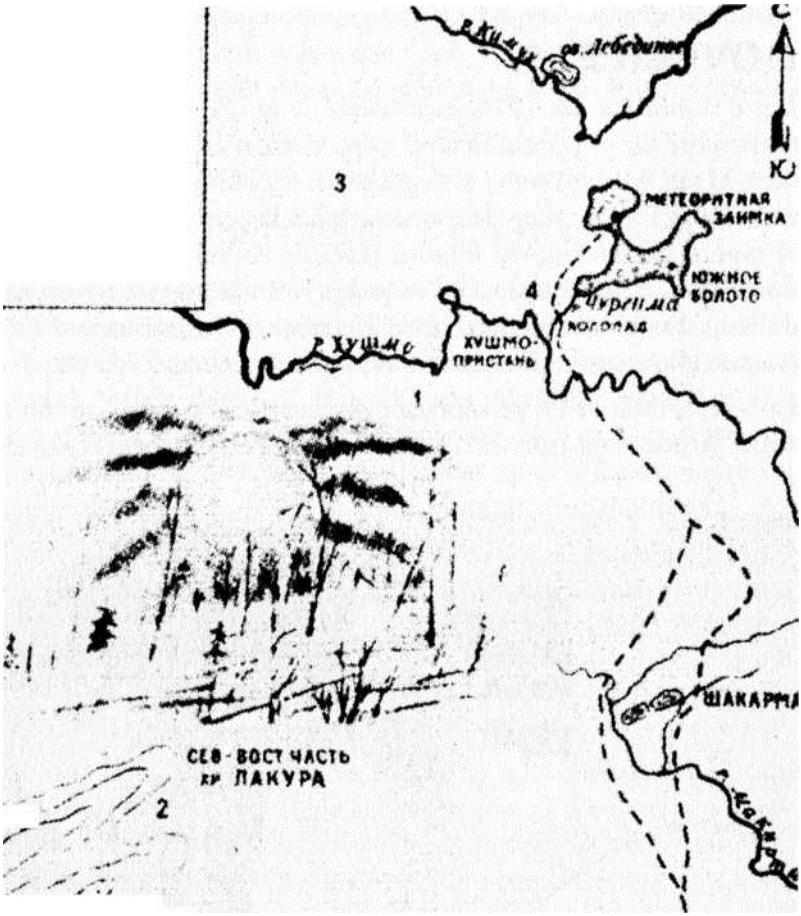
оз. Лебединое
С
Ю
3
МЕТЕОРИТНАЯ ЗАИМКА
ЮЖНОЕ БОЛОТО
4
р. Чуреньга
р. Хушмо
ХУШМО-ПРИСТАНЬ
1
СЕВ.-ВОСТ. ЧАСТЬ ХР. ЛАКУРА
2
ШАКАРМА

Spre deosebire de concluziile la care au ajuns cercetătorii anteriori, Felix Ziegel şi colegii săi, experţi în zboruri spaţiale, au fost de acord că OZN-ul şi-a schimbat direcţia, ca şi cum ar fi „căutat” să producă explozia în izolată regiune Tunguska şi nu într-o zonă mai populată. Oare conducerea inteligentă a vehiculului extraterestru a decis ca nava spaţială avariată să-şi găsească sfârşitul într-un loc unde practic n-ar fi provocat pierderi de vieţi omeneşti? Este oare cu putinţă? (Linia curbă indică limita până la care martorii oculari au văzut lumina ori au auzit sunetul.)

planetei Marte, a informat că, în jurul orei locale 6: 00, a observat cu ajutorul unui telescop de mare putere o explozie ciudată. Omul de ştiinţă a mai adăugat că, în opinia sa, a fost vorba doar despre o explozie şi nu despre altceva, cum ar fi un vulcan în erupţie, un vârtej ori o furtună de praf.

Lumina foarte vie a apărut imediat, pe neprevăzute, şi a durat câteva minute, în regiunea numită Tithonius Lacus. Un nor cenuşiu, cu nuanţe uşor gălbui, foarte luminos, s-a ridicat până a atins o înălţime de 65 de kilometri, cu un diametru de o mie de kilometri, apoi a invadat vizorul telescopului astronomic. Din observatorul său din Ōsaka, savantul astronom a conchis că asistase la o uriaşă explozie atomică. Celelalte explicaţii ori posibilităţi nu i se păreau convingătoare.

În acest caz, se pot analiza în principiu două ipoteze. Prima, că fiinţe venite dintr-o lume necunoscută au folosit planeta Marte drept scenă a unei experienţe nucleare. A doua, că o armă creată de vechii locuitori ai Planetei Roşii a încetat să mai funcţioneze corect, provocând imediata sa distrugere sub forma unei teribile explozii, a cărei magnitudine a fost suficient de mare pentru a putea fi zărită de pe Pământ.

Este interesantă descrierea pe care a făcut-o astronomul Tsuneo Saheki despre ceea ce a văzut prin telescop, deoarece ea seamănă într-adevăr cu aceea pe

care ar putea-o oferi un observator situat la mare înălţime faţă de locul unde a explodat o bombă nucleară. Ce altceva ar explica, dacă nu asta, norul care s-a ridicat repede în atmosfera planetei Marte? Ne aflăm din nou în faţa unei declaraţii care coincide cu mărturiile obişnuite legate de detonările de acest fel. În mod logic, detaliile sunt minime, date fiind caracteristicile speciale ale observării, efectuată printr-un telescop astronomic şi cu un loc de impact situat la o distanţă de cel puţin 60.000.000 de kilometri.

Unii oameni de ştiinţă nu sunt de acord cu Saheki. Nu au văzut explozia, dar consideră că este imposibil ca pe suprafaţa marţiană să se fi petrecut aşa ceva şi spun că, în orice caz, trebuie să existe o explicaţie mai convingătoare. Ei conchid că, sub impresia exploziilor atomice care avuseseră loc cu doar patru ani înainte în propria sa ţară, astronomului nipon i s-a părut că vedea una similară şi pe altă planetă a sistemului solar. Astfel, siguranţa cu care făcea el acele afirmaţii devenea explicabilă, erau de părere criticii lui Saheki.

Nu sunt de acord cu această poziţie ştiinţifică. Fireşte că nu putem nega posibilitatea ca japonezul să fi fost impresionat de miile şi miile de morţi provocate de exploziile de la Hiroshima şi Nagasaki, dar de aici până la a începe să vadă explozii atomice cosmice e o distanţă destul de mare. Ca şi cum nu era destul, şapte ani mai târziu, un alt astronom a observat un fenomen similar, de la un observator astronomic din Europa (unde nu căzuseră bombe atomice).

În 1956, Observatorul Astronomic din Catania (Sicilia, Italia) a detectat pe neaşteptate, în apropiere de Polul Sud al planetei Marte, o explozie ale cărei efecte au putut fi studiate aproape timp de o oră.

Altă piesă din maşinăria colosală dezintegrată acolo? O navă cosmică venită dintr-o lume necunoscută, care încercase să ajungă pe Marte cu consecinţe catastrofice? O explozie atomică? Şi, în acest caz, produsă de cine?

Ştiinţa nu are, pentru moment, capacitatea de a da un răspuns la aceste întrebări. Dar se poate aprecia cu

uşurinţă că pe Planeta Roşie se petrec fapte greu de explicat, dacă le căutăm cauze logice, în acest caz, nu mai este posibil să invocăm nervii sensibilizaţi ai astronomilor din Catania, care au observat cu uimire apariţia unei ciuperci de nori, indiciu al straniei explozii. O explozie care s-a declanşat deodată, însă cu precizie şi impact observabil. Iată două opinii despre acelaşi fapt. Separate în timp, deşi de aceeaşi sorginte.

Explozii atomice pe Marte? Produse de aceleaşi fiinţe extraterestre care cercetează şi Pământul, spunem noi. Deoarece călătorii din Cosmos nu se pot mulţumi să facă cercetări doar pe una dintre cele nouă planete care se rotesc în jurul Soarelui. Cum să explici o călătorie atât de lungă (dar cât de lungă?) de pe alte planete ori alte galaxii, pentru a te ocupa în chip meschin de o planetă atât de mică, Pământul, când ai de cercetat atâtea lucruri în sistemul solar? Nu. Fiinţele inteligente care sunt capabile să facă asemenea călătorii interplanetare sau, ar trebui spus, mai corect, interstelare, nu se interesează doar de planeta pe care locuim noi, ci de toate cele care există. Inclusiv de

Lună, unde chiar şi Dr. Carl Sagan, directorul proiectelor Viking, bănuia că ele şi-au construit baze proprii.

INCIDENTUL CIUDAT AL
SONDEI **MARINER IX**

Nu pot încheia aici referirile la faptele stranii de pe Marte legate, probabil, de prezenţe inteligente, fără să menţionez ciudatul incident al sondei spaţiale americane Mariner IX, când a ajuns în misiunea sa principală aproape de obiectivul fixat – planeta Marte.

Viking I şi Vinking II n-ar fi putut ajunge niciodată pe suprafaţa roşiatică a acestei planete, dacă Mariner IX n-ar fi trimis, în prealabil, sute de fotografii şi date precise despre compoziţia ei. Eşecul primei misiuni presupunea că nici următoarele nu-şi puteau atinge obiectivele.

La sfârşitul lui 1971 şi începutul lui 1972, Mariner IX şi navele sovietice Marte 2 şi Marte 3 încercau să

cerceteze natura misterioasă a Planetei Roşii. Pe 12 noiembrie, ziarele anunţau că, în timp ce o furtună de praf neobişnuită acoperea zone întinse de pe Marte, Mariner IX ajungea şi începea să facă fotografii în zonă. Camerele au funcţionat bine, dar rezultatele au prezentat imagini foarte slabe, difuze, fără valoare ştiinţifică, din cauza acelui fenomen neaşteptat. Chiar în acea zi a fost fotografiat Deimos, unul din cei doi sateliţi ai lui Marte, iar în primele zile din decembrie presa a primit şi a publicat una dintre imaginile, foarte şterse, ale lui Phobos, celălalt satelit marţian. În această ultimă imagine se vedea un crater mic, cu un diametru de şapte kilometri. Purtătorul de cuvânt din cadrul NASA, responsabil de programul Mariner, a informat, ulterior, că forma exactă a satelitului continua să rămână necunoscută. Misterul ei avea să fie dezvăluit numai de fotografiile trimise ulterior de modulele orbitale ale navelor Viking.

O zi mai târziu, pe 4 noiembrie, ziarele au anunţat că *„Mariner trimisese o fotografie cu detalii fantastice de pe Phobos”.*

„Cratere adânci, cu margini asemenea parapetelor şi altele mai mici cu ghizduri netede, mari suprafeţe pustii şi semănând cu solul lunar” erau detaliile cele mai importante, conchidea telegrama trimisă din Pasadena, California.

Aceste aprecieri au infirmat ipoteza schiţată de cei care, grăbiţi să explice originea lui Phobos şi Deimos, considerau că aceşti sateliţi erau artificiali, adică lansaţi în spaţiu de marţieni, pe post de staţii orbitale. Nimic din toate acestea nu este adevărat. În realitate, ei sunt, cum au descoperit Mariner IX şi navele Vinking, corpuri foarte mici (cu diametrul între zece şi douăzeci de kilometri), alcătuite din lavă solidificată.

Un cercetător argentinian a afirmat că originea lor ar putea fi, în oarecare măsură artificială, în sensul că amândoi ar putea fi rodul erupţiilor unor cratere vulcanice enorme, care au fost detectate pe suprafaţa surorii noastre din Sistemul Solar. În regiunea Nix Olimpica, de pildă, se

găseşte un vulcan mare şi stins, unde activitatea continuă totuşi. Dovada acestui fapt este că temperatura măsurată în împrejurimile lui este sensibil mai ridicată decât în alte zone. După părerea astronomului argentinian, unul din aceşti vulcani, pentru moment stins, ar fi putut, într-un trecut îndepărtat, să cutremure întreaga planetă cu erupţii monstruoase şi greu imaginabile, în stare să lanseze pe orbită două bucăţi de lavă incandescentă, care, mai târziu, s-au răcit treptat, învârtindu-se în jurul lui Marte. Trebuie să acceptăm că, ţinând seama de forţa de gravitaţie redusă şi de densitatea scăzută a atmosferei de pe planetă, această ipoteză este probabilă, deşi este mai simplu de acceptat că Phobos şi Deimos sunt asteroizi din centura care, aşa cum am spus, se află între orbita Planetei Roşii şi Jupiter. La un moment dat, amândoi sateliţii s-ar fi putut apropia suficient pentru ca Marte să-i poată atrage, în pofida forţei sale de gravitaţie redusă, o forţă care este, însă, mult mai puternică decât a celor două bucăţi de stâncă, al căror diametru nu depăşeşte 30 de kilometri.

Dar să continuăm cu cronologia zborului întreprins de sonda Mariner IX.

Când ea se pregătea să fotografieze planeta Marte, o uriaşă furtună de praf s-a dezlănţuit cu mare putere şi a acoperit planeta. Astronomii au declarat: *„este una dintre cele mai violente pe care le-am detectat* vreodată din întâmplare, se pare, furtuna a coincis cu sosirea sondei.

Nu cumva era un truc pus la punct de cineva sau ceva care nu dorea martori la anume *activităţi* de pe solul marţian?

Toată lumea ştiinţifică îşi făcea iluzii. Se va afla secretul? în acele zile, Dr. Carl Sagan a afirmat: *„Cred că avem un noroc fabulos. Consider că avem o ocazie excelentă să aflăm cauza acestor furtuni* Au trecut luni de zile şi subiectul n-a mai fost abordat în mod public. Se pare că aceste furtuni continuă să facă parte din misterul care învăluie enigmatica planetă Marte.

La 16 noiembrie, când cea mai mare surpriză nu se produsese încă, se primeau primele date procesate de

Mariner. Atunci s-a detectat întâia oară sursa de căldură internă existentă în zona Nix Olimpica, despre care am pomenit mai înainte.

Sonda spaţială a demonstrat că atmosfera planetei era alcătuită din anhidridă carbonică, iar în straturile cele mai înalte existau urme de oxigen. (Toate acestea aveau să fie, peste ani, cercetate în detaliu de navele Viking).

La 17 noiembrie, pe măsură ce intensitatea furtunii slăbea, foarte lent, calota polară din sudul lui Marte începea să fie vizibilă. Stratul de gheaţă zgrunţuros şi strălucitor a devenit vizibil pentru oamenii de ştiinţă, care au schimbat rapid unghiul camerelor fotografice, „observând că furtuna stranie îşi pierdea din intensitate11. Să remarcăm, odată în plus, faptul că personalul misiunii a folosit sintagma „furtună stranie”, un calificativ aparent lipsit de sens, dacă ar fi vorba despre unul dintre fenomenele obişnuite care se produc îndeobşte pe Marte.

Dar ştim cu toţii că nu este aşa. Furtunile marţiene nu ajungeau nicicând să acopere *toată* planeta, iar aceasta făcuse tocmai aşa. Cum se explică această întâmplare? Era întâia oară în mai bine de un secol de observaţie continuă. Iar acum, cu excepţia câtorva fotografii care prezentau unele detalii de la Polul Sud, aproape întreaga planetă rămăsese acoperită de nori denşi. Oare de ce?

Cu două zile înaintea celui mai straniu fenomen, a cărui protagonistă a fost chiar sonda Mariner IX, s-a aflat că pe Marte existau, fără nicio urmă de îndoială, apă şi vapori de apă. Într-o conferinţă de presă, care a avut loc pe 20 noiembrie, oamenii de ştiinţă au dezvăluit că *„exista apă sau vapori de apă pe emisfera sudică a lui Marte* Fireşte că apa n-a fost detectată cu ajutorul fotografiilor, ci cu aparatele care, trimiţând semnale ori făcând măsurători din interiorul navei spaţiale, au evaluat elementele existente la suprafaţa planetei, printre norii care nu îngăduiau să se vadă nimic.

Până la urmă, s-a petrecut ceva inimaginabil. Jurnalele de dimineaţă din principalele capitale ale lumii au anunţat la 24 noiembrie că *un obiect ciudat deviase de*

pe orbita sa normală sonda Mariner IX. Ceva (mereu acest *ceva)* extrem de strălucitor, care apăruse brusc în spaţiu, *înşelase* unul dintre aparatele direcţionale de navigaţie ale sondei americane, obligând-o să adopte o poziţie incorectă. Cercetătorii de la Pasadena au fost nevoiţi să lucreze multă vreme pentru a prelua din nou controlul aparatului şi a-l repoziţiona pe orbita stabilită.

Despre ciudatul vizitator s-a spus că era mai strălucitor decât steaua Canopus, pe care nava o folosea drept punct de referinţă în călătoria sa prin spaţiu.

Calculele efectuate a doua zi după evenimente de oamenii de ştiinţă care se ocupau de acest proiect au scos la lumină faptul că obiectul cu pricina era de o sută de ori mai strălucitor decât Canopus. Cu toate acestea, nu există în spaţiu niciun corp cunoscut cu aceste caracteristici, cu excepţia Soarelui, din cauza apropierii lui. Dar, dacă ar fi fost vorba despre steaua-ghid, identificarea ar fi fost foarte simplă şi ar fi însemnat că organizatorii proiectului au fost „păcăliţi”, neprevăzând ceea ce se întâmplase pe Marte când Mariner adoptase o anumită poziţie în spaţiu. Ca atare, nu fusese vorba despre un obiect cunoscut. Şi nici despre un astru.

A presupune, cum au încercat unele autorităţi, că nava deviase pentru a urma unul dintre sateliţii lui Marte ori planeta însăşi, ar însemna să-ţi baţi joc de opinia publică. Hotărât lucru, Mariner IX s-a întâlnit cu o altă navă interstelară, construită şi trimisă cu premeditare de o fiinţă gânditoare, cu siguranţă pentru a studia îndeaproape mecanismele navei pământene şi a obţine date concrete privitoare la scopurile voiajului său. Poate un vehicul extraterestru dirijat de aceleaşi inteligenţe care produc explozii atomice pe Pământ şi pe Marte.

Ajunşi aici, este important să facem o comparaţie interesantă. O mulţime de martori au descris OZN-urile drept corpuri foarte luminoase, atât de luminoase, că transformă noaptea în zi. Descrierea coincide din întâmplare cu ceea ce s-a spus despre tovarăşul necunoscut şi ocazional al sondei Mariner.

Câteva zile mai târziu, după ce spionul enigmatic descoperise ţelurile paşnice şi ştiinţifice ale sondei spaţiale, furtuna s-a risipit aproape total, iar la centrul de cercetări au început să sosească fotografii cu valoroase detalii de la suprafaţa lui Marte, utile pentru dezlegarea secretelor sale geologice.

Să analizăm atent întâmplarea. Un OZN se apropie, veghează mişcările sondei spaţiale şi, curând, dispare în furtună. Poate cineva să fie atât de încăpăţânat, încât să susţină că au fost simple întâmplări?

Câte întâmplări trebuie să aibă loc pentru a putea fi admise ca fapte certe? Nu este cumva la mijloc o încăpăţânare similară celei care l-a făcut pe Lavoisier să susţină că meteoriţii nu au cum exista? Planeta Roşie devenea obiectul unui nou mister. Nu degeaba s-au scris atâtea poveşti cu marţieni şi navele lor zburătoare!

Începea să se presupună că pe Marte avuseseră loc procese vulcanice similare celor de pe Pământ şi se menţiona amănuntul că unele fotografii arătau un canion uriaş, pe marginile căruia se zăreau aparente sisteme fluviale, tocmai când sovieticii ieşiseră din binecunoscuta lor muţenie, pentru a dezvălui soarta vehiculelor lor, Marte 2 şi Marte 3.

„Solul marţian nu este bun conducător de căldură. Măsurătorile au demonstrat că, la o adâncime de câţiva centimetri de suprafaţă, temperatura practic nu variază de la zi la noapte. La această adâncime, schimbările de la un anotimp la altul sunt mult mai mici decât cele înregistrate la suprafaţa solultii”, conchidea ştirea difuzată de agenţia sovietică de ştiri TASS.

Foarte laconică, agenţia afirma despre nava spaţială:

„Marte 2 a ajuns pe orbita marţiană la 27 noiembrie, iar Marte 3 la 2 decembrie.

Din prima navă a coborât o capsulă în care se afla steagul cu secera şi ciocanul.

Din cealaltă s-a desprins şi a ieşit la suprafaţă un pachet cu instrumente ştiinţifice, iar acestea au încetat să mai funcţionează la 20 de secunde după ce transmiseseră

imaginile nu prea clare ale unei furtuni de praf.

Nimeni n-a dat prea mare atenţie acestei ştiri scurte, în care se află semnificative ambiguităţi, cum ar fi acel *ceva* care s-a străduit să-l împiedice pe cel care nu era *special autorizat* să spioneze pe suprafaţa marţiană.

Este, de asemenea, de remarcat că Marte 3 a intrat pe orbită la 3 decembrie, când furtuna de praf care a afectat toată suprafaţa planetei se risipise total. Dar, după puţină vreme, nava rusească lansează pe suprafaţa Planetei Roşii o maşină mică, dotată cu cameră foto, care abia dacă a putut capta *„câteva imagini nu prea clare"* ale unei noi *„furtuni de praf.* Care furtună, dacă Mariner IX n-o detectează?

Iată că istoria se repetă. Dar mai este ceva.

Maşinăria a încetat să transmită la 20 de secunde după ce s-a desprins de nava purtătoare. Din ce cauză? Este de presupus că autorii ei au ţinut seama de caracteristicile atmosferei marţinene, astfel încât pachetul a fost corect echipat pentru a putea să evite inconvenientele aşezării pe scoarţă. Dar, cu toate că se luaseră toate măsurile de precauţie necesare, instrumentele au dat greş fără motive aparente şi au încetat să mai transmită. Au fost, oare, distruse, sechestrate ori blocate?

Să sublihiem şi faptul că totul se petrece la doar patru ani după ce sovieticii izbutiseră să coboare pe suprafaţa lui Venus. Un adevărat succes, fiindcă Venus este întotdeauna acoperită cu nori groşi; de aceea, suprafaţa sa ne era până atunci necunoscută. Presiunea este de 100 de atmosfere, ceea ce arată că la suprafaţa planetei condiţiile fizice sunt extreme. După câteva eşecuri, coborârea sondei se efectuează corect, astfel încât sonda Venera poate să transmită timp de 20 de minute, până ce este, în cele din urmă, distrusă.

Dar acestea nu se puteau întâmpla pe Marte. Îi cunoaştem suprafaţa. Atmosfera este rarefiată, incapabilă să provoace dificultăţi, dacă sonda spaţială este bine dotată. Şi, dacă a făcut faţă călătoriei prin spaţiu timp de

câteva luni, trebuie să conchidem că aşa şi era. Cum să ne explicăm atunci că, la doar câteva secunde după ce a coborât, sonda a încetat să transmită? O stricăciune neprevăzută? Posibil. Dar atunci n-au sens fotografiile care arată o furtună de praf. Totul se complică.

Mariner se pregătea să se plaseze pe orbita lui Marte pentru a fotografia planeta, dar suprafaţa marţiană a fost acoperită de o furtună stranie, care s-a risipit numai când alt aparat, necunoscut, s-a apropiat şi a privit, convingându-se de scopurile paşnice ale obiectului venit de pe Pământ. Sondele Marte 2 şi Marte 3 nu reprezentau un pericol prea mare; dacă ar fi avut aparate foto, ar fi captat aceleaşi imagini ca şi Mariner. Să notăm faptul că acel *ceva* detectase deja că atât sonda americană, cât şi cele ruseşti aveau origine şi structuri similare şi se putea deduce cu uşurinţă că misiunile lor erau similare, dacă nu identice.

Dar, dacă instrumentele de cercetare se apropie de sol, atunci lucrurile se schimbă. Una e să fotografiezi de la 1 400 de kilometri şi alta e de la 500 de metri. Detaliile diferă. Şi poate că existau lucruri pe care *nu trebuia să le vedem atunci.* Ori poate că s-au îndoit de adevărata natură a vehiculului. Au crezut că are intenţii războinice? S-au întrebat de ce cobora? Sau, cel puţin, de ce încerca s-o facă?…

Furtuna de praf s-a dezlănţuit tocmai când aparatul de fotografiat începea să înregistreze imagini ale solului. Condiţiile atmosferice nu permit să se distingă cu precizie solul marţian. „Aceeaşi crimă, aceeaşi pedeapsă”, cum mi-a spus un prieten american care studia fenomene ciudate, când i-am povestit incidentul. Câteva secunde mai târziu, centrul de control din Rusia pierde în chip inexplicabil contactul cu sonda. Totul era corect, până când sonda a dispărut. O dispariţie care dă un sprijin substanţial ipoteze noastre.

Ajunşi în acest punct, trebuie să amintim că, pe când se roteau în jurul Pământului, unii sateliţi artificiali au primit vizite stranii şi au avut loc fenomene nu mai puţin

bizare. Unii sateliţi au dispărut zile la rând, fără a mai putea fi detectaţi, reapărând după aceea, la fel de inexplicabil. Alţi sateliţi şi-au schimbat orbita fără cauze aparente. De asemenea, nu putem uita observaţiile astronomice făcute de satelitul de comunicaţii Eco 1, care a avertizat că un corp straniu îl însoţea în drumul său stelar. Ca să nu mai vorbim despre mărturiile astronauţilor: fotografii şi filme demonstrează că, încă de la începuturile zborurilor spaţiale, călătorii noştri au văzut alunecarea tăcută în plin spaţiu cosmic a unor aparate extraterestre care demonstraseră că erau dirijate de ceva inteligent. Cum să se mai îndoiască?

Alberto Romero, un argentinian rezident în Brazilia, preşedintele Grupului de Cercetări Aerospaţiale Zenith, cu sediul în Bahi a, spunea:

„Cum este posibil ca, dispunând de computere care veghează – zi şi noapte – mişcarea a 2.500 de obiecte artificiale care se rotesc în jurul Pământului oricare se află în sistemul solar, trimise de mâna omului, nu s-a putut identifica obiectul care a deviat sonda Mariner IX, când încerca să facă fotografii?”

Dacă analizăm această problemă cu atenţie, constatăm că fiecare dintre misiunile terestre trimise către Marte – inclusiv sondele Viking – au fost în miezul unui nou mister, însă au transmis foarte puţine informaţii. Şi acest mister n-are nicio legătură cu cel pe care îl aşteptăm cu atâta nerăbdare – dovada definitivă. Există sau nu viaţă pe Marte? Poate că va trebui să mai treacă multă vreme până vom obţine răspunsul.

Apendice I

O PLANETĂ DISTRUSĂ ÎN **SISTEMUL SOLAR?**

Am afirmat că între orbitele descrise de Marte şi Jupiter în jurul Soarelui există o zonă unde se mişcă mulţi vagabonzi spaţiali: *asteroizii.* Primul dintre ei a fost descoperit de astronomul italian Giuseppe Piazzi de la Observatorul din Palermo (Sicilia, Italia), la 1 ianuarie 1801; i-a pus numele Ceres. Începând din acel moment, au fost descoperiţi tot mai mulţi asteroizi. De mare interes

este cazul astronomului german Maximilian Franz Joseph Cornelius Wolf[17], care a descoperit nu mai puţin de 216.

Dimensiunile lor sunt reduse. Cel mai mare, Ceres, are un diametru de 780 de kilometri, iar lui îi urmează Pallas cu 490 de kilometri, Vesta cu 390 şi Juno cu 190. Cu toate acestea, numărul corpurilor cu un diametru de peste 100 de kilometri este mic. Cei mai mulţi nu au un diametru mai mare de cinci kilometri.

În baza numeroaselor calcule, s-a stabilit că numărul total al asteroizilor ar putea fi de circa 600.000. Oricum, ei au, în total, a suta parte din masa totală a planetei Mercur.

Originea asteroizilor a devenit subiect central de studiu imediat ce au fost descoperiţi. De aceea, la începutul secolului XIX, astronomul Olberts a lansat ipoteza că ar fi vorba despre resturile rămase de la o planetă distrusă de violente cataclisme interioare. Dar, după calcule matematice, această probabilitate este greu de demonstrat. Cu trecerea timpului, s-a spus că presupusa planetă ar fi fost distrusă de o serie de explozii succesive. Dar problema originii asteroizilor continuă să-i frământe pe oamenii de ştiinţă.

Un lucru este limpede: aceste corpuri sunt rămăşiţele unei planete care a existat în Sistemul Solar într-un trecut foarte îndepărtat. Din ce pricină s-a dezintegrat? Nu ştim.

Calculele dinamice făcute de vestitul om de ştiinţă M.W. Ovenden la jumătatea secolului trecut aduc date noi. După acesta, este dovedită existenţa în trecutul îndepărtat a unei planete cu o masă de 9 ori mai mare decât a Pământului.

Calculele lui Ovenden au fost ferm confirmate ceva mai târziu, când s-a descoperit că toate acele comete care au o orbită extrem de lungă (aparent) sunt resturile rezultate din dezintegrarea unei planete similare, care ocupa orbita actualului inel de asteroizi. Această dovadă se baza pe distribuţia fiecărui element orbital al celor 60 de comete cu perioadă extrem de lungă, care au putut fi

17 Max Wolf- cunoscut astronom (1863-1932), fondatorul şi directorul Observatorului din Konigsthul, Heidelberg, Germania

observate cu precizie şi a căror luminozitate se intensifica, dacă efectele perturbaţiilor din fluxul galactic se deplasau în timp până la epoca indicată pentru dezintegrare[18].

Cu toate acestea, nu cunoaştem motivul exact pentru care o planetă din Sistemul Solar s-a dezintegrat, risipindu-şi numeroasele resturi de materie în spaţiu. Perturbaţii geologice? O serie de erupţii vulcanice dezlănţuite pe toată suprafaţa planetei? Un război nuclear dezlănţuit de fiinţe inteligente, dar iresponsabile, care ne depăşeau prin vechime şi tehnologie?

În domeniul ipotezelor totul este posibil.

Singurul fapt sigur este că în trecut a existat o planetă care nu se mai află în Sistemul Solar. Şi încă de multă vreme!

Apendice II **TEORII** DESPRE

ANTI MATERIE

S-au spus multe despre antimaterie: că există universuri alcătuite din acest soi de *antisubstanţă* şi că un bloc de antimaterie ar putea ajunge să se ciocnească cu Pământul. Pentru a lămuri aceste bănuieli şi a oferi o imagine exactă a antimateriei, am să citez articolul semnat de Walter Sullivan într-un ziar de dimineaţă, *La Nación* din Buenos Aires, în ziua de 2 ianuarie 1975:

„NEW YORK. Existenţa unei „substanţe" cu viaţă scurtă, formată prin sinteza dintre un proton şi particula sa atomică opusă, antiprotonul, pare să fie confirmată de experienţele făcute în Laboratorul Naţional Brookhaven, de lângă Upton, Long Island.

Experienţele au fost realizate de Dr. T.E. Kalogeropoulos de la Universitatea din Syracuse şi de colegii săi de acolo, dar şi în centrul de cercetări nucleare Demokritos, din Atena. Dacă se confirmă, aceste concluzii tentante ar putea ajuta la identificarea formaţiunilor de antimaterie din Cosmos.

O chestiune fundamentală în cosmologie este existenţa / inexistenţa de sisteme stelare întregi, ori

---

18 Concluzie preluată din *A Former Major Planet of the Solar System*, de Thomas C. van Flandern, U.S. Naval Observatory, Washington, 1976.

galaxii, alcătuite din antimaterie.

Se ştie de multă vreme că, rezultat al experienţelor de divizare a atomului, fiecărei particule de materie obişnuită, cum ar fi protonul, neutronul şi electronul, îi corespunde o particulă «opusă» de antimaterie, ale cărei caracteristici corespund imaginii gemenei sale, reflectată într-o oglindă.

Astfel, când protonul are o încărcătură electrică pozitivă, antiprotonul are o încărcătură negativă.

Noile experimente despre care s-a vorbit în ediţia de azi a Physical Review Letters *se leagă doar indirect de descoperirea a doua noi particule, descrisă în acea publicaţie la începutul lunii. Se crede că ultimele descoperiri vin în sprijinul ipotezei că protonii şi antiprotonii pereche se menţin uniţi prin forţa nucleară.*

Această forţă menţine unit şi tandemul proton-neutron, formând deutronul, care este nucleid hidrogenului «greu».

Se ştie de foarte multă vreme că, atunci când două asemenea particule antitetice, cum sunt protonul şi antiprotonul, se apropie una de alta, se anihilează reciproc, mistuindu-se în ploaia de particule cu viaţă scurtă şi raze gamma.

Cu toate acestea, dr. Iosifăbapiro, de la Institutul de Fizică Teoretică şi Experimentală din Moscova, argumentează de mulţi ani că, înainte de a dispărea, aceste particule ar putea «forma o pereche» cu altele.

În asemenea circumstanţe, particulele ar involua în urma unei succesiuni de stări de energie, emiţând raze gamma cu lungimi de undă caracteristice, care ar marca fiecare etapă a dispariţiei lor. Acesta este procesul de involuţie tipic al unui nucleu obişnuit.

Până acum, experimentele sugerează că razele gamma sunt emise într-o succesiune de lungimi de undă caracteristice, aşa cum este de aşteptat în această involuţie. Dacă faptul se confirmă, căutarea trădătoarelor raze gamma în diferite locuri din Cosmos ar putea revela zone unde materia şi antimateria luptă între ele.

Dr. Thomas Applequist de la Universitatea Harvard bănuieşte că cele două noi particule a căror descoperire de luna trecută a făcut senzaţie printre fizicieni, sunt formate de un quark de tip e (denumit de fizicieni ***eh*** *arme****d)*** *care face pereche cu antiparticula sa.*

«Charm» este o proprietate ipotetică a unei particule subatomice, a cărei existenţă n-a fost confirmaţă încă.

Aceasta este explicaţia cea mai acceptată în prezent pentru particidele necunoscute, însă luna trecută s-au formulat şi alte ipoteze.

Cei doi cercetători care au descoperit simultan aceste particule, amândoi din California, au numit noile particule PSI3100, PSI3700 şi particule].

Un grup de cercetători de la Universitatea Brown a emis teoria că PSI 3100 este perechea unei particule (Omega Minos, descoperită în 1964) şi geamăna sa din antimaterie. PSI 3700 ar fi atunci starea cea mai înaltă de energie a aceleiaşi particule. O teorie similară a fost prezentată şi la Brookhaven.

Autorii experimentelor luptă acum de o parte şi de alta a Atlanticului pentru a ajunge să dea primii răspunsurile corecte".

În 1978, a fost inaugurat Centrul European pentru Cercetări Nucleare (CERN) cu sediul în Geneva. Acolo a fost produs, chiar în anul înfiinţării, antitritiul şi, în 1981, s-a realizat contactul controlat între materie şi antimaterie.

Ulterior, Stan Brodsky, profesor de fizică la Universitatea Stanford, şi un inginer fizician chilian, Ivân Schmidt, şi-au unit forţele în 1992 şi au formulat o metodă pentru producerea de antiatomi, descoperind modul de a uni antiprotoni şi antielectroni. Pentru a experimenta rezultatele lor teoretice, celor doi li s-a alăturat Charles Munger, lucrând de la Chicago. Mai târziu, fizicienii europeni de la CERN

au dorit să participe şi ei şi astfel s-a format o echipă multinaţională, în frunte cu Walter Delert, echipă al cărei obiectiv principal era să facă experimente în vederea

creării unui antiatom.

La 4 ianuarie 1996, oamenii de ştiinţă de la CERN au anunţat că obţinuseră cu succes, printr-o metodă experimentală, nouă antiatomi de hidrogen. Atomul de hidrogen a fost foarte important în studierea comportamentului materiei obişnuite, astfel încât producţia de antihidrogen deschide uşa cercetării proprietăţilor antimateriei şi posibilităţilor de a verifica unele principii fizice fundamentale.

Cât priveşte existenţa antimateriei în Univers, fizicienii au căzut de acord că, în teorie, în momentul Big Bang ar fi trebuit să existe cantităţi egale de materie şi antimaterie şi că antimateria a dispărut treptat, din cauza fenomenului pe care fizicianul Andrei Saharov, referindu-se la o mică asimetrie din legile fizicii, l-a numit în 1967 „violul CP”. Această asimetrie trebuie să fi apărut în prima secundă de după Big Bang. Conform Teoriei Unificate a Fizicii, forţele fizicii pe care le cunoaştem astăzi aşa cum sunt erau contopite într-una singură, reprezentată în ceea ce se numeşte particula X. Mai târziu, când Universul s-a răcit şi particulele X au involuat, unul dintre efecte a fost cel al asimetriei: numărul particulelor a crescut dramatic, în vreme ce acela al antiparticulelor a scăzut tot mai mult. Conform acestei teorii, particulele şi antiparticulele s-ar fi amestecat, anihilându-se într-o explozie de raze gamma. Din acest motiv, fizicienii, printre ei şi prestigiosul Stephen Hawking, consideră că Universul actual nu conţine antimaterie. Şi, mai mult, ei susţin că ipotetica existenţă a unor galaxii şi antigalaxii, ori a unui univers şi antiunivers intră în contradicţie cu legile fizicii. Cu toate acestea, fizicienii suedezi

H.Alfven şi O. Klein sugerează că ar fi posibil, dar că, la

nivelul cunoştinţelor pe care le avem acum, această ipoteză este pur şi simplu ştiinţifico-fantastică.

Pe această temă apar numeroase întrebări. De exemplu, este încă un mister faptul că universul nu a intrat în colaps, ţinând seama că materia şi antimateria se anulează de cum intră în contact. Cum de a supravieţuit materia acestui contact, pentru a forma Universul pe care îl cunoaştem astăzi? De ce a fost şi este condamnată antimateria să se stingă?

Cercetările au depistat antimaterie aproape de centrul galaxiei nostre. Este atât de departe, încât nu este posibil să fi ajuns vreodată până la Pământ, cel puţin aşa cred cei mai importanţi oameni de ştiinţă. Ei susţin, cum am făcut şi eu mai sus, că, în presupusul ei itinerar spre Pământ, întâlnirea antimateriei cu praful cosmic constituit din materie ar distruge-o înainte de sosire.

Ceea ce se ştie sigur este că nici pe Pământ, nici în restul sistemului solar, inclusiv pe Soare, nu există nicio sursă de antimaterie. Soarele trimite spre planeta noastră electroni şi protoni care trec prin atmosferă şi constituie particule de materie obişnuită. În plus, se ştie că este foarte improbabil ca stelele şi materia interstelară să conţină antimaterie, pentru că, dacă ar fi aşa, am fi martorii unor intense radiaţii gamma, ca rezultat al impactului dintre antimaterie şi materia cu care intră în coliziune. Dar acest lucru încă nu s-a întâmplat.

Epilog

72 DE IPOTEZE

DIN TUNGUSKA

Ipotezele pe care le prezentăm în această carte se adaugă lungii liste publicate de *Priroda*, revista oficială a prestigioasei şi apreciatei Academii de Ştiinţe din Moscova. În continuare, reproducem această listă, ca şi ipoteza deosebit de surprinzătoare a scriitorului francez Jacques Bergier.

IPOTEZE

1. Explozia atomică a unei nave spaţiale venită de pe planeta Marte (1946).

2. Aterizarea unei nave spaţiale dotată cu frâne cu reacţie (1950).
3. Decolarea unei nave spaţiale după o scurtă escală pe Pământ (1951).
4. Sosirea unei nave spaţiale de pe Venus într-un moment favorabil
(1958) .
5. Navă spaţială acoperită cu un strat de cupru (1958).
6. Aparat automat trimis într-o misiune de spionaj de pe Venus
(1959) .
7. Rachete prevăzute cu porţi şi fante, ceea ce explică forma găurii pe care au perforat-o (1960).
8. Explozie atomică, probabil cu uraniu, din cauze necunoscute (1961).
9. Cădere, aterizare ori dezintegrare a unei farfurii zburătoare (1961).
10. O rază de lumină foarte puternică, provenită de pe steaua 61, Lebăda (1964).
11. Nava care îl aduce pe Pământ pe „omul zăpezilor11 (1965).
12. Navă spaţială cu „timp negativ” (1965).
13. Coliziune între două sau trei nave spaţiale (1966).
14. Navă căzută accidental, în vreme ce survola Pământul (1967).

Dintre aceste ipoteze, cea mai veche este cea care presupune sosirea unor marţieni. Este susţinută de scriitorul A.P. Kazanţev. Dar alţi cercetători estimează că Pământul şi Marte aveau, în 1908, poziţii puţin favorabile unui zbor de acest tip.

S-a susţinut ipoteza că membrii echipajelor de pe presupusele nave spaţiale au supravieţuit şi se ascund printre pământeni.

Supoziţiile care se referă la sosirea mai multor nave, dintre care una care şi-a schimbat ruta, sunt greu de acceptat din pricina dovezilor inconsistente culese la locul „prăbuşirii”. Există, totuşi, o încercare de a explica multe fenomene misterioase din secolul XX, care pleacă de la

acest punct de vedere. Ipoteza 5 este falsă, fiindcă în bazinul râului Tunguska s-au descoperit deopotrivă cupru, lantaniu, germaniu şi iterbiu.

Esenţial în ipoteza 12 este fenomenul „timpului negativ”. Dar pare foarte greu de dat o explicaţie plauzibilă acestei curajoase teorii.

Ipoteza 10 este singura care nu se referă la nave spaţiale. Ea invocă noi descoperiri ştiinţifice şi tehnice.

IPOTEZE **LEGATE DE „ANTIMATERIE”.**

15. Căderea pe Pământ a unei bucăţi de antimaterie, un „antimeteorit” (1947).
16. Distrugerea în atmosferă a unei mari cantităţi de antimaterie (1958).
17. Fenomen analog distrugerii presupusei planete Phaeton (1959).
18. Distrugerea unui „antimeteorit”, care ar explica prezenţa carbonului radioactiv (1965).

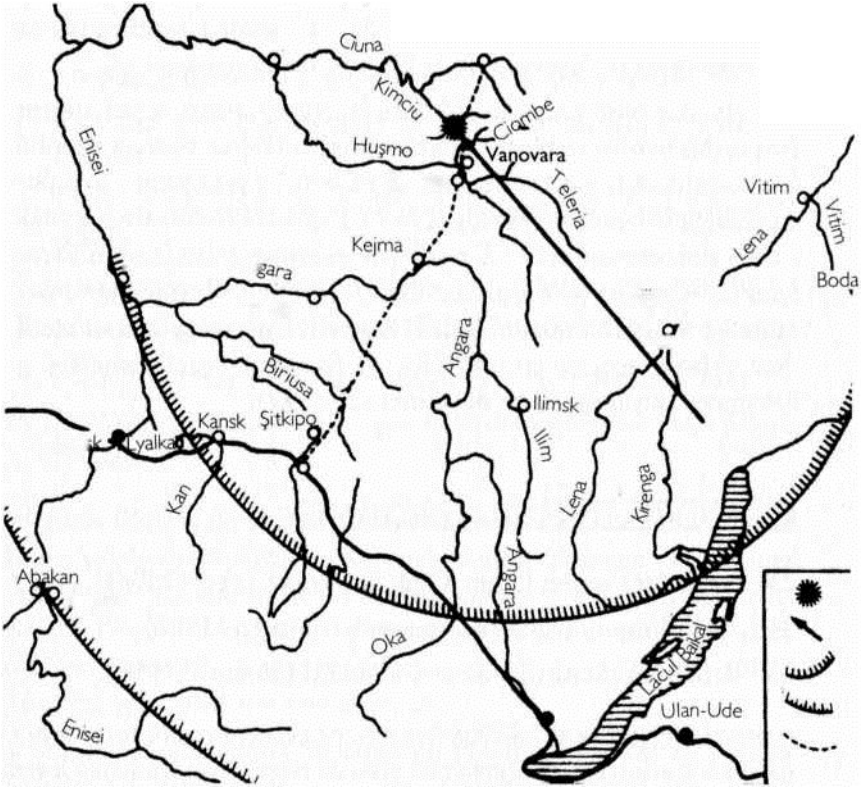

Streika

Podkamennaia
Ţunguska
Teteria

Eniseisk Ar*u*

Nijnii-Karelinsk **o** *n* Kirensk

Krasnoiar:

Minusinsk

Irkutsk

Hartă trasată de E.L. Krinov a regiunii situate între râul Tunguska şi Lacul Baikal, unde în a doua jumătate a secolului XX – în mod curios ori, poate, nu întâmplător – Uniunea Sovietică şi-a instalat una dintre cele mai importante baze de lansare a rachetelor de cercetare spaţială. Harta a fost trasată după expediţia din 1929 – 1930. Krinov a dedus că OZN-ul a avut o rută de zbor de la SE la NV. Semne pe hartă: I. epicentrul exploziei; 2. traiectoria OZN; 3. limita până la care fenomenul a fost vizibil; 4. limita percepţiei auditive a exploziei; 5. ruta expediţiei din 1929 – 1930.

19. Fenomen static: probabilitate de 1/7 (1966).
20. Obiect stelar de materie „supercompactă" (1966).
21. Meteorit obişnuit, însoţit de un mic satelit de antimaterie (1968).
22. Transformarea timpului, spaţiului şi a gravitaţiei în energie (1968).

Sosirea din Cosmos a unui bloc mare de antimaterie este prima ipoteză din această serie. Antimateria ar fi putut cauza mari ravagii.

Dar absenţa unui crater în sol duce la presupunerea că distrugerea s-a produs înainte ca blocul de antimaterie să fi luat contact cu solul. S-a dovedit că se găsiseră izotopi de carbon 14 prea puţini în raport cu energia eliberată de explozie. Aşa s-a ajuns la îndrăzneaţa ipoteză a celor doi meteoriţi (21). Un fizician american a luat în considerare fenomenul nu ca pe o realitate fizică, ci ca pe o abstracţiune matematică cu o probabilitate de 1/7. Autorii mai experimentaţi consideră dificilă această critică,

dacă îşi fundamentează ipotezele pe fenomene puţin explicate de ştiinţă (20 şi 22).

IPOTEZE. UGIOASE

23. Coborârea zeului Ogda. Ogda înseamnă înger (1908).
24. Zborul unui dragon de foc numit Gornitei (1908).
25. Repetarea catastrofei de la Sodoma şi Gomora (1950).

Ipotezele religioase se bazează frecvent pe existenţa unor forţe supranaturale şi sunt, ca atare, cele mai greu de negat. Presupunerea legată de zeul Ogda, prima în ordine cronologică, a fost formulată de băştinaşi. Acest zeu are o imagine demonică de „pasăre de fier" asemănătoare dragonului Gornici. Are, în plus, şi particularitatea că zborul său provoacă furtuni. Ipoteza 24 compară fenomenul tungus cu celebrele episoade ale cărţii *Les Etres* (în trad. Creaturile) Se caută explicaţia în multe fenomene misterioase din Antichitate, cum ar fi, de pildă, frescele de la Tassili, terasa de la Baalbeq, construcţiile din jurul lacului Titicaca etc.

IPOTEZE **GEOFIZICE**

26. Explozia unuia sau a mai multor fulgere în lanţ (1908).
27. Cutremur care a provocat o vibraţie a aerului (1908).
28. începutul războiului împotriva japonezilor, semnalat de un tir de artilerie (1908).
29. Uragan obişnuit ori o tornadă urmată de un incendiu (1928).
30. Explozia unei fabrici unde se prelucrau diamante artificiale (1958).
31. Explozia unui nor de ţânţari cu dimensiunea de 5 kilometri pătraţi.
32. Iradierea electrică a ionosferei, provocată de un meteorit (1962).
33. Formarea unui gaz explozibil la trecerea unui meteorit (1962).
34. Cataclism inexplicabil la antipozii globului terestru (1964).

35. Explozie de metan ori alt gaz în timpul formării unui fulger (1967).

Ipotezele 26, 29, 34 şi 35 nu necesită comentarii. Pe când ipoteza 31, cu privire la explozia unui nor de ţânţari, aparţine unei echipe de lucrători care au fost literalmente acoperiţi de muşcăturile acelor insecte. Dar nu este posibil ca un nor de ţânţari de mare densitate să ia foc. Ipoteza 32 despre producerea unei descărcări electrice între ionosferă şi pământ n-a fost respinsă.

În ceea ce priveşte ipoteza 34, explicaţia ei este următoarea: s-a produs o explozie de dimensiuni colosale în Strâmtoarea Drake, care separă Antarctica de Ţara de Foc, dar care n-a fost văzută de nimeni. Perturbaţiile aeriene şi seismice au făcut ocolul Pământului şi au provocat catastrofa din Tunguska.

În romanele fantastice găsim mereu ipoteze cosmogonice. Într-un roman pe această temă se afirmă că explozia s-a datorat instalaţiilor de înaltă presiune folosite clandestin la fabricarea diamantelor sintetice.

Cercetătorul Alexei Zolotov (cu pălărie şi barbă) alături de unul dintre colegii săi (neidentificat), colectând – în cursul unei expediţii din 1960 – probe de teren, în timp ce observa că, după ce făcuse săpături de aprobe jumătate de metru, încă se mai observau urmele unei deflagraţii. Solotov, cunoscut academician, era pe atunci directorul Institutului de Cercetări Geofizice din Uniunea Sovietică.

IPOTEZE CU

36. Aerolit colosal care s-a descărcat electric (1908).
37. Căderea unui mare meteorit în bazinul Tunguskăi (1922).
38. Vârtej provocat de descompunerea în aer a unui meteorit (1925).
39. Meteorit care zbura tangent cu Pământul şi şi-a continuat zborul în Cosmos.
40. Coliziune între Pământ şi un nor foarte dens de praf cosmic (1932).
41. Meteorit care a produs un crater, devenit ulterior o

mlaştină
(1959) .

42. Catastrofă cauzată de unda de expansiune a unui meteorit zburător (1959).
43. Ploaie cu pietre meteoritice (1959).
44. Unda de expansiune a unui meteorit care a dispărut înainte de a atinge Pământul (1959).
45. Explozie termică după dispariţia subită a unui meteorit de gheaţă
(1960) .
46. Meteorit cu o compoziţie puţin obişnuită, de exemplu, gheaţă (1958)
47. Nor de praf cosmic condensat (1962).
48. Dispariţia unui meteorit prin frecare cu aerul (1964).

E bis. – IPOTEZE CU
(apocrife)

49. Bolid luminos care ar fi trecut pe deasupra Olandei (1908).
50. Meteorit de mari dimensiuni, care ar fi căzut în râul Ketty (1958).
51. Meteorit care a ricoşat pe pământ în direcţia nord (1958).
52. Meteorit din fier, care a ars după ce a explodat în bucăţi (1959).
53. Meteorit din piatră încă nedescoperit, care se găseşte probabil în albia râului Ciurghim (1959).
54. încărcătură electrostatică a unui meteorit care a provocat distrugerea taigalei (1959).
55. Coliziune a doi meteoriţi în văzduh (1959).
56. Explozia unui meteorit în multe fragmente, care s-au

ciocnit apoi între ele (1959).

57. Mic meteorit căzut deasupra unei păduri nepopulate (1960).
58. Meteorit din carbon, care a ars în contact cu oxigenul (1966).
59. Meteorit distrus de căldura rezultată din fricţiunea cu aerul (1967).
60. Meteorit cu o traiectorie dinspre apus care s-a prăbuşit în bazinul Tunguskăi Inferioare (1968).

Oamenii de ştiinţă contemporani cred că fenomenul tungus a fost cauzat de căderea unor meteoriţi. Cercetătorii de la Observatorul din Irkutsk cred că a fost o explozie în aer. Ipotezele 37, 39 şi 42 îi aparţin lui L.A. Kulik. Ipoteza 41 este a astronauţilor din anii ’40.

Ipoteza 43 aparţine unui geolog şi explică formarea unui mare număr de găuri chiar în mijlocul craterului. Ipotezele 40 şi 47, ale academicianului V.I. Vernadskii, lămuresc de ce sunt amurgurile atât de întunecoase după căderea meteoritului.

IPOTEZE CU COMETE

61. Căderea unei comete ori planete deasupra râului Angara (1908)
62. Coliziune între Pământ şi o altă planetă importantă (1934).
63. Cometa Ainke, care se afla în 1908 aproape de Pământ (1958).
64. Descompunerea unor radicali liberi, explozie chimică (1960).
65. Explozia termică a nucleului unei comete de gheaţă şi evaporarea (1960).
66. Aceeaşi cometă care a provocat dispariţia Atlantidei (1963).

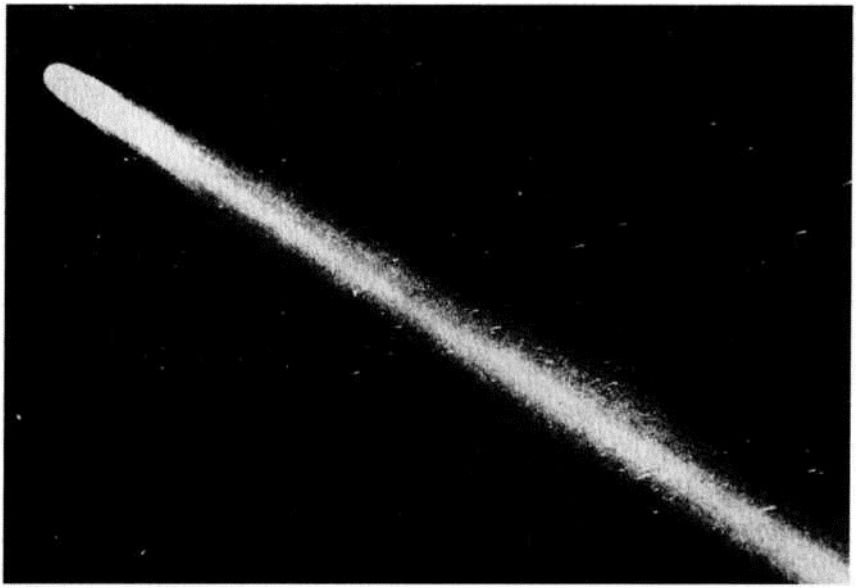

Cometa Halley, fotografiată în 1910 dintr-un observator astronomic. Printre ipotezele schiţate pentru a lămuri cauzele enigmei Tunguska, unii au afirmat că fenomenul a fost produs de intrarea nucleului unei comete necunoscute în atmosfera terestră. O asemenea posibilitate este aproape total improbabilă, fiindcă în 1908 astronomia era suficient de dezvoltată pentru a putea prevedea cu multă vreme înainte trecerea unei comete prin sistemul solar.

67. Explozia mecanică a miezului cometei (1964).
68. Cometa 1874 ÎI ar fi provocat la intrarea în atmosferă o undă de şoc (1965).
69. Disocierea apei într-o cometă şi explozia gazului fulminant (1966).

Primul care a emis acest tip de ipoteze a fost un deţinut politic al cărui nume este încă necunoscut. El a

explicat că, înainte cu câteva minute de producerea catastrofei, văzuse o cometă. Dar această ipoteză nu mai revine în literatura ştiinţifică decât după 1934. Trebuie observat că, în conformitate cu ideile din acea perioadă, primul om de ştiinţă care a cercetat meteoritul tungus, Leonid A. Kulik, nu făcea o distincţie clară între *cometă* şi *planetă.*

Abia în 1960, mai mulţi oameni de ştiinţă au putut demonstra că entitatea cosmică în chestiune zbura cu o viteză enormă înainte de a se ciocni de Pământ şi că avea o compoziţie friabilă, instabilă. În general, asemenea proprietăţi au cometele compuse din atomi de gaz congelat. Ipotezele 65 şi 68 încearcă, pur şi simplu, să construiască un scenariu plauzibil pornind de la premisa instabilităţii entităţii cosmice. Alte ipoteze, ca de exemplu 66, sunt evident baroce. Ipotezele 64,65, 67 şi 68 vorbesc despre dezintegrarea atomilor unei comete şi despre transformarea energiei sale chimice prin formarea unei unde.

Ipoteza cea mai populară este cea a unei explozii mecanice, din cauza presiunii aerului.

IPOTEZE **SINTETICE**

70. Un meteorit de gheaţă care s-a disociat; arzând, ar fi provocat o reacţie termonucleară (1961).
71. Zbor cosmic care a utilizat antimateria şi configuraţia planetei drept camuflaj (1963).
72. Cometă din antimaterie care a traversat atmosfera (1965).

Există, fireşte multe alte ipoteze, dar ele nu sunt, în ultimă instanţă, decât variante ale celor expuse aici.

IPOTEZELE LUI JACQUES BERGIER

Jacques Bergier

Jacques Bergier s-a născut la Odesa, Ucraina în 1912; în 1920, Războiul Civil care a urmat Revoluţiei din Octombrie a obligat familia Bergier să emigreze la Krzemieniec, Polonia.

Acolo, Jacques s-a dovedit a fi un copil supradotat. Înainte de a începe şcoala primară, a învăţat engleza, franceza, germana, fizica şi matematica de unul singur, la biblioteca locală.

În 1925, s-a mutat cu familia la Paris, unde s-a stabilit definitiv. După bacalaureat, a studiat la Sorbona, devenind inginer chimist.

Pe lângă ştiinţă (a lucrat alături de savantul André Helbronner, pionier al cercetării nucleare), a fost interesat de literatura ştiinţifico-fantastică americană şi rusă şi de Kabbala (a studiat alături de rabini). Helbronner i-a demonstrat că, pe lângă laboratoarele de chimie şi fizică, mai exista şi arta liberală a „alchimiei11, care *„era şi ea purtătoare a adevărului1.* Astfel, Jacques Bergier a început să studieze în profunzime arta alchimiei, căreia i-a dedicat o parte din cartea *Dimineaţa vrăjitorilor,* înaintând o ipoteză despre cele întâmplate în Tunguska, pe care o voi transcrie în continuare, şi care, venind de la un om de ştiinţă de talia lui, este dintre cele mai neliniştitoare.

„Pot exista alte opinii? Dacă nu este nicio cometă, nicio navă spaţială, ce s-a întâmplat?

Mai rămân două ipoteze. Una, susţinută de oamenii de ştiinţă americani şi ruşi. Cealaltă, a mea. Conform

primilor, explozia din 1908 ar fi fost provocată de un fragment de antimaterie venit din alt univers. Experienţele de laborator au demonstrat că există altă materie, diferită de cea pe care o cunoaştem, cu nuclee negative înconjurate de electroni pozitivi. Această antimaterie se distruge în contact cu materia noastră. Ar fi un fragment din cel care a explodat în Siberia. O asemenea ipoteză este oarecum fantezistă. Cea pe care o propun eu şi de care mă declar răspunzător e mai puţin fantezistă. Oamenii de ştiinţă trimişi în exil în Siberia se bucurau, după cum se ştie, de o oarecare autonomie. Unii dintre ei se interesau cu pasiune de lucrările lui Curie cu privire la radioactivitate şi de ale lui Einstein cu privire la echivalenţa masă-energie. Nu este, oare, posibil ca un grup de-al lor să fi descoperit o cale de a elibera energia atomică? Fireşte, pare contrar

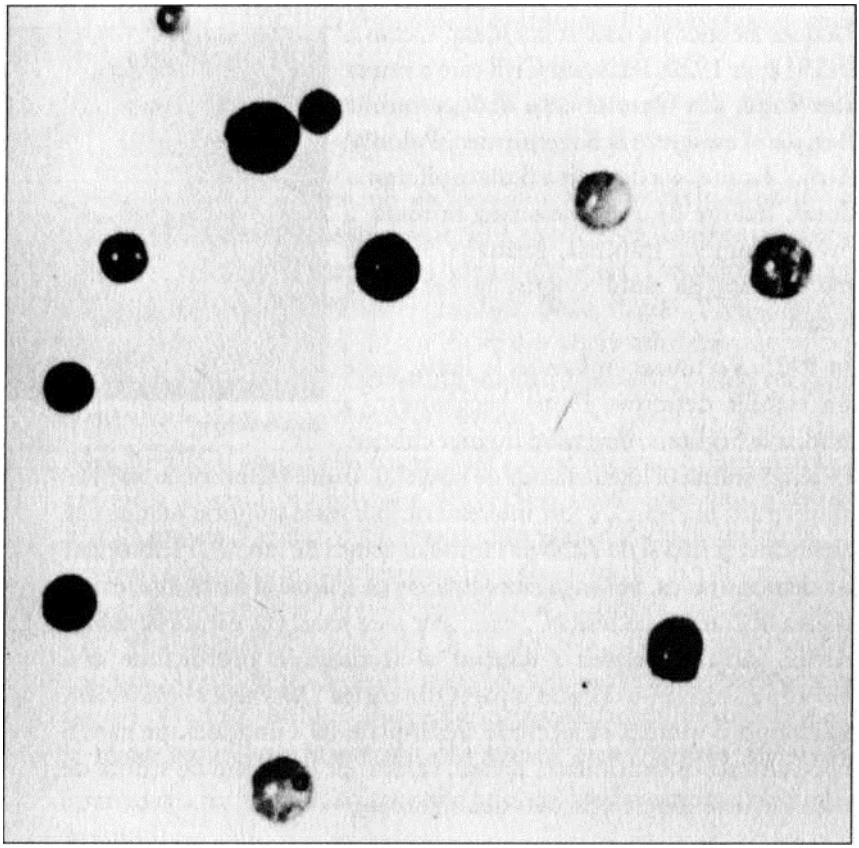

O infinitate de mici sfere sau „lacrimi” au fost adunate cu grebla pe tot perimetrul unde explozia a distrus pădurea, a nimicit case, a ucis animale şi fiinţe umane. Unele conţin fier, altele sunt silicaţi. Dar trebuie subliniat că, încă de la primele explozii atomice experimentale realizate în deşertul Álamo Gordo din Statele Unite, se ştie că asemenea particule sunt rodul reacţiilor atomice. Dovedeşte faptul acesta, oare, ipoteza lui Jacques Bergier, că în 1908 oameni de ştiinţă ruşi exilaţi în Siberia au provocat o explozie nucleară?

Francezul Jacques Bergier (1912 – 1978) propune o ipoteză surprinzătoare pentru enigma tungusă: oameni de ştiinţă-deţinuţi politici produc – în secret – o bombă nucleară şi o detonează. Bergier a fost coautor, împreună cu Louis Pauwells, al cărţii *Dimineaţa vrăjitorilor.* Au fondat şi condus împreună revistacarte „Planeta”, în care Bergier şi-a expus pentru prima oară ipoteza sa despre cele petrecute în Tunguska. Este autorul, printre altele, al foarte cunoscutelor lucrări *Război secret sub oceane. Extratereştrii în istorie, Omul etern. Cărţi condamnate. Războiul secret al petrolului.*

oricărei logici faptul că în Siberia s-a putut face o experienţă nucleară. Dar totul mă face să cred, ca şi Fulcanelli, că nu este chiar imposibil să fabrici o bombă cu hidrogen într-un cuptor oarecare şi că vechii alchimişti descoperiseră acest secret. Un secret pe care toţi au ştiut să-l apere, dar care, într-o zi din 1908, a fost redescoperit de câţiva ocnaşi geniali. Mă puteţi acuza că delirez. Cei ce-o vor face vor dori, ca şi mine, ca acest secret să rămână ascuns, până când oamenii vor învăţa să trăiască în pace".

Bibliografie

Anguita, Francisco, *Historia de Marte. Mito, exploración, futuro* (în tr. Istoria planetei Marte. Mit, explorări, viitor). Ed. Planeta, Barcelona, 1999.

Anonim, *Mahābhārata,* Ed. Barcino, Barcelona, 1935.

Baxter, John şi Thomas Arkins, *The Fire Came By: The Riddle of the Great Siberian Explozion* (în tr. Focul care a venit: Misterul marii explozii siberiene). MacDonald and Jane's, Londra, 1975.

Bergier, Jacques, *Los extraterres en la historia* (în tr. Extratereştrii în istorie), Piaza *y* Janes Editores, Barcelona, 1972.

Bronstein, V.A., *Meteoritul din Tunguska: istoria investigaţiei* (din rusă), Ed. A.D. Seianov, Moscova, 2000.

Charroux, Robert, *Archivos de otros mundos* (în tr. Arhive din alte lumi), Piaza y Janes Editores, Barcelona, 1985.

Charroux, Robert, *Historia desconocida del hombre* (în tr. Istoria necunoscută a omului), Ed. zigzag, Santiago de Chile, 1968.

Charroux, Robert, *Nuestros antepasados extraterrestres* (în tr. Strămoşii noştri extratereştri), Ed. Bruguera, Barcelona 1973.

Coleman, Peter, *Great Balls of Fire: a unified theory of ball lightening, ufos, Tunguska and other anomalous lights* (în tr. Marile sfere de foc: o teorie unificată a fulgerelor, OZN-urilor, enigmei tunguse şi a altor anomalii luminoase), Lulu Press, California, 2004.

Danyans, Eugenio, *Platillos volantes en la Antigiiedad* (în tr. Farfurii zburătoare în Antichitate), Ed. Pomaire, Barcelona, 1967.

Fort, Charles, *Ellibro de los condenados* (în tr. Cartea ocnaşilor). Ed. Dronte, Buenos Aires, 3 a ed., 1976.

Fuentes, Yagiie, J.L. *Iniciación à la astronomia* (în tr. Introducere în Astronomie), Ed. Munidprensa, Madrid, 2000.

Furneaux, Rupert, *The Tungus Event* (în tr. Fenomenul tungus), Nordon Publications, New York, 1977.

Galliant, Roy A., *The Day the Sky Splităpart: Investigating a cosmic mistery* (în tr. Ziua când cerul s-a crăpat: Investigaţia unui mister cosmic), Atheneum Publisher, New York, 1995.

Hawking, Stephen, *Historia del tiempo* (în tr. Istoria timpului), Ed. Critica, Barcelona, 1988.

Hawking, Stephen, *Brevâsima historia del tiempo* (în tr. Scurtă istorie a timpului), Ed. Critica, Barcelona, 2005.

Jessup, Morris K., *El caso de los ovnis* (în tr. Cazul OZN), Populibros „La Prensa", México, 1955.

Junghanns, George, *The Interplanetary Impact Formula: Tunguska, Siberia 1908* (în tr. Formula impactului interplanetar: Tunguska, Siberia, 1908), Gauntlet Books, Franklin (Massachusetts), 1998.

Juravlev, V.K., *Miracolul din Tunguska* (din rusă), Ed. Blasko, Ekaterinenburg, Rusia, 1998.

Kolosimo, Peter, *Sombras en las estrellas* (în tr. Umbre pe stele), Piaza y Janes Editores, Barcelona, 1974.

Kolosimo, Peter, *El planeta incognito* (în tr. Planeta incognito), Piaza y Janes Editores, Barcelona, 1977.

Krinov, E.L., *Giant Meteorites* (în tr. Meteoriţi gigantici), Pergamon Press, Oxford, 1966.

Las Heras, Antonio, *Verdady leyenda de losgrandes*

cometas (în tr. Adevăr şi legendă despre marile comete), Ed. Rodolfo Alonso, Buenos Aires, 1973.

Las Heras, Antonio, *Informe sobre Ios visitantes extraterrestresy sus naves voladoras* (în tr. Despre vizitatorii extratereştri şi maşinile lor zburătoare), 2 a ed., ed. Rodolfo Alonso, Buenos Aires, 1976.

Las Heras, Antonio, *La clave de los OVNIS* (în tr. Cheia OZN), ed. Schapire, Buenos Aires, 1976.

Las Heras, Antonio, *OVNIS. Los documentos secretos de los astronautas* (în tr. Documentele secrete ale astronauţilor), ed. Perfil, Nuenos Aires, 2001.

Las Heras, Antonio, *Parapsicologia y OVNIS* (în tr. Parapsihologic şi OZN), Ed. Posada, México, 1977.

Las Heras, Antonio, *Presencia extraterrestre. De Ios OVNIS a las vacas mutiladas* (în tr. Prezenţe extraterestre. De la OZN la vacile mutilate), Ed. Planeta, Buenos Aires, 2002.

Michel, Aimé, *Los misteriososplatillos volantes* (în tr. Misterioasele farfurii zburătoare), Ed. Pomaire, Barcelona, 1963.

Muzio, Andrew R., *Tunguska and TOR simulator developpment and upgradt* (în tr. Tunguska – dezvoltarea şi îmbunătăţirea simulatorului TOR), Georgia Institute of Technology, Georgia, 1995.

Oberg, James, *Russian reports add new twist to old Tunguska UFO myth* (Rapoartele ruseşti dau o nouă turnură vechilor mituri care leagă mitul OZN de Tunguska), The Comittee for the Scientific Investigation of Claim of the Paranormal (SCICOP), New York, 2004.

Pauwells, Louis şi Jacques Bergier, *Dimineaţa vrăjitorilor* (din franceză), Piaza yjanes Editores, Barcelona, 1969.

Pauwells, Louis şi Jacques Bergier, *La rebellon de los brujos* (în tr. Rebeliunea vrăjitorilor), Piaza yjanes Editores, Barcelona, 1971.

Plehanov, G.F., *Meteoritul tungus: memorii şi meditaţii* (din rusă), Editura Universităţii, Timsk, Rusia, 2000.

Riccobono, Nanni, *Un aventura nella taiga siberiana per risolvere il mistero dei corpi celeşti cheminacciano la terra* (în tr. O aventură în taiagua siberiană pentru a lămuri misterul corpurilor cereşti care ameninţă pământul), Ed. Rizzolo, Milano, 2000.

Ripoli, Andrés, *Una mirada alespacio* (în tr. O privire în Univers). Ci reulo de Lectores, Barcelona, 1998.

Saenz, Manuel şi Willy Wolf, *Los sin nombre* (în tr. Cei fără nume) Joaqui n Almendros Editor, Buenos Aires, 1968.

Sheaffer, Robert, *Tunguska 1, Roswwell 0: an article from The Skeptical Inquirer*, The Comittee for the scientific Investigation of Claims of the Paranormal (SCICOP), New York, 1977.

Stoneley, Jack, *Cauldron of Hell: Tunguska* (în tr. Cazanul iadului: Tunguska), Simon and Schuster, New York, 1977.

Tipler, P. şi G. Moşca, *Pisica 2° – Para la ciencia y la tecnologia – Electricidady magnetismo* (Fizică, anul II – Pentru ştiinţă şi tehnologie – Electricitate şi magnetism), Ed. Reverte, Barcelona, 2005.

Valmiki, *Rāmāyana,* Ed. Pornia, México, 2003.

Verma, Surendra, *The Tunguska Fireball: solving one of thegreat mysteries of the 20 Century* (în tr. Mingea de foc de la Tunguska: soluţia unuia dintre marile mistere ale secolului XX), Gardners Books, Eastbourne, Anglia, 2005.